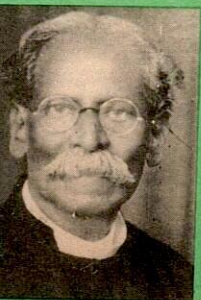

என் சுயசரிதை

பரமானந்தம் ஐயர்

என் சுய சரிதை

எஸ். பரமானந்தம் ஐயர்

கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம்

சென்னை 600 003

Published by
THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
Post Box No. 501, PARK TOWN, MADRAS-3

EN SUYA SARITHAI

By REV. S. PARAMANANTHAM

© C.L.S.

First Printed, 1966

Reprinted, 1996

விலை ரூ. 40.00

Printed at the C.L.S. Press, Madras-7. L 5848

பதிப்புரை

இந்த நூற்றாண்டில் கிறிஸ்தவத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் கூட்டும் வகையில் பல தியான நூல்களையும் அருளுரைக் கோவைகளையும் எழுதி வழங்கியவர் அருள்திரு. எஸ். பரமா னந்தம் ஐயர் ஆவார். அருளுரை மன்னர் என்று போற்றப்படுகின்ற அருட்கவிஞர் அவர். அவருடைய அருளுரைகளைக் கேட்ட மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த சிலர் இன்னும் நம் மோடு இருக்கிறார்கள். அத்தகையோர் ஐயரை அடிக்கடி நினைவு கூர்ந்து மகிழ்வதை நான் கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேன். அவருடைய ஏழு வார்த்தைகள், கிறிஸ்துவின் ஜீவியம், கிறிஸ்தவ ஜீவியம், இருதயத்தில் கிறிஸ்து, தேவனுடைய ஈவு, கிருபைப் பிரவாகம், நூறு பிரசங்கங்கள், கிறிஸ்தற்ற கிறிஸ்து மார்க்கம், என் சுய சரிதை, நீங்கள் அறியாதிருக்கிற ஒருவர், சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள் போன்ற நூல்களை நம்முடைய தலைமுறையினரும் படித்துப் பயன் பெற்றுள்ளனர். இந்நூல்களுள் பலவற்றை வெளியிடும் வாய்ப்பு கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கத்திற்குக் கிடைத்து வந்துள்ளது.

இவ்வாண்டில் இவ்வாய்ப்பினை வெகுவாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பது இச்சங்கத்தின் நோக்கமாகும்.

இதற்கு ஒரு காரணம் வரும் 1997ஆம் ஆண்டில் ஐயருடைய 125ஆவது பிறப்பாண்டு தொடங்குகிறது. அவ்வாண்டிலும் அதற்கு முன்பும் அவருடைய நூல்கள் சிலவற்றின் மறு பதிப்புக்களை வெளிக்கொணரும் திட்டத்தின்கீழ் இப்போதிருந்தே சில நூல்கள் வெளிவர இருக்கின்றன.

ரேத்தில் உடற்பட பச்சு து... னியாற்றி வந்த காலக்கட்டத்
தில் 1897ஆவது ஆண்டில் தமமுடைய வாழ்க்கையில் இரட்சிப்
பின் மாறுதலைக் கண்டவர். அந்நிகழ்ச்சியின்போது ஆண்டவர்
தம்மோடு பேசியதையும், அவர் ஆண்டவரோடு உரையாடிய
தையும் என் சுய சரிதை என்னும் நூலில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகி
றார்:

'ஒருநாள் பகல் பன்னிரெண்டு மணி இருக்கும். வகுப்பில் இருந்த
பையன்களுக்கு எழுத்து வேலை கொடுத்தேன். அவர்கள் உட்கார்ந்து எழுதிக்
கொண்டிருந்தார்கள். நான் மேஜையின் பக்கமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்.
அந்த அமர்ந்த வேளையில் என் உள்ளத்தில் ஆண்டவர் பேசும் சத்தம் கேட்டது.
"நான் உன்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, உனக்காக என் உயிரைக் கொடுத்தேன்.
நீயோ என்னைத் தேடவுமில்லை, என்னை அறியவுமில்லை, என் பேரில் உனக்கு
அன்பும் இல்லை" என்று பேசினார். இது நானே நினைத்துக்கொண்ட நினை
வல்ல. ஒருவன் தன்னை ராஜாவென்று நினைத்துக்கொள்வதால் ராஜாவாக
மாட்டான். நானே நினைத்துக்கொள்வதால் என் ஜீவியத்தில் இவ்வளவு பெரிய
மாறுதல் உண்டாகமாட்டாது. ஒரு பலத்த பிரசங்கி என் முகத்தைப் பார்த்துப்
பேசியிருந்தாலும் இவ்வளவு உணர்ச்சி உண்டாயிருக்கமாட்டாது. கர்த்தரே
பேசினார். அதைச் சகிக்க முடியாமல் நான் எழுந்து பக்கத்து அறைக்குள்
பிரவேசித்து, அங்கே முகங்குப்புற விழுந்து அழுது: ஆண்டவரே, நீர் சொன்னது
உண்மைதான் ஐயா. இத்தனை வருஷங்களாக நான் கிறிஸ்தவன் என்றிருந்தும்
உம்மை நான் தேடவுமில்லை, உம்மை அறியவுமில்லை, உமது பேரில் எனக்கு
அன்பும் இல்லை ஐயா என்று அறிக்கையிட்டதோடு, ஆண்டவரே, ஒன்று
சொல்லுகிறேன், "இந்நிமிஷ முதல் நான் உமக்கே சொந்தம்" என்பதை
எழுதிக்கொள்ளும் என்று சொல்லி, எழுந்து கண்ணீரைத் துடைத்து, வகுப்புக்குத்
திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தேன். நடந்ததென்னவென்பதை உலகில் ஒருவரும்
அறியார்கள். இந்த இரட்சணிய மாறுதல் 1897இல் உண்டாயிற்று'
(பக்கம் 26,27).

இந்த இரட்சிப்பின் மாறுதல் நிகழ்ந்து ஒரு நூற்றாண்டு
அடுத்த ஆண்டில் நிறைவுறவிருப்பது குறிப்பிட வேண்டிய
செய்தியாகும். அவருடைய நூற்றி இருபத்தைந்தாவது பிறப்
பாண்டும் மறுபிறப்பின் நூற்றாண்டும் அடுத்த ஆண்டில் ஐயரை
அதிகமாக நாம் நினைவுகூர்ந்து நம்முடைய 'இரட்சிப்பின்

மாறுதலை' எண்ணிப் பார்க்கவும், அவருடைய பணிகளை நாம் முனைந்து தொடரவும் நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கின்றன.

ஐயருடைய இந்நூலை மறு அறிமுகம் செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இந்நூலை முதன் முறையாக வாசிக்கும் அன்பர்களும், ஏற்கெனவே வாசித்து இப்போது இன்னொரு முறை வாசிக்க உட்படும் அன்பர்களும் தங்கள் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் நற்பலன்களைப் பெறுவார்களாக.

சென்னை

14-8-96

அன்பன்

டாக்டர் இ. தயானந்தன் பிரான்சிஸ்

அருள்திரு. பரமானந்தம் ஐயர் தம்மைப்பற்றிக் கூறுவன :

பிறந்தது சங்கரன் கோயில் பேச்சியம்மாளிடம்
வளர்ந்தது நாசரேத்தூர்
படித்தது மீடில் ஸ்கூல்
பார்த்தது ஜிம்னாஸ்டிக் வேலை
அடைந்தது முழு ஏமாற்றம்
கிடைத்தது தேவ ரட்சிப்பு
நிறைந்தது கிறிஸ்துவின் அன்பு
நடந்தது ரட்சணய ஊழியம்
கண்டது மிகுதியான பலன்
கர்த்தருக்கே துதி ஸ்தோத்திரம்!

‘என் சுய சரிதை’

(பக்கம் 101,102)

மாபெரும் கவிஞர்

தினமே நானுனைத் தேடிப் பணியத்
துணைபுரி வாயெனத் தொடங்கும் பாடலை
மனதைக் கவரும் வகையில் அளித்த
மாபெருங் கவிஞரை வாழ்த்திடு கின்றேன்!

பரமா னந்தர் பாடலைக் கேட்டால்
பாறை நெஞ்சம் பஞ்சாய் மாறும்!
திறமாய் இசையும் சேர்ந்து விட்டால்
திகட்டா தினிக்கும் தேனும் தோற்கும்!

திருப்புகழ் மற்றும் தேவா ரங்கள்
தியாகர் பண்கள் திறமுடன் கற்றே
அருட்புக ழோதும் அரும்பா கரங்கள்
அழகாய்ச் சபைக்கே அளித்தோர் வாழ்க!

எத்தனை பாடல் எழுதிக் குவித்தார்!
இயேசுவை அவற்றில் இனிதாய் நிறைத்தார்
இத்தனை வகையாம் இசைவடி வங்கள்
எந்தை அருளின் ஈவே என்பார்!

கவிஞர் தயா

‘கிறிஸ்தவ அருட்கவிஞர்கள்’

(பக்கம் 38,39)

முகவுரை

ஜிம்னாஸ்டிக் உபாத்தியாயராயிருந்து, தேகப் பயிற்சி வேலை பார்த்து வந்தவன் பெரிய பிரசங்கியாக மாறினது எப்படி என்பதே அநேகருடைய கேள்வியாயிருந்தது. ஆகையால் என்னை யும் என் வேலையையும் அறிந்த தேவ மக்கள் பலரும் என் ஜீவிய சரித்திரத்தை எழுதும்படி என்னைக் கேட்டுவந்தார்கள். எனக்கோ மனதில்லாதிருந்தது. காரணங்கள் இரண்டு: ஒன்று, 'பின்னான வைகளை மறந்து முன்னானவைகளை நாடி' என்று பவுல் சொன்னபடி, செய்த வேலைகளைப்பற்றி எண்ணாமல், இனிச் செய்யவேண்டிய தென்னவென்பதையே பிரதானமாய்க் கருதி வந்தவன் நான். தங்கள் பிறப்பு முதல் நடந்த சங்கதிகளை கால அட்டவணையோடு ஒழுங்காய் எழுதிவைக்கும் வழக்கமுள்ளவர் கள் இருக்கிறார்கள். அந்த வழக்கம் எனக்கில்லாததால் நான் அதிகமாக யோசிக்கவேண்டிய கஷ்டம் ஏற்பட்டது. இரண்டாம் காரணம்: ஒருவன் தண்ணைப்பற்றி எழுதுவதே சுய சரிதையாகும். கர்த்தர் என்னைக்கொண்டு செய்த காரியங்களைச் சொல்லப் போனால் ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ளவர்கள் அறிந்துகொண்டு சந் தோஷப்படுவார்கள். மற்றவர்களோ இவன் தற்பெருமைக்காரன், மேட்டிமைச் சிந்தை உள்ளவன், சுயபுகழ்ச்சியைத் தேடுகிறவன் என்று பேசுவார்களோ என்ற அச்சமும் எனக்கு இருந்தது. என்றா லும் தேவ மக்களுடைய விருப்பத்திற்கிணங்கி, ஆண்டவரோடு பேசி, அவருடைய கிருபையை முன்னிட்டு இதை எழுதச் சம்மதித்தேன். எழுதப்போனால் பெருமைக்காரன்போல் தோன் றும், எழுதாமல் விட்டுவிட்டால் சுய சரிதை இல்லை.

அப்போஸ்தலன் பவுலுடைய ஜீவியத்திலும் இவ்வித சங்க டம் இருந்ததாகக் காண்கிறோம். பவுல் சிறந்த தேவ ஊழியர். தான் ஒன்றுமில்லை என்பதையும், சகலமும் தேவ கிருபையினா லேயே நடக்கிறதென்பதையும் திட்டமாய் அறிந்தவர். 'நான்

இருக்கிறது தேவ கிருபையினாலே இருக்கிறேன்' (1 கொரி. 15:10). அப்படியிருக்க, சிலர் அவரைக் குறைவாய்ப் பேசி, அவருடைய ஊழியத்திற்கு இடைஞ்சல் செய்தபோது, அவர் தம்மைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. கொரிந்தியர், பிலிப்பியர் நிருபங்களில் அதைப்பற்றிப் பேசுகிறார். 'மகா பிரதான அப்போஸ்தலரிலும் நான் எவ்வளவும் குறைந்தவன் அல்ல. எட்டாம் நாளில் விருத்தசேதனம் அடைந்தவன், இஸ்ரவேல் வம்சத்தான், பென்யமீன் கோத்திரத்தான், எபிரேயரில் பிறந்த எபிரேயன், நியாயப்பிரமாணத்தின்படி பரிசேயன், பக்தி வைராக்கியத்தின்படி சபையைத் துன்பப்படுத்தினவன், நியாயப் பிரமாண நீதியின்படி குற்றஞ்சாட்டப்படாதவன்' என்று சொல்லி, 'இப்படி நான் புத்தியீனமாகப் பேசுகிறேன் என்றும், இப்படிப் புத்தியீனமாகப் பேசும்படி நீங்களே என்னைப் பலவந்தப்படுத்தினீர்கள்' என்றும் சொல்லுகிறார். அவர் எவ்வளவோ மனத்தாழ்மையுள்ளவர் என்பதை நாம் அறிவோம்.

1914ஆம் வருஷம் இரங்கூனில் கன்வென்ஷன் நடத்தும்படி என்னை அழைத்தார்கள். இப்போதுள்ளதுபோல அக்காலத்தில் ஏராளமான மோட்டார் கார்கள் இல்லை. நான் கப்பலைவிட்டு இறங்கினபோது என்னை அழைத்துப்போக வந்தவர்கள் குதிரை வண்டியைக் கொண்டுவந்து என்னை ஏற்றிக்கொண்டார்கள். மாலை நேரமாயிருந்தது. வண்டி போகும்போது என் பக்கத்தில் இருந்தவர் வழியில் ஒரு உயர்ந்த மதிலை எனக்குக் காட்டி: அந்தப் பெரிய நோட்டீஸைப் பார்த்தீர்களா என்று கேட்டார். ஆம், அது சர்க்கஸ் நோட்டீஸ்தானே என்றேன். அப்படியல்ல, அது சென்னையிலிருந்து பிரக்கியாதிபெற்ற பரமானந்தம் பிரசங்கியார் இரங்கூன் வந்து கூட்டங்களை நடத்துவதை அறிவிக்கிறது என்றார். 'நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய நோட்டீஸில் என் பெயரைக் காட்டியிருந்தாலும் கடுகளவும் நான் பெருமைகொள்ளேன். ஏனென்றால், என் பாவத் தன்மையின் கேட்டையும், என் ஒன்று

மில்லாமையையும், என் பிழைப்பும் உழைப்பும் தேவ கிருபையி னாலேயே நடக்கிறதென்பதையும் எப்பொழுதும் உணர்ந்தவ னாகவேயிருக்கிறேன்' என்றேன்.

பவுலும் பர்னபாவும் அந்தியோகியாவுக்கு வந்து தேவன் தங்களைக்கொண்டு செய்தவைகளையெல்லாம் அறிவித்தார்கள் என்றும், அவர்கள் எருசலேமுக்குப்போய் தேவன் தங்களைக் கொண்டு செய்தவைகளையெல்லாம் அறிவித்தார்கள் என்றும் வாசிக்கிறோம் (அப். 14:22; 15:4). அதுபோலவே, ஆண்டவர் என்னிலும், என்னைக்கொண்டும் செய்தவைகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். அவருடைய கிருபையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சி யாகவே (எபே. 1:5) சொல்லுகிறேன். கர்த்தருக்குத் தங்களை முழுவதும் ஒப்புவித்து, அவருடைய அன்பினால் நிறைந்து, அவருக்கென்றே பிழைப்பவர்களை, அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமா யிருக்கும்படி அவர் உபயோகிக்கிறார் என்பதற்கு நான் திருஷ் டாந்த சாட்சியாயிருக்கிறேன்.

இராயபுரம்
ஜூலை 1959

எஸ். பரமானந்தம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. சங்கரநயினார் கோயில்	... 1
2. வாகைக்குளமும் சாட்சியாபுரமும்	... 14
3. நாசரேத்தூர்	... 19
4. கனம் உவாக்கர் ஐயரோடு சேர்ந்து ஊழியம்	... 32
5. சென்னை இராயபுரம் சபைக்கு அழைப்பு	... 45
6. வாழ்க்கையில் நேரிட்ட ஆபத்துக்கள்	... 57
7. என் ஜெபங்களில் சில	... 69
8. நான் எழுதிய புத்தகங்கள்	... 83
9. என் குடும்பம்	... 96

1. சங்கரநயினார் கோயில்

என் தகப்பனார் மதுரையைச் சேர்ந்தவர்கள். கல்வி கற்றுக்கொள்ளாமல் தேர்ந்த வஸ்தாதி ஒருவரிடம் போய் குஸ்தி, சிலம்பம், சர்க்கஸ் வித்தைகளைக் கற்றுத் தேறி, அதையே தன் பிழைப்புக்கேற்ற தொழிலாக்கிக்கொண்டார்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவுக்கு வந்து பல கிராமங்களிலும் வாஸிபர்களைச் சேர்த்து அவர்களுக்குக் குஸ்தி, சிலம்பம் கற்றுக்கொடுத்துப் பிழைப்பை நடத்தி வந்தார்கள். இராமசாயி என்பது அவர்கள் பேராயிருந்தும் வஸ்தாதிப் பிள்ளை என்னும் பேரால் அழைக்கப்பட்டார்கள். தகப்பனார் ஆவுடையாபுரம் என்ற ஊருக்கு வந்து, பேச்சியம்மாள் என்ற பெண்ணைக் கண்டு அந்தக் குடும்பத்தாருடைய பூரண சம்மதத்தின் பேரில் அந்தப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டார்கள். பந்தல் புளி என்னும் சிற்றூரில் அவர்கள் தங்கியிருந்தபோது அவர்களுக்குத் தலைப் பிள்ளையாக 1873இல் நான் பிறந்தேன். அங்கிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டு சங்கரன் கோயிலுக்குப் போய், தெற்கு ரத வீதியில், குருவிகுளம் ஜமீன்தார் பங்களாவுக்கு அடுத்த வீட்டில் வாசம் பண்ணினார்கள். சங்கரநயினார் கோயிலில் உள்ள அநேகருக்கு சங்கரபாண்டியன் என்னும் பேர் இருந்தது. எனக்கும் சங்கரபாண்டியன் என்னும் பெயரிட்டார்கள். தகப்பனார் சங்கரன் கோயிலிலும் சுற்றுக் கிராமங்களிலும் குஸ்தி சிலம்பம் கற்றுக்கொடுத்து ஜீவனம் பண்ணினார்கள்.

நான் பள்ளிக்கூடம் போதல்

என் சிறு வயதிலே, கல்வி கற்றுக்கொள்ளும்படி பெற்றார் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார்கள். இக்காலத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் சிறந்த பள்ளிக்கூடங்

களையும், மகத்துவமான கல்விச்சாலைகளையும் காண்கிறோம். அக்காலத்தில் சப்பரங்களைக் கொண்டுவந்து வைக்கும் கல் மண்டபங்களில் அண்ணாவியார் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தினார்கள். சிலேட்டுகளோ, காகிதமோ, பென்சில்களோ, பேனாவோ அறியோம், தரையில் மண்ணைக் கொட்டி அதிலே எழுதப் படித்தோம். பனை ஓலையிலே இரும்பு எழுத்தாணி கொண்டு பாடங்களை எழுதுவோம். அந்த ஏடுகளைச் சேர்த்து சுவடியாகக் கட்டி அதையே பாடப் புஸ்தகமாக மதிப்போம். அரையில் ஒரு சிறு வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு, சுவடியைக் கயிற்றினால் தலையில் மாட்டிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போவோம். என் பெற்றார் படிக்காதவர்கள். நான் அண்ணாவியிடம் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் கற்று வீடு திரும்பும்போது என் தாயார் பேச்சியம் மாளுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பேன். அதற்காக எனக்குத் தினம் அரை அணா சம்பளம் கொடுப்பார்கள். என் தாயார் காலக்கிரமத்தில் நன்றாய் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டார்கள். தகப்பனாரும் வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டார்கள். 'அற்பமான ஆரம்பத்தை யார் அசட்டை பண்ணலாம்?' 'உம் முடைய துவக்கம் அற்பமாயிருந்தாலும் உம்முடைய முடிவு சம்பூரணமாயிருக்கும்' (யோபு 8:7).

என் மார்க்கம் எது?

என் தகப்பனார் இந்து மதத்தில் அதிகப் பற்றுள்ளவர்கள். கழுத்தில் உருத்திராட்சம் அணிந்து, நெற்றியிலே விபூதி பூசி, ஒரு விக்கிரகத்தை வைத்துக்கொண்டு பூசை செய்து வந்தார்கள். என் தாயாரும் தகப்பனாரோடு சேர்ந்து சொருபத்தை வணங்கி வந்தார்கள். நானோ மார்க்க விஷயத்தில் என் பெற்றாருக்கு முற்றிலும் எதிரிடையாயிருந்தேன். ஏன் அப்படியிருந்தேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. என் நெற்றியில் ஒருபோதும் விபூதி பூசினவனல்ல. விக்கிரகத்தை ஒருபோதும் வணங்கினவனல்ல. இதற்காக என் தாயாரிடம் அடிப்பட்டிருக்கிறேன். விபூதி பூசிச் சாயி கும்பிடு என்று என்னை அதட்டி யிருக்கிறார்கள். எல்லாக் காரியங்களிலும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்த நான் இந்த விஷயத்தில் கீழ்ப்படியவில்லை.

கிறிஸ்தவர்களை நான் கண்டவனுமல்ல, வேறொருவரிடம் கற்றுக்கொண்டவனுமல்ல. நானும் என்னோடு படித்த சிறுபையன்களும் சேர்ந்து இந்துக் கோவில்களுக்குப் போவோம். கோபுரமுள்ள பெரிய கோவிலுக்குள் போய் மூலஸ்தானத்தைச் சுற்றி வருவோம். அவர்கள் கைகளை உயர்த்தி சுவாமி கும்பிடுவார்கள். நான்கும்பிடமாட்டேன். அங்குள்ள மரங்களின் பழங்களைப் பிடுங்கித் தின்போம். பிரகாரத்தைச் சுற்றி வரும்போது பிராமணர் சர்க்கரைப் பொங்கல், வடை, அதிரசம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் காண்போம். அவர்கள் என்னைப் பார்த்தவுடன்: மூக்கு வேர்த்து வந்திட்டாண்டா என்று சொல்லி எனக்குப் பலகாரம் கொடுப்பார்கள். இதற்காகவே நான் கோவிலுக்குள் போவேனே தவிர, சாமி கும்பிடவல்ல. நாங்கள் வேறு பல. தோட்டங்களுக்கும் போவோம். அங்கேயும் சிறுசிறு கோவில்களும் சாமிகளும் உண்டு. என்னோடு வரும் பள்ளித் தோழர்களான நாகமுத்து, வெள்ளைக்கண்ணு, அண்ணாமலை என்பவர்கள் அந்தச் சாமிகளைத் தவறாது வணங்குவார்கள். நான் கும்பிடாதிருப்பதை நெடுகிலும் கவனித்த அவர்கள் ஒருநாள் என்னைக் கோவில்முன் நிறுத்தி என்னைப் பார்த்து: சங்கரபாண்டியா, நீ ஒருபோதும் சாமி கும்பிடாதிருக்கிறாயே ஏன் என்று கேட்டார்கள். உடனே நான் என் கையை வானத்திற்கு நேரே உயர்த்தி இதுவா சுவாமி? மேலே அல்லவோ சுவாமி இருக்கிறார் என்று மேகத்தைக் காட்டினேன். இப்படிச் சொல்லும்படி ஒருவரும் எனக்குப் போதிக்கவில்லை. இந்த எண்ணம் எப்படி வந்ததென்று எனக்கும் தெரியாது. சங்கரன் கோயிலில் திருவிழாக்கள் மகாசிவப்பாய்க் கொண்டாடப்படும். நாலா திசைகளிலுமிருந்து திரளான ஜனங்கள் சாமி தரிசனத்திற்காக வந்து கூடுவார்கள். நாதசுர வாசிப்பைக் கேட்கவும், வேடிக்கைகளைப் பார்க்கவும், சப்பரங்களையும் தேர்களையும் நான் தொடர்ந்து செல்லுவேன். விக்கிரகங்களை ஏறிட்டுப்பார்க்கவுமாட்டேன், அவைகளைக், கும்பிடவுமாட்டேன். இதற்காகத் தாயாரிடம் அடிவாங்குவேன். எழுதப்படிக்க தாயாருக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் வாத்தியாரும் நான்தான்; சாமி கும்பிடாததற்காக தாயாரிடம் அடிவாங்கும் வாத்தி

யாரும் நான்தான்! நான் சாமி கும்பிடாமல் அவபக்தனாக வளருகிறேனே என்பது அவர்கள் கவலை.

ஒருநாள் நான் தனிமையாய்ப் பெரிய கோவிலுக்குள் போயிருந்தேன். ஊர் மாடுகளை மேய்க்கிறவன் அங்கே வந்து என்னைக் கண்டான். நான் விபூதி பூசுவதில்லை, சாமி கும்பிடுவதில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் சாம்பலைக் கொண்டு வந்து இதை உன் நெற்றியில் பூச என்று அதட்டினான். நான் இணங்கவில்லை. அவன் கட்டாயமாகப் பூசினான். உடனே அதை அழித்துவிட்டேன். பிறகு மூலஸ்தானத்திலிருந்த விக்கிரகத்தை எனக்குக் காட்டி, அதைக் கும்பிடுடா என்றான். நான் மறுத்தேன். என் கைகளைச் சேர்த்துப்பிடித்துக் கும்பிடும்படி உயர்த்தினான். நான் கைகளை உருவிப் பிள்ளைகளைத்துக் கொண்டேன். என் இடுப்பிலிருந்த சிறு வேஷ்டியை அவிழ்த்துப் போட்டான். மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த தாசில்தாரின் குமாஸ்தாக்கள் மாட்டுக்காரன் எனக்குச் செய்தவைகளைக் கவனித்து: அடே இடையா, மடையா, அந்தச் சிறுவனை ஏண்டா கஷ்டப்படுத்துகிறாய் என்று திட்டினார்கள். நான் வீடு திரும்பிவந்து நடந்ததை தகப்பனருக்குச் சொன்னேன். தகப்பனர் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த வக்கீல் கைலாசநாத பிள்ளையிடம் சொன்னார்கள். மறுநாள் காலை யில் மாட்டுக்காரன் மாடுகளை அவிழ்க்கும்படி வக்கீல் வீட்டுக்கு வந்தான். அச்சமயம் என் தகப்பனரும் நானும் அங்கே இருந்தோம். வக்கீல் மாட்டுக்காரனை நிறுத்தி என்னைப் பார்த்து: தம்பி அந்தச் செருப்பை எடுத்து அவன் முகத்தில் அடி என்றார். என் தகப்பனர் அதைத் தடுத்து, வக்கீலைப் பார்த்து: அத்தான், அப்படிச் செய்ய வேண்டாம், அவனை எச்சரித்து அனுப்பிவிடுங்கள் என்றார்கள். அப்படியே அனுப்பிவிட்டார்கள். சங்கரன் கோயில் முழுவதும் இந்துக்கள் நிறைந்த ஊர். கிறிஸ்தவர்களோ, கிறிஸ்தவ ஆலயமோ, ஆராதனைகளோ, வேத போதனைகளோ அங்கே இல்லாத காலத்தில் என் பெற்றார் சென்ற வழி நான் நடவராமலும், மற்ற இந்துக்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றாமலும், விக்கிரகங்களை வெறுத்து, வானத்துக்கு நேரே என் கைகளை

உயர்த்தின காரணமென்ன? நான் இந்துவா? இந்து அல்ல. நான் கிறிஸ்தவனா? கிறிஸ்தவனுமல்ல. கிறிஸ்துவைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஐந்து ஆறு வயதுச் சிறுவன யிருக்கையில் இந்த மாறுதல் என்னிடத்தில் காணப்பட்டது ஆச்சரியமல்லவா? 'நான் என் தாயின் வயிற்றில் இருந்தது முதல் என்னைப் பிரித்தெடுத்து, தம்முடைய கிருபையினால் அழைத்த தேவன்' என்று பவுல் சொன்னது என் விஷயத் திலும் உண்மையாயிற்று (கலா. 1:15).

தகப்பனார் மதம் மாறுதல்

முழுவதும் இந்துக்கள் நிலைந்த சங்கரன்கோயிலில் இந்து பக்தனான என் தகப்பன் கிறிஸ்தவனை மாறினது ஆச்சரியம். அங்கே கிறிஸ்தவ மிஷினேரியோ, குருக்களோ, கிறிஸ்தவர்களோ கிடையாது. பட்டாளத்துப் பிள்ளை என்பவர் என் தகப்பனருக்குப் பிரியமான சிநேகிதர். அவர் சுயமாக ஒரு பள்ளிக்கூடம் வைத்து நடத்திவந்தார். தகப்பனார் அவரிடம் சென்று பல காரியங்களைப் பற்றிப் பேசி விடு திரும்புவார்கள். பட்டாளத்துப் பிள்ளை கிறிஸ்தவர் அல்ல. அவர் இந்துவாயிருந்த போதிலும், சுவீசேஷத்தைப் படித்து கிறிஸ்துவின் சரித் திரத்தை அறிந்துகொண்டவர். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து அவரை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டவரல்ல. தகப்பனார் அவரிடம் போகிறபோதெல்லாம் கிறிஸ்துவைப்பற்றி அருமையாகப் பேசுவார். தகப்பனார் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள் உள்ளம் உருகுமாம். கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள வாஞ்சையினால் மனம் பரவச மடைந்து தான் வணங்கி வந்த விக்किரகத்தின்மேல் வெறுப்புண்டானது. வேறொரு நாள் தகப்பனார் அவரிடம் போய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது:

'வணங்குவாய் ஜெகஜ்ஜோதி ஒருவனாகி
மாசிலத்தை ஒரு நொடியில் வகுத்தே மண்ணில்
குணமான மனிதரையும் படைத்த பின்பு
சுவலயத்தில் தானுதித்துக் குருவாய் வந்து

ஜனமான சமுசாரம் ஒன்றில்லாமல்
 சந்நியாசி போலிருந்து தவத்தைக் காட்டி
 அன்பான சித்தர்களை இருத்திப் போட்டு
 அகண்டபரம் சென்றவனை அண்டுவாயே'

என்னும் பாட்டைப் பாடினார். இது கிறிஸ்துவைப் பற்றின தென்பதை தகப்பனார் கண்டுகொண்டார்கள். அவருக்கு நானும் அடியானாக வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தோடு வீட்டுக்குப்போய், தான் நெடுகிலும் வைத்து வணங்கி வந்த விக்ரகத்தை உடைத்து எறிந்தார்கள். உருத்திராட்ச மணியை அறுத்து வீசினார்கள். விபூதி பூசுவதை அறவே ஒழித்தார்கள். கிறிஸ்து இன்னார் என்பதை அறிந்தவர்கள் அல்ல. இன்னும் கிறிஸ்தவர்களைச் சந்திக்கவுமில்லை. அவர்களிடம் வேதபோதனை கற்றுக்கொள்ளவுமில்லை. ஆனால் காட்டுக்குத் தனித்துப்போய், அங்குள்ள குன்றின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து: 'மண், விண், ஆகாயம், சத்தம், சமுத்திரம், கல், காடு, புல், பூண்டு முதலானவைகளையும் என்னையும் படைத்த தெய்வமே! என்னை வழி நடத்தும் என்று ஜெபிப்பதோடு, என் பையனையும் உமக்கு ஒப்புவிக்கிறேன்' என்று எனக்காகவும் ஜெபிப்பார்களாம். இது அவர்களுடைய சொந்த ஜெபம். கர்த்தர் அவர்களுடைய ஜெபத்தைக்கேட்டு கிருபையாய் வழிநடத்தி வந்தார் என்பது நிச்சயம். ஆண்டவர் என் தகப்பனாரைத் தெரிந்து கொண்டதைப் பார்த்தால், அஞ்ஞான கல்தேயர் தேசத்திலிருந்து ஆபிரகாமை அழைத்தது போலிருக்கிறது. 'என் பிதா ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் அவன் என்னிடத்தில் வா மாட்டான்' என்று ஆண்டவர் சொன்னபடி, என் தகப்பனார் மதமாறினது தேவச் செயலே யல்லாமல் மற்றப்படி அல்ல. அவர்கள் பிள்ளையாகிய நான் பிற்காலத்தில் அவருடைய சாட்சியாக உழைப்பேன் என்பதையும் ஆண்டவர் அறிவார்.

பலத்த சோதனை

தேவ கிருபையினால் தகப்பனார் இந்து மார்க்கத்தை விட்டு கிறிஸ்துவைப் பற்றிக் கொண்டபோதிலும் அவரைப்பற்றிய அறிவு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சபையோடு சேர்ந்து,

கிறிஸ்தவர்களோடு பழகி, குருமாருடைய போதனைகளைக் கேட்கும் சிலாக்கியம் இன்னும் வரவில்லை. இப்படியிருக்கும் சமயத்தில் ஒரு பலத்த சோதனை நேரிட்டது. அது முளைத்துவரும் இளம் தளிரை சூரிய உஷ்ணம் வாடச் செய்வது போலிருந்தது. சங்கரன் கோயில் ஆலயத்திலுள்ள பணம் திருட்டுப்போனது. அதைத் திருடினவர்கள் இரவில் பக்கத்திலுள்ள கிராமத்திற்குப் பணத்தோடு போனார்கள். அச்சமயம் என் தாயார் அந்தக் கிராமத்திலிருந்தபடியால் என் தகப்பனார் இரவில் அவர்களோடு சேர்ந்து போனார்கள். பணத்தைப் பற்றிய சங்கதி அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. மறுநாள் மற்றவர்கள் பிடிபட்டபோது தகப்பனாரையும் சேர்த்துப் பிடித்தார்கள். இவர்களைப் பாளையங்கோட்டைக்குக் கொண்டுபோய் ஜெயிலில் அடைத்தார்கள். தான் நெடுகிலும் நம்பியிருந்த குலதெய்வத்திற்குத் துரோகம் பண்ணி, அதை உடைத்தெறிந்து, கிறிஸ்து என்னும் வேறொருவரை நாடிப்போனதினால் அல்லவோ இந்தத் துன்பம் வந்ததென்று எண்ணாமல், அடைபட்டிருந்த அறையிலிருந்து தகப்பனார் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விசாரணை நாள் வந்தது. ஒரு வெள்ளைக்காரத்துரை வழக்கை விசாரிக்கும்படி ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். ஐந்து பேர் அவருக்கு முன்பாக நிறுத்தப்பட்டார்கள். முதலில் தகப்பனரை நிறுத்தினார்கள். தெய்வமே, எங்களை விசாரிக்கிற துரை உமது அடியான். நான் குற்றமற்றவன் என்பதை உமது அடியானுக்கு வெளிப்படுத்தும் என்று மனதில் ஜெபித்துக்கொண்டே நின்றார்கள். ஜட்ஜ் துரை முதலில் நின்ற தகப்பனரைப் பார்த்து: நீ எந்தமார்க்கத்தான் என்று கேட்டபோது பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. நீ பிள்ளையாரைக் கும்பிடுவாயா என்று கேட்டார். கும்பிடமாட்டேன் என்றார்கள். விக்கிரகத்தை வணங்குவாயா என்று கேட்டார். வணங்கமாட்டேன் என்றார்கள். அப்படியானால் நீ கிறிஸ்தவனா என்று கேட்டார். ஆம், துரைகளே, அதுதான் அதுதான் என்றார்கள். இந்த மனுஷன் வஸ்தாதியாயிருக்கிறானே; இவனை எப்படிப் பிடித்தீர்கள் என்று கேட்டார். இரண்டு வாலிபரைக் காண்பித்து, இவர்கள்தான் அவரைப் பிடித்

தார்கள் என்றார்கள். அது உண்மையானால் நான் இந்த மனுஷனை இங்கே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறேன். அவர்கள் இருவரும் எப்படிப் பிடித்தார்கள் என்பதை இப்பொழுது பிடித்துக்காட்டட்டும் என்றார். அவர்கள் என் தகப்பனாரிடம் குஸ்தி சிலம்பம் கற்று வந்தவர்கள். அவர்கள் துரையைப் பார்த்து: ஐயா நாங்கள் அவர்கிட்ட நெருங்க முடியாது. நாங்கள் அவரைத் தொட்டால் அவர் எங்களைச் சின்னூபின்னமாகக் கிழித்துவிடுவார் என்றார்கள். அப்படியானால் நாங்கள் அவரைப் பிடித்தோம் என்று நீங்கள் சொன்னது பொய்தானே என்றார். பொய்தான் துரைகளே என்றார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே இந்தப் பிராதைத் தள்ளிவிடுகிறேன் என்று ஜட்ஜ் கூறினார். தகப்பனார் மூலமாய் மற்றக் குற்றவாளிகளும் தப்பினார்கள். இந்தப் பலத்த சோதனையில் கிடைத்த வெற்றி தகப்பனாருடைய விசுவாசத்தை இன்னும் பலப்படுத்தினது.

ஞானஸ்நானம்

இப்படியிருக்கையில் சுவிசேஷப் பிரசங்கி ஒருவர் சங்கரன் கோயிலுக்கு வந்து போவார். தகப்பனாருக்கு கிறிஸ்துவின் பேரில் பற்றுதல் இருக்கிறதென்பதை அவர் அறிந்து, கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் போதித்து, ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்றார். என் தகப்பனார் சம்மதித்தார்கள். தாயாரும் ஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ள இணங்கினார்கள். சங்கரன் கோயிலில் கிறிஸ்தவ ஆலயமில்லாததால் 2½ மைல் தூரத்திலுள்ள சீரானேந்தல் என்னும் ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளும்படி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அங்கே சில கிறிஸ்தவக் குடும்பங்கள் உண்டு. ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும்படி வாகைக் குளத்திலிருந்து கனம் வேதநாயகம் ஐயரவர்கள் அங்கே வந்தார்கள். சங்கரன் கோயிலிலிருந்து மாலை இருண்ட நேரத்தில் ஒரு மாட்டுவண்டியில் ஏறி நாங்கள் சீரானேந்தலுக்குப் போனோம். நடுவழியில் போகும்போது வண்டிக்காரன் என் தகப்பனாரைப் பார்த்து: ஐயா, அதோ மரத்தடியில் இரண்டுபேர் நிற்கிறார்கள், திருடர் போலிருக்கிறது என்றான். அதற்குள்ளே அந்த

இரண்டு பேரும் வண்டியின் பின்பக்கம் நெருங்கினார்கள். என் தகப்பனார் வண்டியை நிறுத்திக் கீழே இறங்கினார்கள். தகப்பனரை அவர்கள் கண்டதும்: ஐயா நீங்களா போகிறீர்கள்? இதோ, நாங்கள் உங்களுக்கு வழித்துணையாக வருகிறோம் என்று சொல்லிச் சீரானேந்தல் வரை வந்து வீடு திரும்பினார்கள். அவர்கள் தகப்பனாரிடம் குஸ்தி சிலம்பம் கற்றவர்கள். அவர்கள் திருட வந்தவர்கள்தான்.

ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி விளக்கேற்றி வைத்திருந்த ஒரு அறைக்குள் பிரவேசித்தோம். அங்கே வெள்ளைத் துப்பட்டி விரித்திருந்த ஒரு மேஜையும், அந்த மேஜையின் நடுவில் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு கோப்பையும் இருந்தது. மேஜையின் பக்கமாக எங்களை வரிசையாக நிறுத்தினார்கள். கனம் வேதநாயகம் ஐயரவர்கள் ஆராதனை நடத்தினார்கள். அது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எனக்கு வயது ஏழு. இக்காலத்து ஏழு வயதுப் பிள்ளைகளுக்கு உள்ள அறிவு அக்காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கில்லை. ஐயரவர்கள் என் தகப்பனரைப் பார்த்து: உமது பேர் என்னவென்று கேட்டார்கள். என் பேர் இராமசாமி என்றார்கள். நான் உனக்கு சுவாமிதாஸ் என்று பேரிடுகிறேன் என்று சொல்லி ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள். என் தாயாரைப் பார்த்து: அம்மா, உன் பேர் என்னவென்று கேட்டார்கள். என் பேர் பேச்சியம்மை என்றார்கள். உனக்கு ஞானம்மாள் என்று பேரிடுகிறேன் என்று சொல்லி ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள். மூன்றாவது நின்ற என்னைப் பார்த்துப் பேசாமல், என் பெற்றாரைப் பார்த்து: உங்கள் மகனுக்கு என்ன பேரிட மனதாயிருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். தகப்பனார் போதகரைப் பார்த்து: நீங்கள் எங்களுக்குப் பேரிட்டதுபோலவே எங்கள் பையனுக்கும் நீங்களே பேரிடுங்கள் ஐயா என்றார்கள். ஐயரவர்கள் என்னைப் பார்த்து: உன் பேர் என்னவென்று கேட்டார்கள். என் பேர் சங்கரபாண்டியன் என்றேன். கொஞ்சநேரம் என் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நான் உனக்கு பரமானந்தம் என்று பேரிடுகிறேன் என்று சொல்லி ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள். பழைய ஏற்பாட்டில் எத்தனையோ தேவ பக்தர்களின் பேர்கள் இருக்கின்றன.

புதிய ஏற்பாட்டில் எத்தனையோ பரிசுத்தவான்களுடைய பேர்கள் இருக்கின்றன. திருச்சபையில் எத்தனையோ அருமையான பேர்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் பரமானந்தம் என்னும் பெயரைக் கொடுத்தது தேவச் செயலாக இருக்கிறது. 'நான் உன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்து, நீ என்னை அறியாதிருந்தும் உனக்கு நாமம் தரித்தேன்' என்கிறார் (ஏசா. 45:4). ஏறக்குறைய 80 வருஷங்களுக்கு முன்னே பரமானந்தம் என்னும் பெயர் அபூர்வம். ஐயரவர்கள் எனக்குப் பரம ஆனந்தம் என்னும் பேரிட்டபோதிலும், எனது 23 வயதுவரை நான் உலகானந்தமாகவே பிழைத்தேன். 1897இல் கர்த்தர் என்னைச் சொந்தமாக்கினபோதுதான் பரமானந்தம் என்னும் பேர் என்னில் நிறைவேறினது. பெரிய கன்வென்ஷன் கூட்டங்களில் நான் பேசுவதைக் கேட்பவர்கள்: அவர் பேரும் பரமானந்தம், பிரசங்கமும் பரமானந்தமாயிருக்கிறதே என்று பேசிக்கொண்டு போவார்கள். அநேக சபைகளில் பெற்றார் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு பரமானந்தம் என்று பேர் கொடுத்திருப்பதையும் அறிவோம். ஓர் காலத்தில் அபூர்வமாயிருந்த பேர் இக்காலத்தில் எங்கும் பரவியிருப்பது சந்தோஷம். கிறிஸ்தவர்களில் அநேகர் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அருமையான பெயர்களுக்கு நேர்விரோதமாய் நடப்பது விசனமான காரியம் என்றும் நோயாளியாகப் படுத்திருப்பவனுக்கு ஆரோக்கியசாமி என்று பேர் இருப்பதும், பிச்சை எடுத்துப் பிழைப்பவனுக்கு சக்கரவர்த்தி என்று பேர் இருப்பதும், சர்வமுட்டாளருக்கு ஞானப்பிரகாசம் என்று பேர் இருப்பதும் வேடிக்கையல்லவா? வேதாகமத்தில் பெயரும் குணமும் ஒத்திருப்பதைக் காண்கிறோம். அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் அனுபவத்தையும் கவனித்துப் பேரிட்டார்கள். பெற்றார் தங்கள் மக்களுக்கு நல்ல பெயர்களைத் தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆனால், மக்களுடைய நடக்கையோ நேர்விரோதமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். பரிசுத்தவான்களின் பெயர்களைத் தரித்துக்கொண்டவர்கள் பேயின் மக்களாக நடப்பது எவ்வளவு சஞ்சலம். அன்புடையானிடத்தில் அன்பையும், சாந்தம்மாளிடம் சாந்தத்தையும், கிறிஸ்து

தாஸிடம் கிறிஸ்துவின் சாயலையும், தேவகிருபையிடம் இரக்கச் சிந்தையையும் காண்பது எவ்வளவோ சந்தோஷம்! நமது பெயருக்கேற்றபடி நடக்க ஆண்டவர் கிருபை செய்வாராக.

எனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தபின், என் பக்கத்தில் நின்ற என் தம்பிக்கு முத்துசுவாமி என்ற பெயரை மாற்றும்ல் அந்தப் பெயரையே வைத்து ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள். நாலாவது நின்ற என் சகோதரிக்கு பொன்னம்மாள் என்ற பெயரையே வைத்து ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்கள். அன்றிரவு நாங்கள் ஐந்துபேர் ஞானஸ்நானம் பெற்றோம். அன்றிரவே சங்கரன் கோயிலுக்குத் திரும்பினோம்.

என் சிறுவயதில் சங்கரன்கோயிலைவிட்டு நாங்கள் வெளியேறியபின் பல வருஷங்களாக நான் சங்கரன்கோயிலைப் பார்க்கவில்லை. திருவனந்தபுரத்தில் ஜெனரல் அசம்பிளி கூடினபோது நானும் போயிருந்தேன். சென்னைக்குத் திரும்புகையில் சங்கரன்கோயில் ஸ்டேஷனில் இறங்கி, நான் இருந்த வீட்டையும், பள்ளிக்கூடத்தையும், இந்து ஆலயத்தையும், இன்னும் பல இடங்களையும் மாட்டுவண்டியில் ஏறிக்கொண்டே போய் பார்த்தேன். என் சிநேகிதன் நாகமுத்து இருக்கிறாரா என்று வண்டிக்காரனைக் கேட்டேன். ஐயா, நீங்கள் தேடுகிறவர் அதோ வருகிறார் என்றான். அவர் கிட்டவந்தபோது வண்டியை நிறுத்தி நாகமுத்திடம் என்னைப்பற்றிச் சொன்னேன். அவர் என்னை அணைத்துக் கொண்டு, எத்தனையோ வருஷங்களுக்குப்பின், உங்களைக் கண்டது எனக்கு எவ்வளவோ ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் மாக யிருக்கிறது என்றார். அதிலிருந்து நான் ரெயிலுக்குப் போகும்வரை என்னோடேயே இருந்தார். சிறு வயதில் பிரியாத தோழர் முதிர்வயதில் சந்தித்தோம். நான் ஸ்டேஷனுக்குப் புறப்பட்டபோது என்னோடுகூடவே வந்து ஐயா, நான் உங்களை நினைத்துக்கொள்ளும்படி ஏதாகிலும் எனக்குக் கொடுப்பீர்களா என்றார். உடனே, என் பெட்டியைத் திறந்து, பட்டுச் சட்டை ஒன்றைக் கொடுத்தேன். அப்புறம் அவரை நான் சந்திக்கவே இல்லை. 20 வருஷங்களுக்குமுன் அவர் இறந்துபோனதாக அறிந்தேன்.

(என் மூன்றுவது மகன் ஜே. இ. பரமானந்தம், ஏ. வி. தாமஸ் கம்பெனியில் சூப்பர்வைஸராக வேலை பார்த்து வருகிறார். பெங்கலூர், மைசூர், கொச்சி, அலப்பை, ஆலப்பள்ளி, கொல்லம், கோவில்பட்டி முதலான இடங்களுக்கு அடிக்கடி போவதுண்டு. தகப்பனாராகிய நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரைப் பார்க்க மகன் அதிக ஆவல் கொண்டு, சங்கரன்கோயிலுக்குப் போனார். நான் சொல்லி யிருந்தபடி, தெற்கு ரதவீதி, குருவிசுளம் ஜமீன்தார் பங்களாவுக்கு அடுத்த வீட்டில் போய் நிற்கையில், வீட்டில் உள்ளவர்கள் வந்து: நீர் யார் என்று விசாரித்தார்கள். தான் யார் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லவே: ஐயா, நீங்கள் வஸ்தாதிப் பிள்ளை பேரனா? சங்கரபாண்டியன் பிள்ளை மகனா? உள்ளே வாருங்கள் என்று அழைத்துப்போய், காப்பி முதலானவைகள் கொடுத்து, வேண்டிய உபசாரம் செய்தார்கள். காலம் சென்ற என் சிநேகிதன் நாகமுத்து என்பவரின் பேரன் சங்கரநாராயண பிள்ளை, என் மகனோடு கூடவேயிருந்து என்னைப்பற்றிய காரியங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்து, அன்புடன் மகனை வழியனுப்பினார்களாம். மகன் தங்களிடம் வந்துபோனதைப்பற்றி எனக்குக் கடித மும் எழுதினார்கள். இளவயதில் சம்பந்தப்பட்ட காரியங் கள் முதிர்வயதில் எவ்வளவோ அருமையாயிருக்கின்றன. நான் சங்கரன்கோயிலைவிட்டு வெளியேறி 79 வருஷங்க ளாகிறது. நான் பிறந்த மாதம் தேதி தெரியாததால் நான் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதில்லை.)

சங்கரன்கோயில் சங்கரநாராயண பிள்ளை
எனக்கு எழுதின கடிதம்

1132 வருஷம்,

சங்கரன்கோயில்,

புரட்டாசிமீ, 2ஆம் தேதி.

27-9-56.

மகா ஈ. ஈ. ஸ்ரீ தாத்தா அவர்களுக்கு, நாகமுத்து பிள்ளை பேரன் சங்கரநாராயண பிள்ளை எழுதியது: தங்களுக்கு அநேக தோத்திரம். தங்களுடைய மகன் கோவில்பட்டி

மார்க்கமாக சங்கரன்கோயில் வந்து, எங்களை விசாரித்து, தாங்கள் கொடுத்த லட்டரையும் காண்பித்தார்கள். நாங்கள் கொஞ்சம் திகைப்பாக இருக்கும்போது, நீங்கள் 25 வருஷத்துக்கு முன்பாகத் தாத்தாவைத் தேடி சங்கரன்கோயில் வந்திருக்கும்போது, எங்கள் வீட்டில் பந்தல் வேலைசெய்யக் கூடியவர் தாள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது நீங்களும் என் தாத்தாவும் ஈசான் மேஸ்திரியும் பேசிக் கொண்டிருந்ததாகவும், சிறு பிள்ளையில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்ததாகவும் எனக்கு மேஸ்திரியார் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். அவர் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு அதிகமான சந்தோஷம் உண்டானது. அப்படிச் சொல்லி முடிந்ததும் தங்கள் மகனும் மேஸ்திரியாரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். என் தாத்தா இறந்து இப்போது 18 வருஷம் ஆகிறது. கைலாசநாத பிள்ளை மகள் கோமதி அம்மாள் இறந்து ஐந்து வருஷம் ஆகிறது. தாத்தா பார்த்த வேலையைத்தான் இப்போது நானும் என் தம்பியும் பார்த்துவருகிறோம். அதே வீட்டிலேதான் குடியிருக்கிறோம். இனிமேல் எங்கள் தாத்தா நீங்கள்தான். மதராஸில் ஒரு தாத்தா இருக்கிறார்கள் என்று நாங்கள் சந்தோஷப்படுகிறோம். நீங்கள் அடிக்கடி லட்டர் போடவும்.

இப்படிக்கு,

தி. சங்கரநாராயண பிள்ளை,

(கொட்டகை வேலை)

தெற்கு ரதவீதி, சங்கரன்கோயில்

தங்கள் லட்டரை எதிர்பார்க்கிறேன்.

2. வாகைக்குளமும் சாட்சியாபுரமும்

நாங்கள் ஞானஸ்நானம்பெற்று கிறிஸ்தவர்களானபோது, தகப்பனார் என்னை இந்துப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப மனதில்லாமல், கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் சேர்க்கும்படி தீர்மானித்து, 8 மைல் தூரத்திலுள்ள வாகைக்குளத்திற்கு அழைத்துப்போய், அங்குள்ள போர்டிங் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டு சங்கரன் கோயிலுக்குத் திரும்பினார்கள். பெற்றாரை விட்டுப் பிரிந்து, மற்றப் பையன்களோடு உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதும், தங்குவதும், படிப்பதும், குளத்திற்குப்போய் குளிப்பதும் எனக்கு நூதனமாயிருந்தது. ஆனால் எனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்த கனம் வேதநாயகம் ஐயரவர்களே வாகைக்குளத்தில் குருவாக இருந்தது எனக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் என்னை அருமையாய்க் கவனித்தார்கள். என் தகப்பனாரும் சங்கரன்கோயிலிலிருந்து வாகைக்குளத்திற்கு அடிக்கடி வந்து என்னைப் பார்த்துப் போவார்கள். அவர்கள் குடும்பத்தோடு வாகைக்குளத்திற்கு வந்து தங்கும்படியாக ஆண்டவர் வழிநடத்தினார். பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஜிம்னாஸியம் கற்றுக்கொடுக்கும் படி ஐயரவர்கள் என் தகப்பனாரை அழைத்தார்கள். அவர்கள் வாகைக்குளம் வந்தது எட்டு வயதுள்ள எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாயிருந்தது.

கிறிஸ்தவ ஆலயமோ, ஆராதனைகளோ அறியாத எங்களுக்கு, ஆராதனைகளுக்கு ஒழுங்காய்ப் போவதும், கீதங்களைப் பாடுவதும், ஜெபங்கள் பிரசங்கங்களைக் கேட்பதும் உற்சாகமாயிருந்தது. ஐயரவர்கள் செய்யும் பிரசங்கங்கள் எப்பொழுதும் அருமையாயிருக்கும். அவர்

களும் இந்துவாயிருந்து கிறிஸ்தவர்களானவர்கள்தான். 'கிறிஸ்துவின் கிருபை' என்ற விஷயத்தின்பேரில், 2 கொரி. 8:9ஆம் வசனத்திலிருந்து ஒரு ஞாயிறு காலை ஆராதனையில் பிரசங்கித்தார்கள். 10 வயதில் கேட்டேன். இப்போது 76 வருஷங்களாகியும் அந்தப் பிரசங்கத்தை நான் மறக்கவில்லை. ஐயரவர்களுடைய மூத்த மகள் திருமதி பீற்றர் பரங்கிமலையில் வசித்தார்கள். நான் பிரசங்கிப்பதை அடிக்கடி கேட்டவர்கள். ஒருநாள் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: என் தகப்பனார் இப்பொழுது இருந்து நீங்கள் பிரசங்கிப்பதைக் கேட்டால், பரமானந்தம் என்று நான் பெயரிட்டு ஞானஸ்நானம் கொடுத்த பையனல்லவா என்று சொல்லி எவ்வளவோ சந்தோஷப்படுவார்கள் என்றார்கள். அந்தச் சந்தோஷம் இப்பொழுதும் அவர்களுக்கு இருக்கிறது அம்மா என்றேன். வாகைக்குளத்தில் நான் சிறுவனாயிருக்கையில் கனம் வேதநாயகம் ஐயரவர்கள் மருமகள் செல்வபாக்கியம் அம்மானும் அங்கேயிருந்தார்கள். அக்காலத்திலிருந்த அநேகர் மரித்தார்கள். தேவபக்தியுள்ள இந்த அம்மானோ தஞ்சாவூரில் தன் மகள் வீட்டிலிருந்தார்கள்; வயது 95. 1959 அக்டோபர் 3ஆம் தேதி கர்த்தரிடம் சேர்ந்தார்கள். அம்மாள் இராயபுரத்திற்கு வந்து தன் பேரன் வீட்டில் தங்கும்போதெல்லாம் ஆராதனைகளுக்கு ஒழுங்காய் வந்து என்னையும் பார்த்துப் போவார்கள்.

என் தகப்பனார் சாட்சியாபுரத்திற்குப்போய் அங்குள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் ஜிம்னாஸ்டிக் வேலைபார்க்கும்படி உத்தரவாயிற்று. ஆகையால் நாங்கள் குடும்பத்தோடு சாட்சியாபுரம் போனோம். வாகைக்குளத்தில் நான் படித்ததுபோலவே சாட்சியாபுரத்திலும் போர்ட்ராக்ஸ் சேர்ந்து படித்தேன். கல்விச் செலவு அக்காலத்திற்கும் இக்காலத்திற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம்! அக்காலத்தில் மாணாக்கருக்குச் சாப்பாடும் கல்வியும் இலவசமாகக் கிடைத்தது. ஞாயிறுதோறும் ஆராதனைக்கு உடுத்திப்போக சுத்தமான உடுப்புக் கொடுப்பார்கள். பிற்காலத்தில் சொற்பச் சம்பளம் வாங்கினார்கள். மெற்றிரிக்குலேஷன் வகுப்பில் படித்தவர்கள் சாப்பாட்டுக்கும் படிப்புக்கும் சேர்த்து மாதம் 2 ரூபாய் மாத்திரமே கொடுத்தார்கள். இக்காலத்தில்

மாணக்கர் கல்விக்கும் ஹாஸ்டலுக்கும் நூற்றுக்கணக்கில் செலவிடுகிறார்கள். பணங்களை ஏராளமாகச் செலவுசெய்து கல்வி கற்றபோதிலும் வேலைகிடைப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது. கொடிய காலத்தில் இருக்கிறோம்.

சாட்சியாபுரம் பள்ளிக்கூடத்தில் சிவகாசியைச் சேர்ந்த கனம் சுவிசேஷமுத்து என்பவர்கள் தலைமை உபாத்தியாயராயிருந்தார்கள். ஜீவியத்தில் தேவபக்தி, ஒழுக்கம், அறிவு, கண்டிப்பு உள்ளவர்கள். மாணக்கர் அவர்களுக்குப் பயந்து நடப்பார்கள். ஒருநாள் காலை நேரத்தில் நான் என் உபாத்தியாயரிடம் உத்தரவுகேட்டு வெளியே போயிருந்தேன். நேரே வகுப்புக்குத் திரும்பாமல் ஒரு மரத்தின் அடியில் கோலி விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். தலைமை உபாத்தியாயரவர்கள் அப்பக்கம் வந்து என்னைக் கண்டு கூப்பிட்டார்கள். நான் கிட்டப் போனபோது: இதுவா உனக்கு விளையாடுகிற நேரம் என்று சொல்லி, என் காதைப் பிடித்துக் கிள்ளி, உடனே வகுப்புக்குப் போ என்று அதட்டினார்கள். அவர்கள் அதை அந்நிமிஷமே மறந்திருப்பார்கள். நானோ மறக்கவில்லை.

சாட்சியாபுரம் கன்வென்ஷன்

நாங்கள் குடும்பமாக சாட்சியாபுரத்தைவிட்டு நாசரேத் துருக்குப்போய் 20 வருஷங்களுக்குப் பின்புதான் இந்தக் கன்வென்ஷன் சாட்சியாபுரத்தில் தேவ ஊழியருக்கென்று நடத்தப்பட்டது. கால ஒழுங்குப்படி பார்த்தால் இந்தக் கன்வென்ஷனைப்பற்றி நான் பிந்தி எழுதவேண்டியதே சரி. ஆனால் சாட்சியாபுரத்தைப்பற்றிப் பேசும்போதே அங்கே நடந்த கன்வென்ஷனைப் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிடுவது நல்லது என்று எண்ணி இங்கே சேர்த்தேன். கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்களும், டாக்டர் எடிதுரையும், கனம் அசரியா அவர்களும், நானுமாகச் சேர்ந்து கூட்டங்களை நடத்தினோம். வேத ஆராய்ச்சிக் கூட்டமும் நடந்தது. ரோமர் 6ஆம் அதிகாரம் முதல் 11 வசனங்களைப் படித்தோம். பாவத்துக்கு மரித்தோம், இனிப் பாவம் செய்ய மாட்டோம் என்று அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறாரே.

அப்படி நடக்கமுடியுமா என்றும், பாவமற்ற ஜீவியம் உண்டா என்றும் கேட்டார்கள். தர்க்கம் அதிகமானபோது கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்கள் என்னைப் பார்த்து: 'நீங்கள் இதை விளக்கிக் காட்டுங்கள் என்றார்கள். நான் எழுந்து பேசினபோது: இவ்வசனங்களில் 'எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்' என்ற வார்த்தை பிரதானம். கிறிஸ்து மெய்யாகவே மரித்து, மெய்யாகவே எழுந்தார். நாம் அவரைப்போல் மரிக்கவு மில்லை, அவரைப்போல் எழும்பவுமில்லை. ஆனால், அவர் தம்மைப் பாவினாகிய நம்மோடு ஒன்றுக்கி, நமது ஸ்தானத் தில் வந்து, நமக்காக மரித்து எழுந்தபடியால் நாமும் அவ ரோடு மரித்து எழுந்ததாக பிதா மதிக்கிறார். நாம் இதை எண்ணிக்கொள்ளும் விசுவாச அளவுக்குத்தக்கபடி பாவத் துக்கு விலகி, கர்த்தருக்குப் பிரியமாக நடக்கமுடியும். நாம் உண்மையாக மரித்து, உண்மையாக எழுந்ததுண்டானால் நாம் மரித்ததாகவும் எழுந்ததாகவும் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இராது என்று சொன்னேன். எல்லா ரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

கூட்டத்தில் இருந்த கனம் சவிசேஷமுத்து தலைமை உபாத்தியாயரவர்கள், அன்று மாலை நோம் என்னிடம் வந்து: நாம் இருவரும் அந்தச் சாலையைக் கடந்து, வாழைத் தோட்டத்தின் பக்கமாகப்போய் உட்கார்ந்து ஜெபம்செய்து திரும்புவோம் வாருங்கள் என்றார்கள். என் பிரசங்கங்களைக் கேட்டு என் பேரில் அவர்களுக்குப் பிரியம் இருந்ததை அறிந்தேன். வருஷங்கள் கடந்துபோனபோதிலும் மாணக்கனாக அவர்கள்மீது எனக்குள்ள மதிப்பு சற்றும் குறையவே இல்லை. இதோ, வருகிறேன் என்று சொல்லி அவர்களோடு கூடப்போனேன். நானும் அவர்களும் தேவ காரியங்களைக் குறித்து வழிநெடுகப் பேசிக்கொண்டே போனோம். சாலையைக்கடந்து வாழைத் தோட்டம் வந்த வுடனே புல்தரையின்மேல் உட்கார்ந்து ஜெபித்தோம். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: என்னை ஆசீர்வதியுங்கள் என்றார்கள். நீங்கள் எவ்வளவோ பெரியவர்கள், உங்களை ஆசீர்வதிக்க நான் எம்மாத்திரம் என்றேன். அப்படியல்ல, கர்த்தர் உங்களோடிருப்பதை நான் அறிவேன், என்னை ஆசீர்வதியுங்கள் என்றார்கள். மனத்தாழ்மையுடன் அவர்

கள் விருப்பத்துக்கு இணங்கினேன். நாங்கள் இருவரும் கன்வென்ஷன் கூட்டத்திற்குத் திரும்பி நடந்து வந்தோம். நான் அவர்களைப் பார்த்து: ஐயா, நான் உங்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, வகுப்பு நேரத்தில் வெளியேபோய் ஒரு மரத்தடியில் கோலி விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் அந்நேரம் அந்தப் பக்கம் வந்து, என்னைக் கூப்பிட்டு: இதுவா விளையாடுகிற நேரம் என்று சொல்லி என் காதைப் பிடித்துக் கிள்ளினீர்கள். இத்தனை வருஷங்களாகியும் அதை நான் மறக்கவில்லை என்றேன். அவர்கள் சிரித்துக்கொண்டு: அது கொஞ்சமும் எனக்கு ஞாபகமில்லை என்றார்கள். அவர்கள் தேவ பக்தியுள்ளவர்களாகையால், தான் வயதில் பெரியவர்களாயிருந்தும். என்னுடன் தாழ்மையாக நடந்துகொண்டார்கள், இவர்களைப்போலவே, கனம் என். தேவசகாயம் ஐயரவர்கள் கல்வியிலும், வேத சாஸ்திர அறிவிலும் எவ்வளவோ சிறந்தவர்களாயிருந்தும் என்னோடு பழகின விஷயத்தில் எவ்வளவோ தாழ்மையாய் நடந்துகொண்டார்கள் என்பதை எட்டாம் அதிகாரத்தில் காணலாம். தாழ்மை இழிவான குணமல்ல. மனத் தாழ்மை கிறிஸ்துவின் சிந்தையாயிருக்கிறது (மத். 11:29).

3. நாசரேத்தூர்

1886இல் நாங்கள் சாட்சியாபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு நாசரேத்தூர் சேர்ந்தோம். அப்பொழுது எனக்கு வயது 13. நாங்கள் வாகைக்குளத்திலும் சாட்சியாபுரத்திலும் சில காலம் தங்கியிருந்தபோதிலும், நாசரேத்தூரே நாங்கள் வசிக்கும்படி ஆண்டவர் ஆயத்தம்பண்ணின இடம் என்பதைத் திட்டமாக அறிந்தோம். முக்கியமான சம்பவங்க ளெல்லாம் நாங்கள் நாசரேத்தூரில் இருந்த காலத்திலேயே நடந்தன. நான் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படித்து 1888 இல் மிடிஸ்ஸ்கூல் பரீட்சையில் தேறினேன். அதன்பின் மெற்றிரிக்குலேஷன் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். என் தகப்பனாருக்குப் பிறந்தது பன்னிரண்டு மக்கள். மூன்று குழந்தைகள் இறந்து போக ஒன்பது மக்கள் இருந் தோம். தகப்பனாருடைய 15 ரூபாய்ச் சம்பளத்தில் மக்களைப் போஷிப்பதும் படிக்க வைப்பதும் வெகு கஷ்ட மாயிருந்தது. ஆகையால் நான் சீக்கிரமாக உயர்ந்த கல்வியை முடித்து, நல்ல சம்பளம் வாங்கிக் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கவேண்டும் என்ற கவலை எனக்கு ஏற்பட்டது.

இப்படியிருக்கையில் கனம் மார்க்காஷீஸ் ஐயரவர்கள் ஒரு நாள் என்னைக் கூப்பிட்டு: உன் குடும்பக் கஷ்டத்தை நான் அறிவேன். உன் தகப்பனார் சம்பளம் சொற்பம். நீ கல்வியை முடித்து, நல்ல சம்பளம் வாங்கிக் குடும்பத்தை ஆதரிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை உனக்குண்டென்பதையும் அறி வேன். ஆனால் இப்பொழுதே நீ மாதம் 20 ரூபாய் சம்பாதிக்கும் வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீ சென்னைப்பட்டினம் போய் பத்து மாதம் ஜிம்னாஷியம் படிக்கவேண்டும். சர்க்கார் உனக்கு மாதம் பத்து ரூபாய் உபகாரச் சம்பளம் கொடுப் பார்கள். நீ ஊர் திரும்பினவுடனே உனக்கு 20 ரூபாய் சம்பளம் கொடுப்பேன் என்றார்கள். இதை நான் பெற்று

ருக்கு அறிவித்தேன். நான் பி. ஏ. படிக்கவேண்டும் என்பது அவர்கள் தீர்மானமாயிருந்தும், அந்த வருஷமே சம்பளம் 20 ரூபாய் கிடைக்குமே என்று சந்தோஷப்பட்டு: மகனே, பட்டணம் போய் வா என்றார்கள்.

1891இல் நான் சென்னைக்குப் போய் வெப்பேரியிலிருக்கிற ஜெரிக்கி ஹாஸ்டலில் தங்கினேன். பக்கத்திலுள்ள பரி. பவுலின் ஆலயத்தில் அங்கமாகச் சேர்ந்தேன். கனம் ரெல்ட்டன் ஐயரிடம் திடப்படுத்தல் பாடம் கற்றேன். ஒரு ஓய்வுநாள் காலை ஆராதனையில் பிஷப் ஜெல் அவர்களிடம் திடப்படுத்தல் பெற்றுக்கொண்டேன். அன்று மாலை தண்ணீர்க் குழாயின் அடியில் உட்கார்ந்து குளித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஹாஸ்டல் பையன்களில் சிலர் அங்கே வந்து: பரமானந்தம், நீ இன்று குளிக்கலாமா? குளித்தால் பிஷப் அவர்கள் கொடுத்த ஆசீர்வாதம் அழிந்துபோகுமே என்று என்னைப் பரியாசம் பண்ணினார்கள். நானும் ஒரு சடங்கு போல் திடப்படுத்தல் பெற்றதே தவிர, கிறிஸ்துவை அறிந்த வனல்ல. ஆகையால் அவர்கள் பரியாசத்திற்கு நான் பதில் பேசவில்லை.

பத்து மாதக்காலம் வெப்பேரியில் தங்கியிருந்து காலை யிலும் மாலையிலும் பீப்பில்ஸ் பார்க் (People's Park) என்ற இடத்துக்குப்போய் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து ஜிம்னாஸ்டிக் விளையாட்டுகளைக் கற்று வந்தேன். பரீட்சை நாள் வந்தபோது எங்களைச் சோதித்தார்கள். நான் எல்லா வற்றிலும் நன்றாய்த் தேறினேன் என்று கண்டு, தலைமை வகித்த கனம் ஜார்ஜ் பிட்டன்டிரிக் துரை நான் முதல் வகுப்பில் பூரணமாகத் தேர்ச்சி பெற்றவன் என்ற நற் சாட்சிப் பத்திரத்தில் தமது கை எழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தார். நான் யார் என்பதை அப்போது அவர் அறிந்தவரல்ல. 1909இல், 18 வருஷங்களுக்குப்பின் நான் இராயபுரம் சபைக்குப் போதகராக ஏற்படுத்தப்பட்ட போது என்னை இன்னொருவரே அறிந்து சந்தோஷப் பட்டார்.

நான் ஜெரிக்கி ஹாஸ்டலில் இருந்தபோது சம்பவித்த ஒரு காரியத்தை இங்கே சொல்லுகிறேன். பீப்பில்ஸ் பார்க்

கில் ஜிம்னாஷியம் கற்று மாலையில் ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்பின பின், ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, சூனையிலுள்ள கடைகளுக்குச் சென்று பலகாரம் வாங்கிச் சாப்பிடுவது வழக்கம். கடைக்குப் போகும்போது அரையில் ஒரு வேஷ்டி கட்டி, துவாலையால் தேகத்தை மூடிக்கொண்டு நடந்துபோவேன். நான் அவ்வழி போவதையும், திரும்பி வருவதையும் துரைமார், பங்களாக்களில் வேலை செய்யும் பட்டர், சமயல்காரர் முதலானவர்கள் கவனித்து: இவன் இவ்வளவு எடுப்பாய் நடந்துபோவதென்ன? இவனை நன்றாய் உதைத்து இவனுக்குப் புத்தி வருத்தவேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஒருநாள் இரவில் நான் சூனையிலிருந்து ஹாஸ்டலுக்குத் திரும்பி, பரி. பவுலின் ஆலயப்பக்கமாக நடந்து வந்தபோது, திடீரென ஆறு பேர் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, குத்துச்சண்டை செய்கிற மாதிரி தங்கள் கைகளை உயர்த்தி என் முகத்துக்கு நேராகச் சுழற்றினார்கள். இவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டபடியால் நான் நடக்க வழியில்லாமல் திகைத்தேன். நான் அவர்களைப் பார்த்து: நீங்கள் ஏன் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு மிரட்டுகிறீர்கள்? என்னை அடிக்கவேண்டுமானால் அடியுங்கள். நாசரேத்தி விருக்கும் என் பெற்றோரைப் பராமரிக்கும்படி ஜிம்னாஸ்டிக் வேலை கற்றுக்கொள்ள சென்னைக்கு வந்தேன். அது போகட்டும். நீங்கள் என்னை அடிக்கவேண்டுமானால் நான் இங்கேயே சாகிறேன். நீங்கள் கைகளை வீசிக்கொண்டு பேடித்தனம் பண்ணவேண்டாம். தைரியமுண்டானால் என்னை இப்போதே அடியுங்கள் என்று சொல்லி, என் தேகத்தை மூடியிருந்த துவாலையை எடுத்து என் அரையில் கட்டி நின்றேன். என் தேகக்கட்டை விளக்கு வெளிச்சத்தில் கண்டவுடனே பயந்து ஒங்கின கைகளைக் கீழே போட்டார்கள். என்னை அடிக்க உங்களுக்குத் தைரியமில்லையென்றால் விலகுங்கள், நான் ஹாஸ்டலுக்குப் போகவேண்டும் என்றேன். அவர்கள் விலகினபோது நான் கடந்து போனேன். அவர்கள் என்னைத் தொட்டிருந்தால் அவர்கள் கதி அதோ கதியாயிருக்கும். வெள்ளையன் என்பவன் ஜெரிக்கி ஹாஸ்டல் வேலைக்காரன். எனக்குச் சாப்பாடு வாங்கி வைப்பதும், படுக்கை போடுவதுமான வேலைகளைச் செய்வான். அன்றிரவு

அவன் என்னைக் கண்டவுடனே: ஏன் பரமா இவ்வளவு நேரம் சென்று வந்தாய் என்று கேட்டான். பரமா என்றே என்னைக் கூப்பிடுவான். வழியில் நடந்ததை அவனுக்குச் சொன்னேன். அப்படியா? நான் அதைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ சாப்பிடு என்றான். வேள்ளையன் என்றால் எல்லாருக்கும் பயம். அவன் பொல்லாத ரௌடி என்பதை அறிவார்கள். அன்று இரவே அவன் போய் அந்த ஆறு பேரையும் கண்டு, அவர்களைத் திட்டி: நீங்கள் அவரைத் தொடாதது நல்லவேளை, தொட்டிருந்தால் நீங்கள் ஆறு பேரும் தொலைந்து போயிருப்பீர்கள் என்று சொல்லி, அவர்களை என்னோடு சமாதானம் பண்ணிக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தான். இது எனக்குத் தெரியாது. மறுநாள் மாலை ஆறு மணிக்கு வேள்ளையன் என்னை பரி. பவுலின் ஆலயத் திற்கு அழைத்துப் போனான். அங்கே அந்த ஆறுபேரும் கைகளில் பழங்களோடும் மாலைகளோடும் நின்றார்கள். என்னை அவர்கள் கண்டதும் துறைசாமி முனுசாமி என்ற இருவர் எனக்கு மாலைகள் போட்டு, வணக்கம் செய்து மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். நான் சந்தோஷமாக மன்னித்து அவர்கள் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டேன். அன்று முதல் அவர்கள் எனக்குப் பிரியமான சிநேகிதர்களாக நடந்துகொண்டார்கள்.

ஜிம்னாஸ்டிக் உபாத்தியாயர்

நான் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் சென்னையிலிருந்து புறப் பட்டு நாசரேத்தூர் சேர்ந்தேன். கனம் மார்க்காஷிஸ் ஐயர் தாம் சொன்னபடியே எனக்கு வேலை கொடுத்து, 20 ரூபாய் சம்பளமும் கொடுத்தார். அக்காலத்தில் சம்பளம் மிகவும் குறைவாய்க் கொடுக்கப்பட்டது. மிடிஸ் ஸ்கூலில் தலைமை உபாத்தியாயருக்கு 17 ரூபாய் சம்பளம். மெற்றிரிக்குலேஷன் படித்த உபாத்தியாயருக்கு 8 ரூபாய் சம்பளம். எனக்கோ 20 ரூபாய் சம்பளம். அப்படியிருந்தும் எனக்குத் திருப்தி யில்லை ஏனென்றால் என் தகப்பனான ரீக்கி அந்த வேலையைத் தானே எனக்குக் கொடுத்தார்கள். தகப்பனர் சம்பளம் 15 ரூபாய் போனால் ஐந்து ரூபாய் தானே வித்தியாசம். குடும்பச் செலவோ அதிகம். ஆகையால் எங்கே

யாவது போய், பெரிய சம்பளம் வாங்கும்படி தீர்மானித்துப் பல விடங்களுக்கும் எழுதினேன். கூக்ஸ் சர்க்கஸ் கூட்டத் தாரோடு சேர்ந்து விளையாடினால் 200, 300 ரூபாய் போல் சம்பளம் வாங்கலாமே என்று பிரயாசப்பட்டேன். டில்லி முதலான பெரிய இடங்களுக்கு எழுதி வேலை தேடினேன். ஒன்றுமே வாய்க்கவில்லை. முகங்குறவி மனம் சோர்ந்தேன். கர்த்தரையும் அறியேன், அவர் நடத்துதலையும் அறியேன். முன்னுக்கு வரும்படி எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டேன். ஒன்றுமே வாய்க்கவில்லை. சிறு வயதாயிருந்தும் நல்ல தேக பலமுள்ளவனும், ஜிம்னாஸ்டிக் சர்க்கஸ் முதலிய விளையாட்டுகளில் தேறினவனுமாக எங்கும் புகழ்பெற்றேன். தேக பலமே என் பிரதான தேட்டமாயிருந்தது. வஸ்தாநியாகிய என் தகப்பனார் என்னைப் பார்த்து: மகனே, நீ வாலிபத்திலே மிகுந்த பலசாலியாயிருக்கிறாய். உன் தேகக்கட்டைப் பார்த்து எல்லாரும் உன்னை மதிக்கிறார்கள். பாவ வழிக்கு இடங்கொடுத்தாயானால் ஒரு சிறு பையன் உன்னை அடித்து விடுவான் என்று என்னை எச்சரித்தார்கள். நான் தேக பலத்தையே சிரேஷ்டமாகத் தேடினபடியால் தேக இச்சைகளுக்கு இடங்கொடாமல் பிழைத்தேனே தவிர, கர்த்தருக்குப் பிரியமாய் நடக்கவேண்டுமென்றோ, இரட்சிக்கப்படவேண்டுமென்றோ நான் என்னைக் காத்துக்கொண்டவனல்ல. வேளா வேலை நான் ஜெபிப்பதுண்டு. அதுவும் இரட்சிப்புக்காகவுமல்ல, மோட்சம் சேரும்படிக்காகவுமல்ல. ஆண்டவரே, சிங்கத்தைக் கிழித்தெறிந்த தாவீதைப்போலவும், மகாவீரனான சிம்சோனைப்போலவும் என்னைப் பலசாலியாக்கும் என்றே ஜெபிப்பேன். அப்படியே புகழ்பெற்ற சிறந்த பலசாலியானேன். என் பெயர் எங்கும் பிரஸ்தாபமாயிற்று. என் தேகக்கட்டைப் பார்க்கவும், எனது சிறந்த ஜிம்னாஸ்டிக் வேலைகளைக் காணவும் பலரும் நாசரேத்திற்கு வருவார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும் என் மனக்கவலையோ தீரவில்லை. என் திறமைக்கேற்ற சம்பளமா இது என்ற கேள்வி மனதில் வந்து கொண்டேயிருந்தது.

மறுபடியும் சென்னைக்குப் போதல்

இப்படி நான் கலங்கி நிற்கையில் 1893இல் கனம் மார்க்காஷீஸ் ஐயரவர்கள் என்னை அழைத்து: பரமானந்தம் உனக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் வந்திருக்கிறது. சென்னை பட்டணத்தில் ஜிம்னாஷியம் கற்றுக்கொடுக்க ஒருவர் தேவை என்றும், அவருக்குச் சர்க்கார் மாதம் 40 ரூபாய் சம்பளம் கொடுப்பார்கள் என்றும், முதல் வகுப்பில் தேறினவர்கள் மாத்திரம்போட்டி பரீட்சைக்கு (Competition) வரவேண்டுமென்றும் விளம்பரம் செய்திருக்கிறார்கள். நீயும் போய்ப் பார். உனக்கு அந்த வேலைக் கிடைத்தால் எனக்கு அதிகச் சந்தோஷம் என்றார்கள். இதற்குப்பெற்றாரும் சம்மதித்தார்கள். நான் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுப் போனேன். இராஜ தானியின் பல ஜில்லாக்களிலுமிருந்து முதல் வகுப்புப் பத்திரம் பெற்றவர்கள் அங்கே வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் நானே வயதில் சிறியவன். அவர்கள் வளர்த்தியையும் தேகக் கட்டையும் நான் பார்த்தபோது மனம் கலங்கினேன். கல்வித் தலைவரான டன்கன் துரையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கமிட்டிமார் அங்கே வந்திருந்தார்கள். அந்த வேலைக்கு யார் தகுதியுள்ளவன் என்று அறியும் பரீட்சை சைதாப்பேட்டை காலேஜ் மைதானத்தில் நடந்தது. எங்களை வரிசையாக நிறுத்திப் பரீட்சித்தார்கள். நாங்கள் எல்லாரும் விளையாடி எங்கள் திறமைகளைக் காட்டினோம். கற்றுக்கொடுக்கும் திறமையையும் சோதித்தார்கள். யார் பேருக்குச் சீட்டு விழுமோ என்று எல்லாரும் கலங்கி நின்றோம். 'பரமானந்தம் முன்னே வா, மற்றெல்லாரும் போகலாம்' என்று கமிட்டிமார் உத்தரவிட்டார்கள். எனக்கிருந்த ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் கொஞ்சமல்ல. என்னைப் பக்கத்துப் பங்களாவுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அத்துடன் ஜிம்னாஷிக் உபாத்தியாயராயிருந்த சுப்புசிங் என்பவரையும் அழைத்தார்கள். அவருக்குப் பதிலாகத்தான் வேறொருவரைத் தெரிந்துகொள்ளும்படி இந்தப் பரீட்சை வைக்கப்பட்டது. அவரும் நானும் ஒரு அறையில் நின்றோம். கல்வியைச் சோதிக்கவேண்டியது அவசியம். சுப்புசிங்குக்குப் படிப்பு இல்லை. அவர் என்னைப் பார்த்து: இந்த வேலை

ரிச்சயமாக உங்களுக்கே கிடைக்கும். என் குடும்பம் பெரிது. உங்கள் நாசரேத் வேலையை எனக்கு வாங்கிக் கொடுப்பீர்களா என்று கேட்டார். சந்தோஷமாகச் செய்வேன் என்றேன். எங்கள் படிப்பைச் சோதிக்காமலே கமிட்டிமார் என்னைக் கூப்பிட்டு: உனக்கு வயது இருபது தானே; இரண்டு வருஷமாத் திரம் வேலை செய்திருக்கிறாய். ஆகையால், சுப்புசிங்கையே இன்னும் கொஞ்சகாலத்திற்கு வேலை பார்க்கும்படி தீர்மானித்திருக்கிறோம் என்றார்கள். இதைக் கேட்டதும் என் கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வடிந்தது. கமிட்டியில் என்ன நடந்ததோ நான் அறியேன். கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டவில்லை. எல்லாம் எமாற்றமாகவே தீர்ந்தது. அன்றிரவே சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டு நாசரேத்தூர் சேர்ந்தேன். நடந்ததைத் துயரத்துடன் கனம் மார்க்காஷீஸ் ஐயாவர்களுக்கு அறிவித்தேன். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: பொறு, கல்வித் தலைவரான டன்கன் துரை நாசரேத்திற்கு வருகிறார். அவரிடம் உன்னைப்பற்றிச் சொல்லுவேன் என்று என்னை ஆறுதல்படுத்தினார்கள். டன்கன் துரை வந்தபோது மாலை நேரம் விளையாட்டு ஸ்தலத்திற்கு வந்து, என் விளையாட்டுகளையும், மாணுக்கர் விளையாடினதையும் பார்த்தபோது அவர் எழுந்து என்னிடத்தில் வந்து, என் நெஞ்சில் தமது கையை வைத்து: கவலைப்படாதே, நான் சென்னை திரும்பினவுடனே உன் காரியத்தைக் கவனிப்பேன் என்றார். அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு எழுத்தும் வராததால் நான் எழுதிக் கேட்டேன். அதற்கும் பதில் இல்லை. எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? எல்லாம் எனக்கு விரோதமாயிருக்கிறதே என்ற துக்கம் மேவிட ஆறுத்துயரத்தில் அமிழ்ந்தவனேன்.

இரட்சணிய ஆசீர்வாதம்

ஜிம்னாஸ்டிக் வேலை மாலையில் ஒருமணி நேரமாத் திரம் எனக்குண்டு. பகல் எல்லாம் சும்மாதானிருப்பேன். தினம் தினம் சுத்தமான உடுப்பு உடுத்தி, டம்பமாய்ப் புறப்படுவது வழக்கம். ஒருநாள் உடுத்தினதை மறுநாள் உடுத்தமாட்டேன். இப்போதோ முகக்கவலையோடு கட்டின

உடுப்பையே கட்டிக்கொண்டு வெளியே நடந்துபோவதை எல்லாரும் கவனித்தார்கள். நான் துக்க முகமாயிருந்ததைக் கவனித்த கனம் மார்க்காஷீஸ் ஐயரவர்கள் என்னை அழைத்து: பாமானந்தம், நீ ஒருமணி நேரமாதிரம் வேலை செய்கிறாய். பகலெல்லாம் சும்மாயிருக்கிறாய். இந்தப் பரமரிஸ்கூலில் தலைமை உபாத்தியாயராக வேலைசெய். உன் சம்பளம் இருபது ரூபாயோடு ஐந்து ரூபாய் கூடக் கொடுக்கிறேன் என்றார்கள். அந்த வேலையை ஏற்றுக்கொண்டேன். பையன்கள் பரீட்சையில் நன்றாய்த் தேறினார்கள். என்றாலும், என் துக்கமும் கவலையும் ஒழிந்தபாடில்ல. நிர்ப்பந்தமான மனுவனுனேன். ஜிம்னாஸ்டிக்கில் முதல் வகுப்பில் தேறின நற்சாட்சிப் பத்திரம் இருந்தென்ன? தேக்கக்கட்டிலும் விளையாட்டிலும் கீர்த்திபெற்றுப் பிரயோஜனமென்ன? சென்னையில் சர்க்கார் உத்தியோகத்திற்கு வந்த பயில்வான்களில் முதல்தரமானவன் என்று கமிட்டிமார் என்னைத் தெரிந்துகொண்டும் பிரயோஜனமென்ன? ஐயோ, சகலமும் எனக்கு விரோதமாக இருக்கிறதே என்று புலம்பினவனாகயிருந்தேன். இந்த ஏமாற்றங்களில் தேவகரம் மறைந்திருப்பதை நான் அறிந்தவன்ல்ல. யோசேப்புக்கு அவன் சகோதரர் செய்த கொடுமைகளும், போத்திப்பார் வீட்டுக்கு எவ்வளவோ ஆசீர்வாதமும் அவனால் கிடைத்திருந்தும், விபசாரக் குற்றம் சாட்டி அவனைச் சிறைச்சாலையில் போட்டதும் யோசேப்புக்கு எவ்வளவோ சஞ்சலமும் மனவேதனையுமாயிருந்திருக்கும். ஆகிலும், யோசேப்பு எகிப்தின் அதிபதியாக வருவதற்கு அந்தத் தீமைகள் எல்லாம் அவன் ஏறிச்செல்லும் படிகளாயிருந்தனவென்பது பிந்தி வெளிப்பட்டதுபோல, என் விஷயத்திலும் நான் ஆண்டவருடைய அன்பை அறிந்து, அவரது அடியானாவதற்கு இவைகள் எல்லாம் ஏதுவாயிருந்ததைப் பிந்தி அறிந்தேன்.

ஒருநாள் பகல் பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். வகுப்பில் இருந்த பையன்களுக்கு எழுத்துவேலை கொடுத்தேன். அவர்கள் உட்கார்ந்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் மேஜையின் பக்கமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன். அந்த அமர்ந்த வேளையில் என் உள்ளத்தில் ஆண்டவர் பேசும்

சத்தம் கேட்டது. 'நான் உன்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, உனக் காக என் உயிரைக் கொடுத்தேன். நீயோ என்னைத் தேடவு மில்லை, என்னை அறியவுமில்லை, என் பேரில் உனக்கு அன்பும் இல்லை' என்று பேசினார். இது நானே நினைத்துக்கொண்ட நினைவல்ல. ஒருவன் தன்னை ராஜாவென்று நினைத்துக் கொள்வதால் ராஜாவாகமாட்டான். நானே நினைத்துக் கொள்வதால் என் ஜீவியத்தில் இவ்வளவு பெரிய மாறுதல் உண்டாகமாட்டாது. ஒரு பலத்த பிரசங்கி என் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசியிருந்தாலும் இவ்வளவு உணர்ச்சி உண்டா யிருக்கமாட்டாது. கர்த்தரே பேசினார். அதைச் சகிக்க முடியாமல் நான் எழுந்து பக்கத்து அறைக்குள் பிரவேசித்து, அங்கே முகங்குப்புற விழுந்து அழுது: ஆண்டவரே, நீர் சொன்னது உண்மைதான் ஐயா. இத்தனை வருஷங்களாக நான் கிறிஸ்தவன் என்றிருந்தும் உம்மை நான் தேடவுமில்லை, உம்மை அறியவுமில்லை, உமது பேரில் எனக்கு அன்பும் இல்லை ஐயா என்று அறிக்கையிட்ட தோடு, ஆண்டவரே, ஒன்று சொல்லுகிறேன், 'இந்நிமிஷ முதல் நான் உமக்கே சொந்தம்' என்பதை எழுதிக்கொள்ளும் என்று சொல்லி, எழுந்து கண்ணீரைத் துடைத்து, வகுப்புக்குத் திரும்பிவந்து உட்கார்ந்தேன். நடந்ததென்ன வென்பதை உலகில் ஒருவரும் அறியார்கள். பெற்றவர் களும் அறியார்கள்; மற்றவர்களும் அறியார்கள். தமஸ்கு வுக்குப் போன சவுலோடு ஆண்டவர் பேசி அவரைத் தமக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டதுபோல மத்தியான வேளையில் என்னையும் தமக்குச் சொந்தமாக்கினார். பவுலுக்கு நடந்த காரியத்தை அவரோடு கூடப் பிரயாணம் செய்தவர்கள் கண்டார்கள். அவர்கள் அவருக்குக் கைலாகு கொடுத்து தமஸ்கு பட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோனா ர்கள். என்னில் நடந்ததைக் கண்டவர்கள் எவருமில்லை. 'மனுஷராலுமல்ல, மனுஷர் மூலமாயுமல்ல, இயேசு கிறிஸ்துவினாலும், பிதாவாகிய தேவனாலும் அப்போஸ்தல னானேன்' என்று பவுல் சொன்னதுபோல நானும், என் பெற்றாராலுமல்ல, ஸ்தலத்து மிஷனெரியாலுமல்ல, மற்றக் குருக்களாலுமல்ல, இயேசுகிறிஸ்துவே என்னோடு பேசி,

என்னை இரட்சித்தார் என்று அறிக்கையிடுகிறேன். இந்த இரட்சணிய மாறுதல் 1897இல் உண்டாயிற்று.

கிறிஸ்துவின் சாட்சி

அருமை ரட்சகரின் பாதத்தில் நான் விழுந்து அழுது, அவரை நான் எனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டபோது புதுச் சிருஷ்டியானேன். பழையவைகள் ஒழிந்தன, எல்லாம் புதிதாயின. இரவும் பகலும் கிறிஸ்துவே என் வாஞ்சையும் ஜீவனுமாயிருந்தார். 'இருதய நிறைவிற்படிவாய் பேசும்' என்றபடி என் வீட்டாரோடும், என்னிடம் வருகிறவர்களோடும், நான் சந்திக்கிறவர்களோடும் கிறிஸ்துவைப்பற்றியே பேசுவேன். புதிய ஏற்பாடு புஸ்தகம் ஒன்று வாங்கி ஆவலோடு படித்தேன். இரவும் பகலும் ஜெபத்தில் தரித்திருந்தேன். என்னில் உண்டான மாறுதலை நாசரேத்தாரார் எல்லாரும் அறிந்தார்கள். பள்ளிக் கூடங்களிலிருந்து மாணுக்கரும், மாணுக்கிகளும் என் வீட்டுக்கு வந்து, கிறிஸ்துவை ரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் போவார்கள். சபையாரும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து, என் சாட்சியைக் கேட்டு, கிறிஸ்துவுக்குத் தங்களை ஒப்புவித்துப் போவார்கள். நோயாளிகளும் வந்து குணமாவார்கள். ஊரில் பலத்த மாறுதல் காணப்பட்டது. இதை அறிந்த குருமார்களும் மார்க்காஷீஸ் ஐயரிடம் போய்: சபையாரும் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளும் பரமானந்தம் வீட்டில் கூடின வண்ணமாயிருக்கிறார்கள். இடைவிடாமல் பிரசங்கங்களும் ஜெபங்களும் நடைபெறுகின்றன. சபையார் நம்மைத் தேடுகிறதில்லை. இப்படியே விட்டுவிட்டால் சபையில் பெரிய பிரிவினை உண்டாகும். தேவ ஊழியம் செய்வதற்கு மிஷனரியும் குருக்களுமாகிய நாம் இருக்கிறோமே. இதை உடனே நிறுத்தவேண்டும் ஐயா என்று முறையிட்டார்கள். மிஷனரி ஐயர் என்னைக் கூப்பிட்டு: பரமானந்தம், உன்பேரில் எவ்வித குற்றஞ்சாட்டுதல் இல்லை. ஆனால், நீ ஒரு பக்கம் கூட்டங்களை நடத்திக்கொண்டு போனால் சபையில் பிரிவினை உண்டாகுமே. தேவ ஊழியம் செய்வதற்கு நாங்கள் இருக்கிறோம். நீ பேசாமல் அமைதியாயிரு என்றார்கள். ஐயா, ஆண்டவர் எனக்குள் மகத்துவ

மான ரட்சிப்பை அளித்திருக்கும்போது, நான் அவரை
 மகிமைப்படுத்தாமல் எப்படி வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா
 யிருக்க முடியும் என்றேன். சரி, போ என்று சொல்லி
 அனுப்பிவிட்டார்கள்: மறுபடியும் ஊரில் எழுப்புதல்
 மிகவும் அதிகமாய்ப் பரவினது. பக்கத்துக் கிராமங்களில்
 உள்ளவர்களும் வீட்டுக்கு வந்து போதனை கேட்டுப்
 போவார்கள். ரட்சிப்பின் மாறுதல் பலரிடமும் காணப்
 பட்டது. பள்ளிக்கூட வேலையையும் ஜிம்னாஸ்டிக் வேலையையும்
 செய்துகொண்டே கிறிஸ்துவை ஊக்கமாய்ப் பிரசங்
 கித்து வந்தேன். குருமார் மறுபடியும் மிஷனெரியிடம்
 போய்: பரமானந்தத்தை உடனே நீக்காவிட்டால் சபை
 பாழாகும் என்றார்கள். கனம் மார்க்காஷீஸ் ஐயரிட
 மிருந்து 1894இல் ஒரு கடிதம் எனக்கு வந்தது. அதிலே:
 இந்த மிஷனில் உனக்கு இதுமுதல் வேலை இல்லை என்று
 கண்டிருந்தது. எனக்குத் திடீரென வேலை போனதைக்
 கண்டு என் தகப்பனார் கவலையுற்றார்கள். என் தாயார் அழு
 தார்கள். என் சகோதரர் சகோதரிகள் விசனத்தோடிருந்
 தார்கள். நானே கர்த்தருக்குள் சந்தோஷமாயிருந்தேன்.
 மறுநாள் என் தகப்பனாருக்குச் சிறைக்கிரான ஒரு குருவிட
 மிருந்து ஒரு ஆள் வீட்டுக்கு வந்து: உங்கள் மகன் உடனே
 மிஷனெரியிடம் போய், நான் அமைதலாயிருக்கிறேன்
 என்று சொல்லட்டும். உடனே வேலையில் வைத்துக்
 கொள்வாரென்று சொல்லும்படி என்னை அனுப்பினார்
 என்றான். இந்த யோசனை என் தகப்பனாருக்குப் பிரியமா
 யிருந்தது. சம்பளம் 25 ரூபாய் போய்விட்டதே என்ற
 கவலையால் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: மகனே, மிஷனெரி
 யிடம் போய் அப்படியே சொல்லு என்றார்கள். நான்
 ஆண்டவரை நம்பி இந்த மண்ணைத் தின்றுகிலும்
 பிழைப்பேனேயன்றி, வயிறு பிழைக்கும்படி என் ஆண்ட
 வரை மறுதலிக்கமாட்டேன் என்றேன். நாசரேத் ஒரு
 கிறிஸ்தவக் கிராமமாயிருந்தும் நான் கலங்கி நிற்கும் இந்தச்
 சமயத்தில்: பரமானந்தம், சோர்ந்துபோகாமல் தைரியமா
 யிரு என்று எனக்குச் சொல்வாரில்லை. அநேகமாய்
 எல்லாரும் ஆலயப் பக்தர்களும் ஆராதனைக் கிறிஸ்தவர்
 களுமாயிருந்தார்களேயன்றி, ஜீவியத்தில் ரட்சிப்பின்

மாறுதலைத் தேடினவர்கள் இல்லை. அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ரட்சிப்பின் மாறுதலை அறியாதிருந்த காலத்தில், புறம்பான மார்க்க ஆசாரங்களில் பக்திவெராக்கிய முள்ளவராயிருந்தபடியால் கிறிஸ்துவின் உத்தம அடியார்களைப் பாடுபடுத்தினதாகச் சொல்லுகிறார். என் விஷயத்திலும் விலகி நின்றவர்களில் அநேகர் கிறிஸ்துவைச் சொந்தமாக்கி, ஜீவியத்தில் மாறுதலடைந்தபோது என்னோடு சேர்ந்து உழைத்தார்கள். நான் நாசரேத்தில் வேலை செய்ததுமன்றி, சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களுக்குப் போய்ப் பிரசங்கித்து வந்தேன். மெஞ்ஞானபுரத்திற்குப் போய், அங்குள்ள மகா பெரிய ஆலயத்தில் பிரசங்கித்தேன். 'நாசரேத்திலிருந்து யாதொரு நன்மை உண்டாகக்கூடுமா?' என்று சபையைச் சேர்ந்த ஒருவர் கேட்க, மற்றவர்: 'வந்து பார்' என்று சொல்லி அவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். ஜிம்னாஸ்டிக் உபாத்தியாயராக என் பெருமையை அறிந்தவர்கள் எல்லாரும் நான் பேசினதைக் கேட்டபோது என்னில் உண்டான மாறுதலைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பாளையங்கோட்டை வேதசாஸ்திரப் பாடசாலையில் பேசும் படி என்னை அழைத்தார்கள். நான் அங்கே போய் ஆவியானவரைப்பற்றிப் பேசினேன். பிரசங்கம் முடிந்த பின் எல்லாரும் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு, என்னைத் தழுவி, இந்த அறிவு உங்களுக்கு எப்படி வந்ததென்று கேட்டார்கள். ஆண்டவரே தமது வசனத்தின்மூலமாய் எனக்குப் போதிக்கிறார். நான் அவரிடமே கற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்றேன்.

1898இல் கிறிஸ்துவின் சாட்சியாக நான் ஆண்டவருக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து கனம் ஜி. எஸ். மதுரமும், வித்துவான் கிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள் குமாரன் கனம் தியாகராஜ் பிள்ளையும், என்னைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, என்னைப் பார்க்கும்படி நாசரேத்துருக்கு வந்து என்னோடு தங்கினார்கள். ஒருநாள் கனம் தியாகராஜ் பிள்ளை என்னைப் பார்த்து: தம்பி, ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறீரா? ரட்சிப்பின் நிச்சயம் உமக்கு உண்டாவென்று கேட்டார்கள். இந்தக் கேள்வி எனக்கு நுதனமாகயிருந்தது. என்ன சொல்வதென்று எனக்குத்

தெரியவில்லை. ஆண்டவர் என்னைச் சந்தித்துச் சொந்த மாக்கினபோது தமது அன்பினால் என்னை நிரப்பினார். நான் சவிசேஷத்தைப் படித்தபோது அவருடைய அன்பின் பெருக்கத்தையே கண்டேன். ஆண்டவர் நமது பாவங்களை மன்னித்து நம்மை ரட்சிக்கிறார் என்பது உண்மையாயினும், நான் அவரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளும் ஈவுகளைவிட அவரையே நான் பிரதானமாகத் தேடினேன். அவரே எனக்குச் சகலமுமாயிருக்கிறார். 'ரட்சிக்கப்பட்டேன், அல்லேலுயா' என்று நான் சொல்லாததைக் கண்டு கனம் தியாகராஜ் பிள்ளை ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறாயா என்னும் கேள்வி ரட்சணிய சேனையாரிடமிருந்து பிரதானமாக வெளிப்பட்டது. யாரைக் கண்டாலும் ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறீரா என்று கேட்பார்கள். ரட்சிப்பைப் பற்றி விசாரிப்பது தப்பிடமல்ல. அதைப் பார்க்கிலும் கிறிஸ்துவில் வெளிப்பட்ட தேவனுடைய அதிசயமான அன்பைப் பற்றிப் பேசுவதே பிரதானம். கிறிஸ்துவின் அன்பை அறிந்தவன் அவரை நிமிஷமும் மறக்கமாட்டான். அவருக்கென்றே பிழைப்பான். அவருக்கென்றே உழைப்பான். அவருக்கென்றே மரிப்பான். ரட்சிப்பு வேண்டும், மோட்சம் வேண்டும் என்று கேளாமல் கிறிஸ்துவையே பிரதானமாகத் தேடுவான். 'கிறிஸ்துவின் கிருபையிலும் அவரை அறிகிற அறிவிலும் வளருவான்' (2 பேது. 3:18). அப்போஸ்தலர் சென்றவிடமெங்கும் கிறிஸ்துவையே பிரசங்கித்தார்கள். கிறிஸ்துவே அவர்களுக்கு ரட்சிப்பானார். ரட்சிக்கப்பட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஜீவியத்தில் ரட்சிப்பின் மாறுதல் இல்லாதவர்களைப் பார்க்கிலும், ரட்சிக்கப்பட்டேன் என்று சொல்லாதிருந்தும் கிறிஸ்துவைத் தங்கள் ஜீவனுக்கிக் கொண்டு பிழைக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள். ஆண்டவர் நமது ஜீவியத்தையே பிரதானப்படுத்திப் பேசியிருக்கிறார். ஒருவன் எப்படி ஜீவிக்கிறான் என்பதே பிரதானம். நமது ஜீவியம் கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்தும் வெளிச்சமாகவும், கிறிஸ்துவின் நற்கந்தமாகவும், கணிகள் நிறைந்ததாகவும் இருக்கவேண்டும். இது எப்படி முடியும்? 'என்னைப் பலப் படுத்துகிற கிறிஸ்துவினாலே எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்குப் பலமுண்டு' (பிஸி. 4:13). சகலமும் நமக்கு கிறிஸ்துவே.

4. கனம் உவாக்கர் ஐயரோடு சேர்ந்து ஊழியம்

நான் நாசரேத்தில் எஸ். பி. ஜி. சபையில் இருக்கையில், ஒரு நாள் சி. எம். எஸ். சபையின் சிரேஷ்ட மிஷனரியாகிய கனம் உவாக்கர் ஐயரிடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது. அதிலே: நான் சூப்பரின்டென்டென்ட் மிஷனரி என்ற பதவியைவிட்டு விலகி, எங்கும்போய் கிறிஸ்துவின் சுவீசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும் ஊழியத்திற்கு என்னை ஒப்புவித்து, பாளையங்கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு பண்ணை விளைக்கு வந்திருக்கிறேன். உங்களுடைய ஜீவிய மாறுதலையும், நீங்கள் செய்துவரும் வேலையையும் பற்றிப் பலராலும் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் என்னோடு சேர்ந்து கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்யும்படி விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து பண்ணைவிளைக்கு வந்து என்னைப் பாருங்கள் என்று எழுதியிருந்தார்கள். நான் உடனே புறப்பட்டு தாம்பிரவருணி ஆற்றைக் கடந்து பண்ணைவிளைக்குப் போனேன். என்னை ஐயரவர்கள் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்து: ஐயா, நீங்கள் கல்வியிலும் வேத சாஸ்திர அறிவிலும் பாண்டித்தியமுள்ளவர்கள். எனக்கோ அந்த இரண்டும் இல்லை. நான் காலமெல்லாம் குஸ்தி, சிலம்பம், சர்க்கஸ் முதலியவைகளில் அனுபவப்பட்டவனும், ஜிம்னாஸ்டிக் உபாத்தியாயராக வேலைபார்த்து வந்தவனுமான மனுஷன். உங்களோடு சேர்ந்து பிரசங்க ஊழியம் செய்ய நான் தகுதியுள்ளவன் அல்லவே என்றேன். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: நீங்கள் பிரசங்கம் செய்வதைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். நாம் போகும் கிராமங்கள் தோறும் நீங்கள் எவ்விதம் ரட்சிக்கப்பட்டீர்கள் என்பதைச் சாட்சியாகக் கூறிவாருங்கள். அதுவேபோதும் என்றார்கள்.

இது கர்த்தருடைய நடத்துதல் என்று கண்டு அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டேன். இது 1898இல் நடந்தது. கனம் மதுரம் அவர்கள் சகோதரன் கனம் ஞானாயுதம் பிரசங்கியார் ஊழியத்தில் எங்களோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் தேவபக்தியும் வேத அறிவும் உள்ளவர்கள். நாங்கள் இருவரும் கனம் உவாக்கர் ஐயரோடு சேர்ந்து பண்ணைவிளையிலும், சுற்றிலுமுள்ள கிராமங்களிலும் கூட்டங்களை நடத்திவந்தோம்.

1900இல் பண்ணைவிளையைவிட்டுப் புறப்பட்டு டோனாலுக்குப் போய், அங்கே தங்கி வேலைகளை நடத்திவந்தோம். திருவாங்கூர் ராஜ்யத்திலுள்ள மாராமன் என்ற இடத்தில் வருஷா வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் சீரியன் கிறிஸ்தவர்களுக்காக ஒரு பெரிய கன்வென்ஷன் நடக்கும். ஆற்துமணலில் பந்தலின்கீழ் முப்பத்தையாயிரம்பேருக்குமேல் கூடுவார்கள். கனம் உவாக்கர் ஐயர் அந்த கன்வென்ஷனுக்குப் போன போது என்னையும் அழைத்துப்போனார்கள். ஆண்டவரை மகிமைப்படுத்த அது எனக்குக் கிடைத்த பெரிய சிலாக்கிய மாயிருந்தது. ஐந்து வருஷங்கள் அந்தக் கன்வென்ஷனுக்குப் போய்ப் பிரசங்கித்திருக்கிறேன். இக்காலத்தில் உள்ள ஒலிபரப்பி அக்காலத்தில் இல்லை. பிரசங்கம் எல்லாருக்கும் கேட்கும்படியாக ஜனங்கள் மத்தியில் வரிசையாக மூன்றுபேர் நிற்பார்கள். நான் சொல்வதை எனக்கு அப்பாலே நிற்பவர் சத்தமாய்ச் சொல்லுவார். அதை அடுத்தவர் எடுத்துச் சொல்லுவார். மறுபடியும் அதை மூன்றாவது நிற்பவர் சொல்லுவார். அதன் பின் நான் பேசுவேன். இப்போது அந்தக் கஷ்டம் நீங்கிவிட்டது. நான் கடைசியாக ஐந்தாம் கன்வென்ஷனுக்குப் போயிருந்த போது சாது சுந்தர்சிங்கும் அங்கே பேசும்படி வந்திருந்தார். நாங்கள் இருவரும் மாறிமாறிப் பேசினோம். கன்வென்ஷன் முடிந்து நான் இராயபுரம் திரும்பினேன். சாது சுந்தர்சிங் பஞ்சாப் திரும்பினார். அப்புறம் அவர் காணப்படாமல் போனார்.

டோனாலுரில் கனம் உவாக்கர் ஐயரோடிருந்த காலத்தில் அவர்கள் குருப்பட்டத்திற்குப் படிப்பவர்களுக்கு வகுப்பு

நடத்தி வந்தபடியால் அடிக்கடி அவர்கள் வெளியே போகக் கூடவில்லை. நான்மாத்திரம் தனித்துப்போய்க் கூட்டங்களை நடத்திவருவேன். அச்சமயம் டாக்டர் எடிதுரையும் கனம் அசரியாவும் சேர்ந்து பலவிடங்களிலும் பிரசங்கித்து வந்தார்கள். என்னைப் பற்றியும் அவர்களுக்குத் தெரியும். டாக்டர் எடி டோனால்டுருக்கு வந்து சில நாட்கள் தங்கி யிருந்தபோது என்னைத் தம்மோடு சேர்ந்து ஊழியம் செய்யும்படி அழைத்தார்கள். கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்கள் சந்தோஷமாகச் சம்மதித்தார்கள். மூன்று வருஷகாலம் நான் டாக்டர் எடியோடும், கனம் அசரியாவோடும் சேர்ந்து வேலை செய்து வந்தேன். தென் இந்தியாவிலும், இலங்கை, யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆவிக்குரிய கன்வென்ஷன் கூட்டங் களை நடத்திவந்தோம். எடிதுரை என் செலவுகளைக் கவனித்து வந்தபடியால் நான் டோனால்டுரை விட்டுப் புறப் பட்டு மதுரைக்கடுத்த திருமங்கலம் வந்து சேர்ந்தேன். 1906இல் சென்னைக்கு வந்தோம். கனம் அசரியா அவர்கள் தொர்னக்கல் வேலையில் சிரத்தையாயிருந்தார்கள். டாக்டர் எடி அமெரிக்காவுக்குப் போனார். நான் தனியாகவே பல இடங்களுக்கும் சென்று கூட்டங்களை நடத்திவந்தேன். இலங்கை யாழ்ப்பாணத்திற்கு மொத்தம் ஏழுமுறை போயிருக்கிறேன்.

கனம் உவாக்கர் ஐயரோடும் டாக்டர் எடியோடும் நான் சேர்ந்து வேலை செய்த காலத்தில் கர்த்தர் என் வேலையை அதிகமாய் ஆசீர்வதித்தார். நான் ஒருவரோடு தனித்துப் பேசினாலும், ஒரு சிறு கூட்டத்தில் பேசினாலும், ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் கூடும் கன்வென்ஷனில் பிரசங்கித்தாலும் தேவாவிபானவரின் வல்லமை பிரத்தியட்சமாய்க் காணப் படும். என் பேச்சும் என் பிரசங்கமும் வல்லமையுள்ளதா யிருக்க வேண்டும் என்பதே என் வாஞ்சையும் ஜெபமுமா யிருந்தது. கனம் உவாக்கர் ஐயரோடு நான் சேர்ந்து பிரசங்கித்து வந்த காலத்திலும், டாக்டர் எடி, கனம் அசரியா அவர்களோடு நான் சேர்ந்து பிரசங்கித்து வந்த காலத்திலும், ஜனங்கள் என் பிரசங்கத்தைக் கேட்க ஆவல் கொண்டிருப்பதை அறிந்தேன். ஒரிடத்தில் நாங்கள் தங்கிக் கூட்டங்களை நடத்தும்போது முறையே மாறி மாறிப்

பேசுவோம். ஜனங்கள் என்னிடம் வந்து இன்று மாலை யார் பேசுவது என்று கேட்பார்கள். இன்னார் பேசுவார்கள் என்று சொல்லுவேன். ஏன், ஐயா, நீங்களே பேசுங்களேன் என்பார்கள். அது சரியல்ல, நான் அவர்களுடைய உதவியால் அவர்களோடு பிரயாணம் பண்ணிப் பிரசங்கித்து வருகிறேன். அப்படியிருக்க, என் இஷ்டம் போல் நான் நடக்கக்கூடாது. அவர்கள் செய்யும் ஒழுங்கு படியே நான் நடக்கவேண்டும். நான் தனியாகப் புறப்பட்டு வருங்காலத்தில் உங்கள் இஷ்டம்போல் காலையிலும் மாலையிலும் நானே பேசுவேன் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்.

1906இல் நான் தனித்த பிரசங்கியானேன். அக்காலத்தில் பல விடங்களுக்கும் போய் ஜனங்கள் விரும்பினபடி கூட்டங்களை நடத்தினேன். அநேகருக்கு ஆசிரீவாதமாயிருந்தது. சென்னை மெமோரியல் ஹாலில் நான் விசேஷித்த கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறேன். கிறிஸ்தவர்கள் திரளாக வந்து வசனத்தைக் கேட்பார்கள். ஒரு சமயம் அங்கே நான் 'தேவனுடைய ராஜ்யம்' என்ற விஷயத்தின் பேரில் பேசினேன். அப்பொழுது பிஷ்ப் உவாலர் தலைமை வகித்தார்கள். நான் பேசினதைக் கவனித்த பிஷ்ப் தன் பக்கத்திலிருந்த கனம் கிளார்க் ஐயரவர்களிடம்: இவர் நன்றாய்ப் பேசுகிறார். முன்னொரு சமயம் இவர் பேசினதை நான் எழும்பூரில் கேட்டிருக்கிறேன் என்றார்களாம். அவர் எப்பொழுது பேசினாலும் வல்லமையோடுதான் பேசுவார் என்று கிளார்க் ஐயர் பதில் சொன்னார்களாம். இதை கிளார்க் ஐயரவர்களே எனக்குச் சொன்னார்கள். வேறொரு சமயம் நான் மெமோரியல் ஹாலில் பேசினேன். கூட்டம் முடிந்தபின் சிலர் வெளியில் நின்று: இவர் இவ்வளவு அருமையாய்ப் பேசுவதெப்படி? இவர் வேதசாஸ்திரம் கற்றிருப்பாரோ? பி.ஏ., எம்.ஏ. படித்திருப்பாரோ என்று பேசிக்கொண்டார்களாம். அவர்களோடு நின்ற என் சகலன் மிஸ்டர் ஞானேர்ஜிதம் அவர்களைப் பார்த்து: வேதசாஸ்திரமாவது, பி.ஏ., எம்.ஏ. ஆவது, அது ஒன்றும் கிடையாது. அவர் மிடிஸ்கூல் வரை படித்தவர், அவ்வளவுதான். கடவுளுடைய அருள்பெற்று இப்படிப் பேசுகிறார் என்று சொன்னாராம். 'என் பேச்சும் பிரசங்கமும் மனுவஷ்டானத்

திற்குரிய நயவசனமுள்ளதாயிராமல், ஆவியினாலும் பெலத்தினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாயிருந்தது' (1 கொரி. 2:5) என்று பவுல் சொன்னதுபோல, என் பிரசங்கங்களிலும் சம்பாஷணைகளிலும் இருதயங்களை அசைக்கும் ஆவியானவரின் வல்லமை காணப்படுவதுண்டு. பிரசங்கங்களை எழுதி வாசிப்பதோ, குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு பேசுவதோ கிடையாது. இரண்டு மணிநேரம், மூன்று மணிநேரம் பேசியிருக்கிறேன். ஜனங்கள் அசையாது கேட்பார்கள். பிரசங்கிக்கும்போது ஊடே ஊடே தண்ணீர் குடிக்கும் வழக்கம் எனக்கில்லை. ஆவியினால் பேசுகிறவனுக்குத் தாகமேது? என் நீண்டகால ஊழியத்தில் ஆண்டவர் நடப்பித்தவைகளை எல்லாம் எழுதுவது முடியாத காரியம். எல்லாம் ஞாபகத்தில் இல்லை. சிலவற்றை மாத்திரம் சொல்லலாம்.

கைலாசபுரம் ஆலயத்தில் கூட்டங்களை நடத்தினோம். கனம் உவாக்கர் ஐயரும், கனம் ஞானாயுதம் பிரசங்கியாரும் நானும் மாறி மாறிப் பிரசங்கித்தோம். ஒரு இரவு நான் மனந்திரும்புதலைப்பற்றி ஆவியின் பலத்தோடு பேசினேன். கொர்நெலியுவின் வீட்டில் பேதுரு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஆவியானவர் இறங்கினதுபோல நடுப்பிரசங்கத்தில் ஆண்கள் பாவ உணர்வடைந்து ஆசனங்களிலிருந்து முகங்குப்புற விழுந்தார்கள். பெண்கள் இருந்த பக்கத்திலுமிருந்து கீழே சாய்ந்தார்கள். கனம் உவாக்கர் ஐயர் எழுந்து என்னிடம் வந்து: சகோதரனே, கர்த்தர் கிரியை செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார், உங்கள் பிரசங்கத்தை நிறுத்துங்கள் என்று சொல்லி, விழுந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தவர்களிடம் போய்ப் பேசி ஆறுதல் படுத்தினார்கள். அது போலவே கார்மிக்கேல் அம்மானும் ஸ்திரீகள் பக்கம்போய் பேசி அவர்களைத் தைரியப்படுத்தினார்கள். இது நடந்து ஏறக்குறைய 60 வருஷங்களாகிறது. அந்தக் காட்சி என் கண்களுக்கு மறையவில்லை.

திருநெல்வேலியில் சாத்தான் குளத்திற்குப்போய் அங்குள்ள ஆலயத்தில் சபையாருக்குக் கூட்டங்களை நடத்தினோம். வெறும் பிரசங்கங்கள் அல்ல. சபையார் உணர்த்தப்படவேண்டுமென்பதே எங்கள் நோக்கம். ஒரு இரவு

கனம் உவாக்கர் ஐயர் பேசினார்கள். பிரசங்கம் முடியும் சமயமுமாயிற்று. சபையாருக்குள் உணர்ச்சி தோன்ற வில்லை. ஐயரவர்கள் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து கொண்டே பேசுவது வழக்கம். சகோதரன் ஞானாயுதம் பிரசங்கியாரும் நானும் பிரசங்கப்பிடத்தண்டையில் உட்கார்ந்து நிலைமையைக் கவனித்தோம். கனம் ஐயரவர்கள் பேசிக்கொண்டே பின்னாக வந்து, என் தலையைத் தொட்டு, பிரசங்கத்தை முடியுங்கள் என்றார்கள். நான் உடனே எழுந்து நின்று, அவர்கள் பேசின விஷயத்தையே தொடர்ந்து ஊக்கமாகப் பேசினேன். ஆவியானவர் கிரியை செய்தார். சில நிமிஷங்களில் சபையார் பாவ உணர்வடைந்து வேண்டிக் கொண்டார்கள். இதுபோலவே, நான் ஐயரவர்களோடு இருந்து பிரசங்கித்த காலங்களில், ஒரு சத்தியத்தைத் தெளிவாக்க விரும்பும்போது என்னைப் பேசும்படி கேட்பார்கள். அன்று இரவு கர்த்தரை ஸ்தோத்திரித்து கூட்டத்தை முடித்தோம். 'தேவனே, என் இருதயம் ஆயத்தமாயிருக்கிறது' என்று தாவீது சொன்னதுபோல, எந்த வேளையானாலும், எந்த விஷயமானாலும் பேசுவதற்கு என் இருதயமும் நாவும் எப்பொழுதும் ஆயத்தமாயிருக்கும் படி அருள்செய்த கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம். ஆயத்தமில்லை என்று நான் சொன்னது கிடையாது.

கோழம்பில் ஒரு ஆலயத்தில் நான் பிரசங்கித்தபோது பாவ வழிசென்று பலரையும் கெடுத்த ஒரு மனுஷனைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னேன். ஆவியானவரின் கிரியையை அப்பொழுது உணர்ந்தேன். ஆண்கள் பக்கத்தில் கடைசி ஆசனத்தில், தேயிலைத் தோட்டத்துக் கண்காணி ஒருவர் இருந்தார். அவர் உயரமானவர், தேகபலமுள்ளவர். பிரசங்கத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த போதே, அவர் உள்ளத்தில் ஆவியானவர் கிரியை செய்த தால் ஐயோ, நானே அந்தப் பாவியான மனுஷன் என்று சொல்லி, தன் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, சபையார் மத்தியில் வந்து கீழே விழுந்தார். அன்றிரவு அநேகர் பாவ உணர்வடைந்தார்கள். வேறொரு சமயம் கோழம்பிலுள்ள ஒரு ஆலயத்தில் நான் பிரசங்கித்தேன். நடுப்பிரசங்கத்தில் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தன் ஒருவர் ஆசனம் விட்டெழுந்து

எனக்கு நேரே நடந்து வந்தார் அவர் வெஸ்டிரிப் பக்கம் போகிறார் என்று நான் நினைத்தேன். அவரோ நான் நின்ற மேடையில் ஏறி என்னைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டார். பிரசங்கத்தை நான் நிறுத்தாமல் பேசிக்கொண்டே போனேன். அன்றிரவு அநேகர் தங்களைத் தாழ்த்தி இரக்கத்திற்காகக் கெஞ்சினார்கள். அவர் பிரசங்கப்பீடத்தில் ஏறி முத்தமிட்டது ஜனங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஆராதனை முடிந்து நான் அவரைக் கேட்டபோது: என் உள்ளம் பரவசமடைந்தது. என்னையே நான் மறந்து நான் அப்படிச் செய்தேன் என்றார். திருவசனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது விசுவாசிகளின் உள்ளங்களில் ஆவியின் பொங்குதல் உண்டாவது இயல்பு.

1905இல் கண்டியில் ஒரு கன்வென்ஷன் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்கே பிரசங்கிக்கும்படி கனம் உவாக்கர் ஐயரும், டாக்டர் எடியும், நானுமாகப் போயிருந்தோம். கொழும்பிலுள்ள தேவ ஊழியர்களும் சபையில் உள்ளவர்களும் அங்கே வந்திருந்தார்கள். வந்திருந்தவர்களில் ஒரு சகோதரியைப்பற்றி குருமார் கவலை கொண்டார்கள். அழகும் ஆஸ்தியுமுள்ள அந்த அம்மாள் பாவ வழியில் துணிந்து நடந்தார்கள். ஆண்டவர் அந்த ஆத்துமாவை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று ஜெபித்தார்கள். அதைப்பற்றி எனக்கு அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மூன்றாம் நாள் நான் பேசினபோது ஆவியானவர் அந்தச் சகோதரியைப் பிடித்து உணர்த்தினார். அதைச் சகிக்க முடியாமல் எழுந்து ஒடித் தன் பாவங்களை உணர்ந்து கதறி அழுதார்கள். அருமை ரட்சகர் ஏழைப்பாவிக்கு இரங்கினார். அந்த அம்மாள் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கர்த்தரைத் துதித்தார்கள். இதைக் கண்ணுலே கண்ட கனம் ஜெ. வி. தானியேல் ஐயரும், மற்றக் குருமாரும் என்னிடம் வந்து நடந்ததைச் சொல்லி தேவனைத் துதித்தார்கள். பள்ளிக் கூடங்களில் நான் கூட்டங்களை நடத்தும்போதும், மாணக்கர் உணர்வடைந்து ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனது நீண்டகால ஊழியத்தில் கர்த்தர் நடப்பித்த ஆச்சரியமான காரியங்களை யெல்லாம் ஞாபகத்தில் வைக்கமுடியவில்லை.

பாளையங்கோட்டைக்கு அடுத்த டக்கர் அம்மாள் புரத்தில் தேவ ஊழியருக்கென்று கன்வென்ஷனை ஆரம்பித்தகால முதற்கொண்டு வருஷா வருஷம் நான் அங்கே போய்ப் பிரசங்கித்திருக்கிறேன்.

டாக்டர் ஸ்கடர் ஐயர் காலத்தில் காட்டுப்பாடியில் நடந்த கன்வென்ஷனுக்கு வருஷா வருஷம் நான் போய் பிரசங்கித்திருக்கிறேன். பெரியவர்களோடு சேர்ந்து பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த சிறுபையன்களும் கன்வென்ஷன் கூட்டத்திற்கு வருவார்கள். அவர்கள் பெரியவர்களாகிப் பலவிடங்களுக்கும் போயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் பட்டணம் வந்து இராயபுரம் சபையின் மெம்பர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பேரன் பேத்திமார் உண்டு. 50 வருஷங்களுக்கு மேலாகியும் காட்டுப்பாடி கன்வென்ஷன் பிரசங்கங்களை அவர்கள் நினைத்து என்னோடு பேசுவார்கள். அந்தக் கூட்டங்களில் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அநேகர். அவர்கள் இந்தியாவை விட்டு வேறிடங்களுக்குப் போன போதிலும் தங்கள் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்திவருகிறார்கள். வேறு பலர் என் முகத்தைக் காணாதிருந்தும், என் புஸ்தகங்கள் மூலமாய் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு, அவருடைய சாட்சிகளாக ஊழியம் செய்து வருகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் கடிதங்கள் மூலம் எனக்கு அறிவிக்கிறார்கள்.

ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்டபடி மலையாள தேசத்தில் மாராமன் கன்வென்ஷனுக்கு ஐந்து வருஷங்கள் போயிருக்கிறேன். முப்பத்தையாயிரம் பேருக்குமேல் கூடுவார்கள். கொழும்பு யாழ்ப்பாணம் கன்வென்ஷன் கூட்டங்களுக்கு ஏழு தடவை போயிருக்கிறேன். 1914இல் பர்மாவுக்கு ஒருமுறை போய்க் கன்வென்ஷன் நடத்தித் திரும்பினேன். பாளையங்கோட்டைக்கு அடுத்த டக்கரம்மாள்புரத்தில் கன்வென்ஷன் ஆரம்பித்த கால முதல் ஒழுங்காய்ப் பல வருஷங்கள் போய்ப் பேசியிருக்கிறேன். உஷணகால லீவில் குடும்பத்தோடு போகும்போது லீலகிரியிலும் பெங்களூரிலும் கன்வென்ஷன் கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறேன். நான் பெங்களூரில் கூட்டங்களை நடத்தினபோது, இராயபுரத்தில்

மிஷனெரி ஸ்தானத்திலிருந்து மிஷன் வேலைகளைக் கவனித்து வந்த கனம் லெக் துரை பெங்களூருக்கு வந்திருந்தார். கன்வென்ஷன் நோட்டீசை அவர் பார்த்த பின் என்னைக் கண்டு: காலமெல்லாம் சபையில் வேலை செய்து உஷ்ண காலத்தில் சற்றே இளைப்பாறும்படி வந்த இடத்தில் கன்வென்ஷன் கூட்டங்களை நடத்தலாமா என்று கேட்டார். ஐயா, நான் போகிற இடங்களில் சுமாயிருக்க முடியுமா? மேலும், நான் வந்திருக்கிறேன் என்று சபையார் அறிந்தவுடனே கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்வது அவர்களுக்கு வழக்கமாயிருக்கிறதே என்றேன். நான் ஆண்டவரை அறிந்த காலமுதல் எவ்வளவோ பிரயாணங்கள்! எத்தனையோ கூட்டங்கள்! எல்லாவற்றையும் விவரம் சொல்ல முடியாது. ‘உங்களை விரோதிக்கிறவர்கள் ஒருவரும் எதிர் பேசவும் எதிர் நிற்கவும் கூடாத வாக்கையும் ஞானத்தையும் நான் உங்களுக்குக் கொடுப்பேன்’ என்ற திருவாக்கை ஆண்டவர் என் விஷயத்திலும் கிருபையாய் நிறைவேறச் செய்தார் (லூக். 21:15). எனது நீண்டகால ஊழியத்தில் கன்வென்ஷன் கூட்டங்களிலும், ஆலய ஆராதனைகளிலும் கணக்கற்ற பிரசங்கங்களைச் செய்திருக்கிறேன். பல புஸ்தகங்களை எழுதியிருக்கிறேன். வருஷக் காலங்களாக ‘நல்ல சமாரியன்’ ‘ஜீவ தண்ணீர்’ என்னும் பத்திரிகைகளுக்குப் பிரசங்கங்களை அனுப்பியிருக்கிறேன். சில காலம் சி.எல்.எஸ். ‘தினசரி வேதவாசிப்பு’ என்ற புஸ்தகத்துக்கு எழுதி வந்தேன். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்! நான் பிரசங்கித்தவைகள், எழுதினவைகளைப்பற்றி இதுவரை ஒருவரும் எதிர் பேசவுமில்லை, எதிர் நிற்கவுமில்லை. நமது அனுபவத்தை எதிர்க்க எவராலும் முடியாது.

டாக்டர் மதுரம் நான் திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் போய்க் கூட்டங்களை நடத்தும்படி என்னை அழைத்திருந்தார்கள். சபையாரும் காலேஜ் ஆசிரியர்களும் வந்து நான் பேசினதைக் கேட்டார்கள். சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து விலகின இருவர் கோவிலுக்குப் போகிறதில்லை. ஏனென்று கேட்டால்: குருமார் செய்யும் பிரசங்கங்களில் தத்துவஞானம் இல்லை என்றும், சுவிசேஷத்தில் எல்லாருக்கும் தெரிந்த சங்கதிகளையே சொல்லிக்கொண்டிருப்

பார்கள், அதையா கேட்கப் போகவேண்டும்? இந்துமதத்தில் எவ்வளவோ ஆழமான தத்துவம் இருக்கிறதே என்றும் சொல்லிப் புராணங்களையே படித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் தங்கள் மனைவி மக்களை ஆராதனைக்குப் போகத் தடைசெய்வதில்லை. கன்வென்ஷன் கூட்டத்தில் நான் பேசுவதைக் கேட்ட ஒரு அம்மாள் தன் கணவரிடம் சென்று: இதோ, பாருங்கள், கோவிலுக்குத்தான் வரமாட்டார்கள், பட்டணத்திலிருந்து பரமானந்தம் ஐயர் வந்து பந்தலில் பேசுகிறார். எல்லாரும் போய்க் கேட்கிறார்கள், நீங்களும் வந்து கேளுங்களேன் என்று அழைக்க, தடை என்ன? இதோ வருகிறேன் என்று சொல்லி குடும்பத்தோடு வந்தார். அதைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அன்றிரவு 'தேவனுடைய அன்பு' என்ற விஷயத்தை எடுத்து விஸ்தாரமாகப் பேசினேன். கூட்டம் முடிந்ததும் காலேஜ் ஆசிரியர்கள் அவரிடம் போய்: ஐயா நீங்கள் வந்தது எங்களுக்கு எவ்வளவோ சந்தோஷம். பிரசங்கம் கேட்டீர்களே, உங்கள் அபிப்பிராயம் என்னவென்று கேட்க அவர்: நான் விரோதமாக ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. எந்த வகையிலாவது அகப்படுவாரென்று கூர்மையாய்க் கவனித்தேன். பேசும்போது கருகலான காரியங்களைக் கிளப்புகிற அவரே அவைகளைத் தெளிவுபடுத்திவிடுகிறார். அவ்வளவு நேரம் அவர் பேசினபோதிலும் ஒன்றிலும் அவர் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை. கடவுள் அன்பைப்பற்றி அவர் தத்துவ முறையாகப் பேசினது எனக்கு எவ்வளவோ திருப்தியாயிருந்தது என்றார்.

ஒருவன் தன்னைப்பற்றி எழுதுவதே சுயசரிதையாகும். அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ஊழியத்திலிருந்து திரும்பி அந்தியோகியாவுக்கு வந்து சபையாரைச் சந்தித்தபோதும்; எருசலேமுக்குப் போய் அப்போஸ்தலரைச் சந்தித்துப் பேசினபோதும் 'தேவன் தங்களைக்கொண்டு செய்தவைகளை எல்லாம் அறிவித்தார்கள்' என்று வாசிக்கிறோம் (அப். 14:27; 15:4). அவ்வாறு நான் எழுதவேண்டுமானால் கர்த்தர் என்னைக் கொண்டு செய்தவைகளைத்தான் சொல்லவேண்டிய திருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லப்போனால், என்னைத் தற்புகழ்ச்சிக்காரன் என்று நினைப்பவர்களும் இருப்பார்கள்.

சந்தோஷப்பட்டு கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தும் உத்தம கிறிஸ்தவர்களும் இருப்பார்கள். பெலிஸ்தர் சிம்சோனுக்கு விரோதமாக வந்தபோது அவன் கழுதைத் தாடை எலும்பை எடுத்து ஆயிரம்பேரைக் கொன்றான் என்று வாசிக்கிறோம். அந்த வெற்றியின் பெருமை சிம்சோனுக்கே யன்றி, கழுதைத் தாடை எலும்புக்கல்ல. அதேபோல, நான் ஆண்டவர் கையிலுள்ள தாடை எலும்புக்குச் சமானம். சகல கனமும் மகிமையும் புகழ்ச்சியும் எனக்கல்ல, என்னை உபயோகித்த ஆண்டவருக்கே உரியது.

சென்னை இராயபுரம் சபையில் 45 வருஷங்களாக கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்து வந்திருக்கிறேன். வேலையின் மிகுதியால் சபையைவிட்டுத் தூரமான இடங்களுக்குப் போய் முன்போல் கூட்டங்களை நடத்த முடியவில்லை. ஒரு முறை திருநெல்வேலியிலுள்ள மால்பேண்ணை என்ற இடத்துக்குப்போய் தேவ ஊழியர்களுக்குக் கூட்டங்களை நடத்தி, பண்ணைவிளைக்கும் போய்ப் பிரசங்கித்து, அங்கிருந்து நாசரேத்தூர் சென்று ஆலயத்தில் சபையாருக்குப் பிரசங்கம் செய்து பட்டணம் திரும்பினேன். வேறொரு சமயம் பாளையங்கோட்டையில் புனித யோவான் கல்லூரியில் நடந்த கன்வென்ஷனில் பேசினேன். மறுபடியும் பாளையங்கோட்டையில் தேவ ஊழியர்கள் எல்லாருக்கும் ஒருவாரம் கன்வென்ஷன் நடத்தும்படி என்னை அழைத்தார்கள். தேகஸ்திதி சரியாயிராததால் நான் போகமுடியவில்லை. சமீபத்தில் பிஷப் ஜெபராஜ் அவர்கள் சென்னைக்கு வந்த போது, இராயபுரம் வந்து என்னோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கடந்த வருஷம் மத்தியில் நான் பாளையங்கோட்டைக்கு வந்து கூட்டங்களை நடத்தும்படி வெகுவாய் விரும்பினார்கள். அவர்களுடைய அன்பான அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயேதான் இருக்கிறேன். பட்டணத்தில் முக்கியமான கூட்டத்தில் பேசும் படி சிலவேளை அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் காரிலே போய்ப் பேசி காரிலே திரும்பிவிடுகிறேன்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் பெரிய வேள்ளிக்கிழமை மாலை யில் கிண்டியிலிருக்கிற காந்தி மண்டபத்தில் பேசும்படி என்னைக் கேட்டார்கள். கர்த்தருடைய கிருபையினால்

அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு அங்கே போனேன். அது எல்லா மதத்தினருக்கும் பொதுவான கூட்டமாயிருந்தது. சென்னை கவர்னர் பிரகாஸா கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார்கள். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களும், மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களும், சினிமா நடிகர்களும், சங்கீத வித்துவான்களும், பற்பல சபைகளிலுள்ளவர்களும் அந்த மைதானத்தில் கூடியிருந்த காட்சி எனக்குப் பரவசமாயிருந்தது. அப்பேர்க்கொத்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தை எனக்குக் கொடுத்த கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தி கவர்னர் பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். கவர்னருக்கு அடுத்தாற்போல் கனம் இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் இருந்தார்கள். சகல மார்க்கத்தாரும் அந்தஸ்துள்ளவர்களுமான புருஷர் ஸ்திரீகள் திரளாகக் கூடிவந்த அப்பேர்ப்பட்ட கூட்டத்தில் நான் இதற்குமுன் ஒரு போதும் பேசினதில்லை. பேசவேண்டிய விஷயத்திற்காக ஆண்டவரை நோக்கிப்பார்த்து வசனத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். 'கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?' என்பதே பிரசங்க வசனம் (மத். 22:42). அங்கு கூடிவந்திருந்த அனைவரையும் கேட்கும் கேள்வியாயிருந்தது. கிறிஸ்துவின் பிறப்பு, ஜீவியம், உபதேசம், கிரியைகள், மரணம், உயிர்த்தெழுதல், மகிமையடைதல் இவையாவற்றிலும் அவர் ஒப்பற்ற ரட்சகர் என்றும், உலகில் ஒருவரையாவது அவரோடு ஒப்பிடமுடியாதென்றும், ஆகையால் 'எம்மதமும் சம்மதம்' என்று சொல்ல முடியாதென்றும் ஆண்டவர் அவ்வேளை அருளிய வல்லமையோடும் ஊக்கத்தோடும் பேசினேன். ஜனங்கள் அருமையாய்க் கவனித்தார்கள்.

கூட்டம் முடிந்தவுடன் கவர்னர் பிரகாஸா என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, மிஸ்டர் பரமானந்தம், அடுத்த வருஷம் பெரிய வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் இதே மண்டபத்தில் இதுபோன்ற கூட்டம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்ய விரும்புகிறேன். நீங்கள் வந்து பேசுவீர்களா என்று கேட்டார்கள். அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா என்றேன். இதற்கிடையில் அவர்கள் பம்பாய் நகரத்திற்கு கவர்னராக மாற்றப்பட்டுப் போய் விட்டார்கள். மறுபடியும் அந்த மண்டபத்தில் பேச

முடியாமல் போய்விட்டது. என்ற போதிலும், கடந்த இரண்டு வருஷங்களிலும் பெரிய வெள்ளிக்கிழமை காலையில், பிறைட்டன் சினிமா கட்டடத்தில் இராயபுரம் ஓய்.எம்.சி.ஏ. சங்கத்தார் ஏற்பாட்டின்படி கிறிஸ்துவின் மரணத்தைக் குறித்துப் பேசியிருக்கிறேன். எனது விருத்தாப்பிய வயதில் நான் சுகத்தோடிருந்து, என்னால் இயன்றதை நான் செய்துவர, என்னைப் பலப்படுத்தும்படி, தேவனை நோக்கி எனக்காக ஜெபித்துவரும் தேவ மக்கள் எல்லாருக்கும், என் மனப்பூரணமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆண்டவர் அவர்களையும் அவர்கள் குடும்பங்களையும் ஆசீர்வதிப்பாராக.

இவ்விடத்தில் கனம் பால் கடம்பவனத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லவிரும்புகிறேன். கனம் பால் கடம்பவனம் என்பவர் பிறப்புக் கிறிஸ்தவரல்ல. இந்து பக்தனாயிருந்தவர். கிறிஸ்துவை அறிந்தபோது அவரை விசுவாசித்துத் தன் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டார். டாக்டர் எடியும் கனம் அசரியா அவர்களும், நானுமாகச் சேர்ந்து தென் இந்தியாவில் பல சபைகளைச் சந்தித்துக் கூட்டங்களை நடத்திக்கொண்டு வந்த காலத்தில் கனம் பால் கடம்பவனமும் எங்களோடு சேர்ந்து வேலையில் பங்கெடுத்து வந்தார். என்னை ஊழியத்தில் சேர்த்துக்கொண்ட கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்கள் கர்த்தரிடம் சேர்ந்தார்கள். பிஷ்ப் அசரியா அவர்களும் கர்த்தரிடம் சேர்ந்தார்கள். டாக்டர் எடிதுரை அமெரிக்காவுக்குப் போய் வேளாவேளை இந்தியாவுக்கு வந்து, பல விஷயங்கள் பேரில் உபந்நியாசம் செய்து அமெரிக்கா திரும்பிவிடுவார். நான் நீண்டகால வேலையிலிருந்து விலகி வீட்டிலேயே இருக்கிறேன். அநேகர் விரும்பி அழைத்தாலும், முன்போல் எங்கும் சென்று கன்வென்ஷன் கூட்டங்களை நடத்த முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் கனம் பால் கடம்பவனம் தென் இந்தியா, இலங்கை, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களைச் சந்தித்து, அங்குள்ள சபைகளில் கிறிஸ்துவின் ரட்சிப்பை உற்சாகமாகப் பிரசங்கித்து வருவது எவ்வளவோ சந்தோஷமான காரியம். அன்பு நிறைந்த ஆண்டவர் தமது அடியானை அநேகருடைய ரட்சிப்புக்கேதுவாக உபயோகிப்பாராக.

5. சென்னை இராயபுரம் சபைக்கு அழைப்பு

இராயபுரம் பிரி சர்ச் மிஷன் சபையில் (Free Church Missions) போதகராயிருந்த கனம் இட்டி ஐயர் விலகிப் போகிறபடியால் அந்தச் சபைக்கு ஒரு போதகர் அவசியமாயிருந்தது. கனம் ஜே ஸ்டீவார்ட் ஐயர் ஸ்தலத்து மிஷனாரியாயிருந்தார். வட ஆற்காடு, தென் ஆற்காடு முதலிய ஜில்லாக்களில் பலவிடங்களிலும் நான் கூட்டங்கள் நடத்திவந்ததை அறிந்தவர். 1902இல் அரக்கோணம் கன்வென்ஷனில் நான் பிரசங்கித்ததைக் கூடியிருந்து பார்த்தவர். இதுதவிர, நான் கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்களோடும், டாக்டர் எடி, கனம் அசரியா அவர்களோடும் சேர்ந்து அநேக கன்வென்ஷன்களில் பிரசங்கித்திருப்பதையும் அடிக் கடி கேள்விப்பட்டிருந்தார். எப்படியாவது என்னை இராயபுரம் சபைக்குப் போதகராக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். அவருடைய யோசனையை சபைக் கமிட்டிமார் எல்லாரும் ஏகமனதாய் ஆதரித்தார்கள். என் காரியமோ வேறு விதமாயிருந்தது. நான் கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்களோடும், டாக்டர் எடி, கனம் அசரியா அவர்களோடும் சேர்ந்து கன்வென்ஷன் நடத்தி வந்தகாலத்தில், நான் எப்பொழுதும் கன்வென்ஷன் பிரசங்கியாயிருக்கவேண்டுமே தவிர, எந்தச் சபைக்கும் போதகராசுப் போகக் கூடாது என்பது அவர்கள் தீர்மானம். அந்தப்படியே கனம் மதுரம், கனம் ஞானபுரம் என்பவர்களுக்குக் குருப்பட்டம் கொடுக்கும்படி ஒழுங்கு செய்தவர்கள் என்னைவிட்டு விட்டார்கள். ஆகையால் இராயபுரம் சபைக்கு அழைப்பு வந்தபோது நான் உடனே ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. 1906இல் கனம் ஸ்டீவார்ட் ஐயர் எத்தனையோ கடிதங்களை எழுதி என்னை அழைத்தார்கள். நான் அவர்களுக்கு எழுதின பதில் கடிதத்தில்: நீங்கள்

தயவு செய்து கனம் உவாக்கர் ஐயர், டாக்டர் எடி, கனம் அசிரியா என்பவர்களுக்கு எழுதிக்கேளுங்கள். அவர்கள் சம்மதித்தால் நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று எழுதினேன். அப்படியே ஐயர் எழுதிக்கேட்டபோது மூவரும் சம்மதித்தார்கள். 1906இல் அநேகமாய் நான் தனித்தே எங்கும் போய்க் கூட்டங்களை நடத்திவந்தேன். நான் தனித்திருப்பதிலும் ஒரு சபையில் வேலை செய்வது நல்லது என்பது அவர்கள் கருத்து. அது தேவ நடத்துதலாகவே யிருந்தது. இதற்குமுன் நான் இராயபுரத்திற்கு வந்து ஆலயத்தில் கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறேன். மிஸ் ஸ்மார்ட் அம்மாள் விரும்பினபடி நார்த்விக் பள்ளிக்கூடத்திலும் பிரசங்கித்திருக்கிறேன். அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் பல ஜில்லாக்களிலுமிருந்து பெண்கள் வந்து படிப்பதால், என் ஊழியம் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கும் என்று அம்மாள் உணர்ந்து இந்த அழைப்பை நான் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்றார்கள். அம்மாள் சொன்னது தேவசித்தமாயிருந்தது. ஆகையால் நான் கனம் ஸ்வேர்ட் ஐயரின் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு 1907இல் இராயபுரம் சபையில் வேலையை ஆரம்பித்தேன்.

என் மனதுக்கு ஏற்ற சபைக்கு கர்த்தர் என்னை அழைத்து வந்தார். சடங்காசாரங்களும், மனுஷருடைய ஏற்பாடுகளும் நிறைந்துள்ள சபையில் நான் வேலை செய்ய முடியாது. இராயபுரம் சபை ஸ்காட்லாந்து மிஷன்காரரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தேவபக்தியுள்ள மிஷனரிகளும், மிஷனரி அம்மாமார்களும் இந்தியாவுக்கு வந்து சென்னையிலும், செங்கல்பட்டு, அரக்கோணம், காஞ்சிபுரம் முதலான இடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள், ஆஸ்பத்திரிகளை ஸ்தாபித்து ஊக்கமாய் வேலை நடத்திவந்தார்கள். இராயபுரத்தில் ரெயினி ஆஸ்பத்திரியும் நார்த்விக் பாடசாலையும் பிரக்யாதி பெற்றவைகள். டாக்டர் மில்லர் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி இந்தியாவில் சிரேஷ்டமான காலேஜாக விளங்கினது. இங்கேதான் டாக்டர் ஹாக், டாக்டர் மெஸ்டன், டாக்டர் ஜார்ஜ்பிட்டன்டிரிக் முதலானவர்கள் ஆசிரியராகயிருந்தார்கள். பிரி சர்ச் மிஷன் சென்னையில் ஊக்கமாக வேலை நடத்திவந்த காலத்

தில் நான் இராயபுரம் சபைக்கு அழைக்கப்பட்டது. பெரிய சிலாக்கியம் என்பதை உணர்ந்தேன். இந்த மிஷன் காரருடைய ஆராதனை ஒழுங்குகள் எனக்கு மிகவும் திருப்தியாயிருந்தது. ஆரம்ப ஜெபம், ஞானப்பாட்டு, வேத வாசிப்பு, பொதுவான ஜெபம், சங்கீதம், கர்த்தர் கற்பித்த ஜெபம், கீர்த்தனை, பிரசங்கம், ஜெபம், ஞானப்பாட்டு, ஆசீர்வாதம். இதுவே ஆராதனை ஒழுங்கு. சபையாருக்கும் இதுவே பிரியமும் ஆசீர்வாதமுமாயிருந்தது. இன்னும் எனக்கு குருப்பட்டம் கொடாததினாலே இரண்டு வருஷகாலம் நான் ஆராதனைகளையும் ஜெபக்கூட்டங்களையும் நடத்தி வந்தேன். ஞானஸ்நானம் இராப்போஜன ஆராதனைகளை மிஷனரி நடத்தி வந்தார். 1909இல் எனக்கு குருப்பட்டம் கொடுக்க ஒழுங்கு செய்தார்கள். அவ்வேளை இந்த மிஷனைச் சேர்ந்த போதகர்களும் மிஷனரிகளும் என் தலையில் தங்கள் கைகளை வைத்தார்கள். டாக்டர் மெஸ்டனும், டாக்டர் ஜார்ஜ் பிட்டன்டிரிக்கும் மதராஸ் கிறிஸ்தியன் காலேஜிலிருந்து வந்து தங்கள் கைகளை வைத்தார்கள். 1891இல் எனது 18ஆவது வயதில் சென்னை பீப்பிள்ஸ் பார்க்கில் ஜிம்னாஸ்டிக் பரீட்சையில் நான் தேறினபோது, முதல் வகுப்பில் பூரணமாகத் தேறினவன் என்ற நற்சாட்சிப் பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தவர் இந்த டாக்டர் ஜார்ஜ் பிட்டன்டிரிக் என்பவரே. இப்போது 18 வருஷங்களுக்குப் பின்பு எனது 36வது வயதில் இராயபுரம் சபைக்குக் குருவாகும்படி என் தலையில் தன்கைகளை வைத்தவரும் அவரே. நான் இதை அவருக்குச் சொன்னபோது அவருக்கிருந்த ஆச்சரியம் கொஞ்சமல்ல. ஜிம்னாஸ்டிக் நிலத்தில் நின்று, மனுஷர் திடுக்கிடும்படியான அபூர்வ விளையாட்டுகளைச் செய்து வந்தவன், பிரசங்கபீடத்தில் நின்று உள்ளங்கள் உருகும்படியாகப் பிரசங்கிப்பது அற்புதமல்லவா? என்னைச் சொந்தமாக்கி, தாமே எனக்குப் போதித்து, ஆவியினால் என்னைப் பலப்படுத்தி, உபயோகித்துவந்த ஆண்டவருக்கே மகிமை.

தேவ ஊழியர் பலர் என் தலையில் கைவைத்ததால் நான் வேறு மனுஷனாகிவிடவில்லை. ஏதோ புது வல்லமையையோ ஆசீர்வாதத்தையோ நான் பெற்றுக்கொண்டவனுமல்ல.

அவர்கள் கைகளை வைக்குமுன் என் ஜீவியம் எப்படி இருந்ததோ, அதுபோலவே அவர்கள் கைகளை வைத்த பின்பும் இருந்தது. அப்படியானால் பட்டம் கொடுத்ததில் விசேஷமென்ன? பக்கவழியாய் நான் நுழையாமல் எல்லாரும் அறிய இராயபுரம் சபைக்குப் போதகரானேன் என்பதே நான் அறிந்த காரியம். சபையார் எல்லாரும் கூடி வந்திருந்த சமயத்தில் இதை அவர்களுக்குச் சொன்னேன். பட்டம் பெற்றபோது நூதனமாக ஒன்றும் நடக்க வில்லை. 10 வருஷங்களாகப் பிரசங்கித்து வந்த தேவ வல்லமையின்படியே போதகர் ஊழியத்திலும் பிரவேசித்தேன். என்னைப் பற்றி மாத்திரம் என் அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேனோ யல்லாமல் மற்றவர்களைப் பற்றி அல்ல. மற்றவர்கள் பட்டம் பெறும்போது ஆவியின் அனுகிரகத்தைப் பெற்று ஜீவியத்தில் மாறுதல் அடையலாம். ஆண்டவர் பலரையும் பலவிதமாக நடத்துகிறார்.

நான் சபைக்குப் போதகரானபின் ஆராதனைகளை ஒழுங்காய் நடத்திக்கொண்டு போனேன். கிறிஸ்துவே என் ஊழியத்தின் நோக்கமாயிருந்தார். வேதாகமம் ஆயிரமாயிரமான விஷயங்களும் வாக்கியங்களும் நிறைந்துள்ளது என்கிருந்தும் எதையும் எடுத்துப்பேசலாம். பிரசங்கம் முடிந்துவிடும். அதல்ல என் நோக்கம். அப்போஸ்தலர் ஊழியத்தில் பிரவேசித்து, எங்கும் சென்று கிறிஸ்துவையே பிரசங்கித்ததுபோல நானும் அருமை இரட்சகரைப்பற்றியே பேசுவேன். இடைவிடாமல் எப்பொழுதும் அவரையே பிரசங்கித்து, அவரை மகிமைப்படுத்தி வந்ததால் கர்த்தருடைய சமூகமும் ஆசீர்வாதமும் சபையாரோடிருந்தது. ஆராதனை ஆரம்ப முதல் முடிவுவரை சகலமும் ஆவியானவரின் பலத்தோடு நடத்தப்படும். சபையார் இங்குமங்கும் பார்க்காமல் மிகுந்த பயபக்தியோடு வணங்குவார்கள். வீண் வார்த்தைகளுக்கோ, உதவாத விளம்பரங்களுக்கோ ஆராதனையில் இடங்கொடுப்பதில்லை. ஆண்டவர் கற்பித்தபடி 'ஆவியோடும் உண்மையோடும்' தொழுதுகொள்ள நாடினோம். ஒவ்வொரு ஆராதனையிலும் சபையார் சிறியோரும் பெரியோரும் ஆசீர்வாதம் பெற்று ஆவிக்குரிய முகமலர்ச்சியோடு வீடுதிரும்புவார்கள். கடமைக்காகவோ, வழக்கம்

என்பதற்காகவோ ஒரு காரியத்தையும் செய்யமாட்டோம். நான் நடத்தும் ஆராதனைகளில் உங்களுக்கு ஆசீர்வாதம் கிடைக்காவிட்டால் இந்த வேதாகமத்தை எடுத்து ஜன்னல் வழியாக எறிந்து வீட்டு சபையிலிருந்து விலகிப்போய் விடுவேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். உயிரற்ற பிள்ளை யாரையல்ல; அன்பு நிறைந்த பரமபிதாவை நம்பியிருக்கும் எங்களை அவர் கட்டாயம் ஆசீர்வதிப்பது நிச்சயம். ஜனங்கள் பலவித அனுபவமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். சபையை நடத்தும் போதகர் கர்த்தருக்குள் பிழைக்கிற வரும் ஆவியின் நிறைவு பெற்றவருமாயிருக்கவேண்டும். சபையின் வாழ்வோ தாழ்வோ ஊழியனைத்தான் பொறுத்திருக்கிறது. ஆராதனைக்கு வருகிறவர்கள் கவலை துக்கங்களோடும், குடும்ப விசாரங்களோடும், பாவபோராட்டத்தோடும், பல சிக்கலான விஷயங்களோடும், வருவார்கள். ஜெபத்தின் மூலமாகவும், பிரசங்கத்தின் மூலமாகவும், வேத வாசிப்பு பாட்டுகள் மூலமாகவும் கர்த்தர் அவர்களோடு பேசி, அவரவருக்கு வேண்டிய ஆசீர்வாதம், ஆறுதல், சமாதானத்தைக் கொடுத்து அனுப்புகிறார். அவர்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போகும்போது: நமது வீட்டுக் காரியங்களை நாம் நமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டோமே; ஐயருக்கு அது எப்படித் தெரியும்? பிரசங்கத்தின் மூலமாய் நமது கவலையை நீக்கிவிட்டாரே என்று பேசிக்கொள்வார்கள். ஆத்ம ஆசீர்வாதங்கள் மட்டுமல்ல, ஜெபத்தைக் கேட்டு நோயாளிகளையும் குணமாக்கியிருக்கிறார். சாகும் தருவாயில் இருந்த நோயாளிகள்மேல் கைகளை வைத்து ஜெபிக்க அந்நேரமே பிழைத்திருக்கிறார்கள். தமது சமூகத்தை ஆவலோடும் நம்பிக்கையோடும் தேடிவரும் மக்களை ஆண்டவர் தமது ஊழியக்காரன் மூலமாய் சந்தித்து அவர்களை ஆசீர்வதிக்கிறார். இது எப்படி ஆயிற்று என்பதை பிரசங்கி அறியாதிருக்கலாம். ஊழியனுக்கும் ஆண்டவருக்குமுள்ள சம்பந்தம் சரியாயிருக்கவேண்டும். சபையார் பெருகினால் காணிக்கை பெருகும் என்ற நோக்கத்தோடு வேலை செய்யாமல், அவர்கள் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு, இரட்சிப்பின் ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிற ஒரே நோக்கத்தோடு நாம் உழைக்க வேண்டும். இராயபுரம்

சபையில் நாங்கள் பணத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. விற்பனைகள், வேடிக்கைகள், ஏலங்கள் வைத்து பணம் சேர்ப்பதும் இல்லை. நாங்கள் ஆண்டவரையே பிரதானமாகத்தேடினோம். ஆண்டவர் தமது வேலையைப் பராமரித்து வந்தார். யார் யார் என்ன பணம் கொடுப்பார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. அதை நாங்கள் நினைப்பதே இல்லை. பணம் கொடுப்பவர்களை ஒருவிதமாகவும், பணம் கொடுக்க முடியாதவர்களை வேறு விதமாகவும் நாங்கள் நடத்துவதில்லை. எங்களுடைய பணிவிடை எல்லாருக்கும் சமம். சொல்லப்போனால் அதிகப் பணம் கொடுப்பவர்களை சந்திப்பதைப் பார்க்கிலும், ஏழைகளை அதிகமாய்ச்சந்தித்து ஆறுதல்படுத்தி ஜெபிப்போம். இதனாலே நாங்கள் கைவிடப்பட்டுப் போகவில்லை. இவ்வாறு நீண்டகால ஊழியத்தால் இராட்சிக்கப்பட்டவர்களும், கிறிஸ்துவின் சாட்சியாக ஊழியம் செய்து வருகிறவர்களும் பெருகினார்கள். மற்றச் சபைகளிலிருந்தும் கிறிஸ்தவர்கள் இராயபுரம் ஆலய ஆராதனைகளுக்கு வந்தபடியால் உள்ளே இடங்கொள்ளாமல் வெளியே நிற்கும்படி நேரிட்டது. கர்த்தருடைய கிருபையால் 1914இல் ஆலயத்தின் இருபக்கங்களையும் விசாலப்படுத்திக் கட்டினோம். அப்படியிருந்தும் சபையார் இன்னும் பெருகினார்கள். நமது ஆலயம் அழகாய் அமைந்த ஆலயம். ஆலயத்திற்குள் தூண்களோ, சுவர்களோ கிடையாது. ஆராதனை நடத்தும் போதகரை சபையாரெல்லாரும் தாராளமாய் காணலாம்.

நல்ல சபையில் குழப்பம்

இவ்வாறு இராயபுரம் சபையில் கர்த்தருடைய ஊழியம் நடந்து கொண்டிருக்கையில் 1916ஆம் வருஷம் ஜனவரி அசம்பிளி சங்கத்தார் என்னை தென் இந்தியா, இலங்கை, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களுக்குப் போய், அங்குள்ள சபைகளிலும் காலேஜிகளிலும் ஆவிக்குரிய கூட்டங்களை நடத்தும்படி அழைத்தார்கள். நமது சபையின் சம்மதத்தின் பேரில் அந்த வேலையை ஒப்புக்கொண்டு, ஒருவருஷம் முடிந்தபோது இராயபுரம் சபைக்குத் திரும்பிவந்தேன். அந்த ஒருவருஷம் செய்த பிரயாணங்களையும், நடத்தின

கூட்டங்களையும் பற்றி எழுதப்போனால் விரியும். சில வருஷங்கள் கழித்து மறுபடியும் ஒரு வருஷம் மலையாளத் திற்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. உலகயுத்தம் நடந்த காலத்தில் மலையாளத்திலிருந்த ஜெர்மன் மிஷனரிகளைச் சேர்த்து வட இந்தியாவிலுள்ள ஓரிடத்தில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். மலையாளத்தில் இவர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்த 17 மிஷன் ஸ்டேஷன்கள் உண்டு. அந்த வேலைகளை மேல்பார்க்க ஒரு மிஷனரியும் ஒரு போதகரும் தேவையாயிருந்தது. பசுமலையிலிருந்த கனம் டிக்ஷன் மிஷனரியையும், இராயபுரத்திலிருந்த என்னை யும் தெரிந்து கொண்டார்கள். கனம் டிக்ஷன் ஐயர் கள்ளிக்கோட்டைப் பங்களாவில் தங்கி பல்வேலைகளைக் கவனித்து வந்தார். நான் என் குடும்பத்தோடு பாலக் காட்டுப் பங்களாவில் தங்கி, சுவிசேஷ வேலைகளைக் கவ னித்து வந்தேன். இச்சமயம் இராயபுரம் சபையில் குழப்பம் உண்டானது. என்னோடு வேலை செய்து வந்த கமிட்டி மாரை அகற்றி அவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் புதுக்கமிட்டி மாரை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களில் சிலர் கோவிலுக்கு வராமல் நின்றுபோனவர்கள். மற்றவர்கள் நான் அழைத்தபோது கமிட்டி மெம்பர்களாவதற்கு மன மற்றிருந்தவர்கள். இச்சமயம் இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு விரோதமாக வேலைசெய்யத் தீர்மானித்தார்கள். இராயபுரம் சபைக்கு நான் மறுபடியும் வராமல் என்னை விலக்கிவிடவும், தங்களைச் சேர்ந்த ஒருவரை சபைக்குப் போதகராக நியமிக்கவும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். என்னில் அன்புள்ள தேவமக்கள் இதைச் சகிக்க முடியாமல் எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதி: ஐயா, சீக்கிரமாக வந்து விடுங்கள், உங்களுக்கு விரோதமாகக் காரியங்கள் நடக் கிறது, தாமதியாது வாருங்கள் என்று அழைத்தார்கள். நான் ஒரு வருஷத்திற்கென்று மலையாளத்திற்கு வந்திருக் கிறபடியால் இடையில் வேலையை விட்டு வரக்கூடாது. மேலும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நான் கொஞ்சமாகிலும் கவலைப்படவில்லை. இராயபுரம் சபைக்கு என்னை அழைத்து வந்தவர் கர் த த ர். நான் விலகவேண்டும் என்பதும், வேறொருவர் இராயபுரம் சபைக்குப் போதகராக வேண்டும்

என்பதும் தேவசித்தமாயிருக்குமானால் அப்படியே ஆகட்டும். நான் வேலை முடிந்து தான் திரும்புவேன் என்று அவர்களுக்குப் பதில் எழுதினேன்.

ஒரு வருஷம் ஆனவுடன் பாலக்காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு குடும்பத்தோடு இராயபுரத்திற்குத் திரும்பிவந்தேன். எப்போதும் அமைதலும் சமாதானமுமுள்ள சபையில் குழப்பத்தைக் கண்டு சஞ்சலப்பட்டேன். என்னை அகற்ற வேண்டும், தங்களுடைய மனுஷனைப் போதகராக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவர்கள் இன்னும் விட்டு விடவில்லை. என்னைக் கொஞ்சமும் அவர்கள் மதிக்கவில்லை. செஷன் கூடும்போதெல்லாம் அவர்களே காரியங்களைப்பேசி முடித்துக் கொள்வார்கள். ஒரு நாள் கமிட்டி கூடின போது ஒரு காரியத்தைப்பற்றி அவர்களைக் கேட்டேன். அவர்களில் முக்கியமானவர் என்னை அதட்டி: பேசவேண்டாம், வாயை மூடும் என்றார். அவர் இப்படி என்னைக் கேட்டது கமிட்டி மெம்பர்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. நாளை மறுவார்த்தை பேசவில்லை. வேலையில் எனக்கு உதவியாயிருக்கும்படி நான் ஏற்படுத்தின உபதேசியாரும் என்னை விட்டு விலகி அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு, அவர்கள் அனுப்பும் இடங்களுக்குப்போய் அவர்கள் காரியங்களைச் செய்து வந்தார். அவர்கள் கை பலமாயிருக்கிறதென்பதைக் கண்டு, அவர் அப்படிச் செய்தார். அவர்களில் ஒருவர் எனக்கு விரோதமாகக் கடிதங்களை எழுதி கனம் ஸ்டீவார்ட் ஐயருக்கு அனுப்பியிருந்தார். அக்கடிதங்களை மிஷனரி என்னிடம் கொடுத்தார். அவைகளைச் சமீபத்தில் தான் கிழித்தெறிந்தேன். என்னை எப்படியும் விலக்கிவிட வேண்டுமென்பதே அக்கடிதங்களின் நோக்கம். அவர்கள் செய்துவந்த காரியங்கள் கனம் ஸ்டீவார்ட் ஐயருக்குப் பிரியமில்லை. நாளை அவர்களைப் பகைக்காமலும், அவர்களுக்கு விரோதமாக ஒன்றும் செய்யாமலும், என் கவலைகளைக் கர்த்தருக்கு அறிவித்து, அவருடைய ஊழியத்தை நடத்தி வந்தேன். நடந்ததென்ன? என்னை விரோதித்தவர்கள் எல்லாரும் பலகஷ்டங்களை அனுபவித்து, இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள். என்னை அகற்றிவிடவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைத்ததுபோக, இராயபுரம் சபையில் நான் மேலும்

30 வருஷங்கள் ஊழியம் செய்யும்படி ஆண்டவர் அருள் செய்தார். கர்த்தருடைய ஊழியக்காரரின் சேமத்தை விரும்புகிறவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள். அநியாயமாக அவர்களைப் பகைத்துச் சஞ்சலப்படுத்துகிறவர்கள் அழிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். 'இதோ, உன்மேல் எரிச்சலாயிருக்கிற யாவரும் வெட்கிலட்சை அடைவார்கள்; உன்னோடே வழக்காடுகிறவர்கள் நாசமாகி ஒன்றுமில்லாமல் போவார்கள்' (ஏசா. 41:11). என்னை விரோதித்தவர்களுக்குச் சம்பவித்தவைகளை விவரம் சொல்லாமல் விட்டு விடுகிறேன், அவர்கள் முடிவு பரிதாபம்.

சபைவேலையிலிருந்து விலகுதல்

1907இல் வேலையை ஆரம்பித்தவன் 1951 மத்தியில் சபைவேலையிலிருந்து விலகினேன். வேதாகமத்தின்படி நாற்பது நாள், நாற்பது வருஷம் என்பது பூரணகாலத்தைக் குறிப்பிடுவதாயிருக்கிறது. என் ஊழியமோ நாற்பதல்ல நாற்பத்தைந்து வருஷங்களாகிவிட்டது. மேலும் சபை வேலை முழுவதையும் செய்து கொண்டு, புஸ்தகங்கள் எழுதுவதும், பத்திரிகைகளுக்குப் பிரசங்கங்கள் அனுப்புவதும், தினசரி வேதவாசிப்பு எழுதி சி.எல்.எஸ். சங்கத்துக்கு அனுப்புவதும் வயது சென்ற காலத்தில் பாரமாகத் தோன்றினது. நான் வேலையிலிருந்து நீங்கவேண்டியது தேவசித்தம் என்பது தெளிவாயிற்று. அவர் சித்தத்திற்கு விரோதமாக நான் வேலையிலிருந்து நீங்கியிருந்தால் அவருடைய பராமரிப்பு இல்லாமல் நான் பட்டினியால் கஷ்டப்பட நேரிட்டிருக்கும். குருக்கள் குறிக்கப்பட்ட காலத்தில் மாற்றப்படுவதை அறிவோம். நானே ஒரே சபையில் 45 வருஷங்கள் வேலை செய்தது எல்லாருக்கும் ஆச்சரியம். தகப்பன் பிள்ளைகள்போல நானும் சபையாரும் அன்பில் இணைக்கப்பட்டிருந்தோம். சுயாதீன சபை (Free Church Mission) என்ற பேர் போலவே நானும் சுயாதீனனாயிருந்து சகல காரியங்களையும் ஆண்டவர் சித்தம்போல் செய்து வந்தேன். என் வேலையில் பிரவேசிக்கும் மேல் அதிகாரிகள் இல்லை. நான் இந்தச் சபைக்குப் போதகராகலாம் என்று கனம் உவாக்கர் ஐயர் சம்மதித்தபோது, கனம் ஸ்ரீவார்ட்

ஐயருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். அதிலே மீஸ்டர் பரமானந்தம் போதகராவது சந்தோஷம். ஆனால் மற்றவர்கள் அவர் வேலையில் பிரவேசித்து அதிகாரம் செலுத்தக்கூடாது. அப்படிச் செய்கிறதாயிருந்தால் உடனே வேலையை விட்டு விலகிவிடுவார். என்னோடிருந்து கூட்டங்களை நடத்தின காலமெல்லாம் அவர் காரியத்தில் நான் பிரவேசித்தவனல்ல. அவரும் தமது வேலையை நன்றாய்ச் செய்து வந்தார் என்று எழுதியிருந்தார்கள். அந்தக் கடிதத்தை கணம் ஸ்டீவார்ட் ஐயர் எனக்குக் காட்டினார்கள். அது உண்மைதான் என்றேன். தென் இந்திய சபை என்னும் பேராலும், பற்பல மிஷன்கள் பேராலும் சபைகள் அழைக்கப்படுவதுண்டு. இராயபுரம் சபையில் நான் நீண்ட காலமாயிருந்தபடியால் இதை பரமானந்தம் ஐயர் கோயில் என்றே இன்னும் அழைக்கிறார்கள். நான் என்ன சொன்னாலும் ஆண்டவருடைய கிருபையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாகவே சொல்லுகிறேன். நானோ அற்பமனுஷ்யயிருக்கிறேன். 'நான் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட தூவின் குழியை மறப்பவனல்ல' (ஏசா. 51:1).

நான் வேலையை விட்டு விலகினபோது வசிப்பதற்கு உடனே வீடு இராயபுரத்தில் கிடைக்காததால் மண்ணடிக்குப்போய் மலையப்பன் தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டின் மெத்தை யில் குடியிருந்தோம். 1952 ஜனவரியில் இராயபுரத்தில் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள வீடு கிடைத்தது. இது கர்த்தருடைய நடத்துதல். 'தேவன் தனிமையானவர்களுக்கு வீடுவாசல் ஏற்படுத்துகிறார்' (சங். 68:6). இந்த எட்டுவருஷகாலமாக இங்கேயே வசிக்கிறோம். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம். என் கடைசி மகன் பான்ஸ் பரமானந்தமும் மருமகள் எஸ்தரும் என்னோடிருக்கிறார்கள். மகன் பத்து வருஷகாலம் கார்ப்பரேஷன் கவுன்சிலராக இருந்து பொது ஜனங்களுக்காக இரவு பகல் உழைத்து வருகிறார். கவுன்சிலர்கள் செலவுக்காக மற்ற இடங்களில் மாத உபகாரம் கொடுக்கப்படுகிறது. சென்னை கார்ப்பரேஷனில் அது கொடுக்கப்படுவதில்லை. கவுன்சிலராயிருப்பவர்கள் ஜனங்களிடமிருந்து வேண்டிய பணம் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மகனோ ஜனங்கரிட

மிருந்து காலணு சம்பாதித்தவரல்ல. தன் கையிலுள்ள
தையே செலவு செய்துகொண்டு மற்றவர்களுடைய நன்மைக்
காக உழைக்கிறவர். எனக்குப் பென்ஷன் கிடையாது.
அப்படியானால் நாங்கள் பிழைப்ப தெப்படி? இங்கேதான்
தேவனுடைய மாறாத வாக்கும் கிருபையும் விளங்குகிறது.
நான் எவ்வளவு குறைவுள்ளவனுயிருந்தபோதிலும் என்
ஆண்டவருக்குச் செய்து வந்த ஊழியத்தில் மாயமாகவோ,
வஞ்சகமாகவோ நடந்தவன் அல்ல. அவருடைய காரி
யத்தையே பிரதானமாகத் தேடினவன். எவ்வளவு கஷ்டங்
கள் கவலைகள் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தாலும் சோர்ந்து
போகாமல் அவருடைய வேலையை உற்சாகமாகச் செய்து
வந்தவன். என் மனைவி மரணத்தருவாயில் இருந்தபோது
ஞாயிறு ஆராதனையை நடத்த வேறொருவரைத் தேடாமல்
நானே ஆலயம் சென்று ஆராதனையை உற்சாகமாக நடத்தி
னேன். இதை அறிந்த சபையார் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.
இவ்வாறு என் காலத்தை, பலத்தை, வரத்தை தேவ
ராஜ்யத்திற்காக நான் செலவிட்டு வந்தபடியால், யாதொரு
சம்பாத்தியமும் இல்லாத இக்காலத்தில், 'எல்லாம் கடக்
கொடுக்கப்படும்', என்று அவர் சொன்ன வாக்குப்படியே
எங்களுக்குத் தேவையானதைக் கொடுத்து எங்களை
ஆதரித்து வருகிறார். நான் என் மக்களிடமாவது, என்
சினேகிதர்களிடமாவது, இரட்சிக்கப்பட்ட தேவனுடைய
பிள்ளைகளிடமாவது என் குறையைச் சொல்லி எனக்கு
உதவி செய்யும்படி நேராகவோ ஜாடையாகவோ கேட்டவ
னல்ல. ஆண்டவர் தாமே யார் யாரை எனக்கு உதவி
செய்யும்படி ஏவினாரோ அவர்கள் தாங்களாகவே சந்தோஷ
மாய் அனுப்பிவருகிறார்கள். எதிர்பாராத பிரகாரம் தேவ
மக்களிடமிருந்து சகாயம் வரும் அனுப்புகிறவர்கள் தங்
கள் கடிதங்களில்: இந்தச் சிறுதொகையை நீங்கள் பெற்றுக்
கொண்டு எங்களுக்காக ஜெபியுங்கள் என்று எழுதுவார்கள்.
பணம் கிடைத்தவுடனே, ஆண்டவருக்கு அதைக் காண்
பித்து, அவரை ஸ்தோத்திரித்து, அவர்களுக்காக ஜெபித்து
உடனே அருமையான பதில் எழுதுவேன். ஏராளமாக
அல்ல, குறைவாகவும் அல்ல, எங்களுக்குத் தேவையான
உதவி இந்த எட்டுவருஷக்காலமும் வந்து கொண்டே

யிருக்கிறது. சொல்லப்போனால் நான் சம்பளம் வாங்கின காலத்தைவிட இப்பொழுது அதிகச் சமாதானத்தோடும் மனத்திருப்தியோடும் பிழைக்கும்படி ஆண்டவர் கிருபை செய்திருக்கிறார். 'ஒன்றும் உங்களுக்குக் குறைவாயிருப்பதில்லை' என்று சொன்ன ஆண்டவரின் தவறாத வாக்குக் காக அவர் பாதம் பணிந்து வணங்குகிறேன். வேலையி லிருந்து நீங்கினது முதல், யாதொரு சம்பாத்தியம் இல்லா திருந்தும், ஒருவரிடமும் கடன் வாங்காமல், ஆண்டவர் எங்களைப் போஷித்துக் காப்பாற்றிவருகிறார் என்பதை அறிந்த தேவமக்கள் என்னைப் பார்த்து: நீங்கள் உங்கள் ஊழியநாட்களிலும் கர்த்தருடைய சாட்சியாக விளங்கினீர் கள். கர்த்தர் தமது பிள்ளைகளைப் போஷித்துக் காப்பாற்றுகிறவர் என்பதற்கு இப்பொழுது நீங்கள் சாட்சியாயிருக்கிறீர்கள் என்கிறார்கள். வயது 86 ஆகிறது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் அநேகருடைய நல்விருப்பத்தாலும் வேண்டுதலாலும் நான் இதுவரை பிழைத்திருந்து என்னால் இயன்றதை செய்து வருகிறேன். இன்னும் எவ்வளவு காலம் சரீரத்தில் பிழைத்திருக்க ஆண்டவர் சித்தங்கொண்டிருக்கிறாரோ நான் அறியேன். ஒன்று நிச்சயம், 'என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் நன்மையும் கிருபையும் என்னைத் தொடரும்' என்பதை சங்கீதக்காரனோடு சேர்ந்து சொல்லுகிறேன் (சங். 23:6). இந்த என் சுயசரித்திரத்தைப் படிக்கும் தேவ மக்கள் அனைவரையும் ஆண்டவர் பரிபூரணமாய் ஆசீர்வதிப்பாராக.

6. வாழ்க்கையில் நேரிட்ட ஆபத்துக்கள்

கல் உரலின்மேல் விழுதல்

நான் குழந்தையாயிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தபோது வீட்டுத் திண்ணையில் முன்னும் பின்னும் ஓடி விளையாடுவேன். திண்ணையின் ஓரத்தில் ஒரு கோணித்திரை தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். நான் ஓடிப்போய் அந்தத் திரையைத் தொட்டுவிட்டுப் பின்னாக நடந்துவருவேன். ஒருநாள் நான் ஓடிப்போய் அந்தத் திரையின்மேல் என்கைகளை வைத்தபோது, அப்படியே முன்னாகச் சாய்ந்து கீழே இருந்த ஆட்டுக்கல் உரலின்மேல் விழுந்தேன். என் நெற்றியில் பலத்த காயமுண்டாகி இரத்தம் மிகுதியாய்க் கொட்டினது. நான் சிறு குழந்தையாகையால் பிழைக்க மாட்டேன் என்று என் பெற்றார் மிகக் கலங்கித் தவித்தார்கள். கிருபையுள்ள கர்த்தர் என்னைச் சாகவிடாமல் அந்த ஆபத்திலிருந்து ரட்சித்தார். வருஷம் எண்பத்தாறு ஆகியும் அந்தத் தழும்பு இன்னும் என் நெற்றியில் இருப்பதைக் காணலாம்.

நாகத்தோடு விளையாடல்

நாங்கள் வசித்த வீட்டுப் பக்கத்தில் கிணறும் தோட்டமும் உண்டு. தோட்டக்காரர் துலாவினால் தண்ணீர் இறைத்துக் கொடிக்காலுக்குப் பாய்ச்சுவார்கள். தண்ணீர் ஓடும் வாய்க்கால் பக்கமாக நான் மெள்ள மெள்ள நடந்து போய்; அங்கே உட்கார்ந்து, ஒரு சிரட்டையை எடுத்துத் தண்ணீரை மொண்டு அங்கிருந்த ஒரு புடைக்குள் விட்டு விளையாடினேன். அங்கேயிருந்து சீத் சீத் என்று சத்தம்

கேட்டது. நான் தண்ணீரை ஊற்றினபோது புடைக்குள்
 ளிருந்து ஏதோ ஒரு ஜெந்து கண்களை மூடி மூடித் திறந்தது,
 எனக்கு விளையாட்டாயிருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற
 தோட்டக்காரர் சிறும் சத்தத்தைக் கேட்டு, அந்தப்
 புடையை உற்றுப் பார்த்து, பாம்பு இருப்பதைக் கண்டு,
 உடனே ஒடிப்போய் ஒரு ஈட்டியைக் கொண்டுவந்து அதன்
 தலையில் குத்தி வெளியே இழுத்துப் போட்டார்கள். அது
 நீளமான கருநாகம் என்று கண்டபோது, அது என்பேரில்
 சிறிப் பாய்ந்து கடிக்காமல் விட்டதைக் குறித்து ஆச்சரியப்
 பட்டார்கள். கர்த்தர் காப்பாற்றினார். 'கர்த்தர் உன்னை
 எல்லாத் தீங்குக்கும் விலக்கிக் காப்பார்' (சங். 121:7).

தெப்பக்குளத்தில் அமிழ்தல்

சங்கரன்கோயிலில் தென்பக்கமாக ஒரு தெப்பக்குளம்
 இருக்கிறது. என் தகப்பனாரும், வக்கீல் கைலாசநாத
 பிள்ளையும் சேர்ந்து காலையில் எழுந்து ஊருக்கு வெளியே
 போய், பின்பு அங்கிருக்கும் தெப்பக்குளத்தில் முகம், கை,
 கால் கழுவுவதும், ஸ்நானம் பண்ணுவதும் வழக்கம்.
 அவ்வாறு போகும்போதெல்லாம் சிறுவனான எனக்கு
 நன்றாய் உடுத்தி, என்னையும் தூக்கிக்கொண்டு போவார்கள்.
 அவர்கள் என்னைத் தெப்பக்குளத்தின் மேல்படியில் உட்கா
 வைத்துவிட்டு, அநேக படிகள் கீழே இறங்கிப்போய்க் குளிப்
 பார்கள். ஒருநாள் நான் மேல்படியில் நின்று தண்ணீரைப்
 பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கவர்ச்சி என்னை
 இழுத்தது. மடமடவென்று படிகளில் இறங்கி தண்ணீரில்
 பாய்ந்தேன். நடந்ததை என் தகப்பனார் கவனிக்கவில்லை.
 அவர்கள் இருவரும் பேசுவதும் குளிப்பதுமாயிருந்தார்கள்.
 நான் தண்ணீரில் விழுந்து அமிழ்வதைக் கண்ட ஒரு
 இடைபன் நிமிஷத்தில் பாய்ந்து என்னைத் தூக்கி ரட்சித்
 தான். அவன் என்னைக் காணாதிருந்தால் என் தகப்பனார்
 என்னைப் பிணமாக வீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருப்பார்தான்.
 ஆண்டவர் அந்த ஏழை மனுஷனைக்கொண்டு என் உயிரைக்
 காப்பாற்றினார்.

தலையணையின்கீழ் பாம்பு

மிஷனெரி கனம் உவாக்கர் ஐயரவர்களும், மிஸ் கார்மைக்கேல் அம்மாநும், அவர்களைச் சேர்ந்த சகோதரிகளும், கனம் ஞானபுதம் பிரசங்கியாரும் நானுமாக பண்ணைவிளையிலிருந்து புறப்பட்டு கைலாசபுரம் சபையில் கூட்டங்களை நடத்தும்படி போயிருந்தோம். ஐயரவர்களும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் ஊருக்குப் பக்கமாயுள்ள ஒரு தோப்பில் கூடாரம்போட்டுத் தங்கியிருந்தார்கள். சகோதரர் ஞானபுதம் பிரசங்கியாரும் நானும் ஆலயத்தின் பக்கத்திலுள்ள வீட்டில் தங்கியிருந்தோம். இரவில் தரையில் பாய் விரித்துத் தூங்குவோம். நான் படுத்திருந்த அறையின் மூலையில் கம்புக் கதிர்க்கட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதி காலையில் மிஸ் கார்மைக்கேல் அம்மாள் எங்களைப் பார்க்கும் படி வீட்டிற்குள் வந்தார்கள். நாங்கள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தோம். அம்மாள் என் பக்கமாக வந்தபோது ஒரு பாம்பு என் தலையணையின் கீழிருந்து புறப்பட்டு, நெளிந்து கொண்டு போவதைக் கண்டு, என்னைப் பார்த்து: உங்களுக்கு 'அற்புத ஜீவி' என்று பேரிடுகிறேன் என்றார்கள். ஏனென்றால் இராமுழுவதம் என் தலையணையின் கீழிருந்த பாம்பு, நான் இப்பக்கம் அப்பக்கம் புரண்டு படுத்தபோது என்னைக் கடிக்காமல் காலையில் புறப்பட்டுப் போனது ஆச்சரியமாயிருந்தது. 'ஒன்றும் உங்களைச் சேதப்படுத்தாது' என்றுரைத்த ஆண்டவர், சர்ப்பத்தின் விஷத்தால் எனக்கு ஆபத்து நேரிடாதபடி காப்பாற்றினார்.

படகிலிருந்து தண்ணீரில் விழுதல்

நம் நாட்டில் ஒரு இடத்திற்குப் போகவேண்டுமானால் தெருக்களில் நடந்தும், வண்டிகளில் ஏறியும் போகிறோம். இது சாதாரணம். திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தின் உள்நாட்டில் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்ற இடத்துக்குப் போகவேண்டுமானாலும், ஒரு வீட்டிலிருந்து எதிர்வீட்டுக்குப் போக வேண்டுமானாலும், அது தண்ணீர் நிறைந்த தேசமானதால் எல்லாரும் வள்ளத்தில், தோணியில் ஏறிச் செல்வார்கள். கனம் உவாக்கர் ஐயரும் நானும் கொல்லத்திலிருந்து

ஆலப்பள்ளியை நோக்கிப் படகில் பிரயாணம் போனோம். ஐயருடைய படகு வெகுதூரம் முந்திப் போய்விட்டது. என் படகு பிரிந்திப் போனது. படகை ஓட்டினவனை நான் பார்த்து: தோமா, படகு சேர்ந்து போகவேண்டாமா? விரைவாய் ஓட்டக்கூடாதா? அந்தக் கொம்பை என் கையில் கொடு, நான் ஓட்டுகிறேன் பார் என்று சொல்லி அந்த நீள்க் கொம்பை அவன் கையிலிருந்து வாங்கி, படகின் நடுப் பலகையில் நின்றுகொண்டு ஓட்டினேன். தோமா உட்கார்ந்து சிரித்துக்கொண்டே வேடிக்கை பார்த்தான். கொம்பைப் பிடித்து இப்பக்கமும் அப்பக்கமும் ஆழமாய் ஊன்றி படகை ஓட்டினேன். வலதுபக்கம் நான் கொம்பைப் பலமாய் ஊன்றினபோது, அது சகதியில் ஆழமாய்ப் பதிந்து கொண்டபடியால் அதை இழுக்கமுடியவில்லை. நான் உடனே கொம்பை விட்டுவிட வேண்டியதாயிருந்தது. அந்த அறிவு எனக்கில்லாததால் சேற்றிலிருந்து கொம்பைப் பிடுங்கப் பார்த்தேன். படகு நிற்காமல் முன்னேடிப் போனது. நாளை கொம்பைப் பிடித்தவனாகப் பின்னாலே தண்ணீரில் விழுந்தேன். தோமாவுக்குச் சிரிப்பு ஒரு பக்கம்; பயம் ஒரு பக்கம். அந்தத் தண்ணீரில் கோழிகள் ஆடுகளைப் பிடித்து விழுங்கும் முதலைகள் உண்டு. அதைச் சீங்கண்ணி என்றழைப்பார்கள். அவைகளை நானும் கண்டிருக்கிறேன். அது என் கையையோ, காலையோ பிடித்துக்கொண்டால் நான் ஆழத்தில் அமிழ்ந்து செத்துப் போவேனே என்று தோமா பயந்து, வேறொரு கொம்பை எடுத்து, படகைப் பின்னாக வேகமாய் ஓட்டி, என் பக்கம் வந்து, என்னைத் தூக்கிப் படகில் உட்கார வைத்தான். இந்த ஆபத்திலிருந்தும் கர்த்தர் என்னைக் காப்பாற்றினார்.

நடுக்காட்டில் கள்ளன்

நான் இராயபுரம் சபையின் போதகராக வேலைசெய்து கொண்டிருக்கையில், 1916ஆம் வருஷம் நான் தென் இந்தியா இலங்கையிலுள்ள சபைகள் எங்கும்போய் திருவசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி ஜெனரல் அசம்பிளிக் கமிட்டிமார் என்னை ஏற்படுத்தினார்கள். அதன் பிரகாரம் நான் எங்கும் போய்ப் பிரசங்கித்து வந்தேன். மதுரை

மிஷனைச் சேர்ந்த செவல்பட்டியில் பிரசங்கித்துவிட்டு ஒரு
 மாட்டுவண்டியில் அறுப்புக்கோட்டைக்குத் திரும்பினேன்.
 பாதிவழி வந்தபோது சூரியன் அஸ்தமித்து இருட்டு
 ஆரம்பித்தது. வண்டிக்காரன் என்னைப் பார்த்து: ஐயா,
 இது பொல்லாத இடம். பக்கத்தில் கிராமங்கள் இல்லை.
 இங்கேதான் திருடர்கள் வந்து தொல்லைகள் கொடுப்பார்கள்
 என்றான். மறுபடியும் அவன் என்னைப் பார்த்து: ஐயா,
 நான் சொன்னது சரியாய்ப் போச்சே. மரத்தடியிலிருந்து
 ஒரு தடியன் நம்மை நோக்கி வருகிறானே, என்ன
 செய்வோம் என்றான். நீ வண்டியை நிறுத்தாமல் ஓட்டிக்
 கொண்டே போ என்றேன். இதற்குள்ளாக அந்தக் கள்ளன்
 கத்தியோடும், கையில் தடியோடும் வண்டியின் பின்பக்க
 மாக வந்து: நீ யார்? எங்கே போகிறாய் என்று என்னைக்
 கேட்டான். நல்லவேளை அவன் வண்டிக்காரனிடம் போக
 வில்லை. வண்டிக்காரனிடம் அவன்போய்த் தடியை ஒங்கி
 வண்டியை நிறுத்துடா என்று சொல்லியிருந்தால் அவன்
 அலறியிருப்பான். நான் என்ன செய்யமுடியும்? நான்
 தடுத்திருந்தால் எனக்குக் கத்திக்குத்து கிடைத்திருக்கும்.
 அவன் நேரே என்னிடம் வந்து விசாரித்தான். நான்
 கள்ளனைப் பார்த்து: நான் கடவுளுடைய ஊழியக்காரன்.
 செவல்பட்டியில் பிரசங்கித்துவிட்டு அறுப்புக்
 கோட்டைக்குப் போகிறேன் என்றேன். அப்படியா? நீ
 கடவுள் ஊழியக்காரனா? கடவுளைப் பிரசங்கிக்கவா
 போகிறாய்? போ, போ என்று சொல்லி வண்டியைத் தொடா
 மல் அங்கேயே நின்றுவிட்டான். வண்டிக்காரனுக்கு இது
 ஆச்சரியம். என்ன ஐயா, திருட வந்தவன் உங்களைத்
 தொடாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டானே என்றான். அது
 கடவுளுடைய செயல் என்றேன். 'துன்மார்க்கன் நீதிமான்
 மேல் கணவைத்து, அவனைக் கொல்ல வகைதேடுகிறான்;
 கர்த்தரோ இவனை அவன் கையில் விடுவதில்லை'
 (சங். 37: 32,33).

பெண்ணை ஆற்றின் பெருவெள்ளம்

டேனிஷ் மிஷன் கனம் ஆண்டர்சன் ஐயர் அழைப்பின்
 பேரில் தேவ ஊழியருக்குக் கூட்டங்களை நடத்தும்படி

திருக்கோயிலுருக்குப் போனேன். திருக்கோயிலார்
 ஸ்டேஷனில் நான் இறங்கினபோது இருட்டாயிருந்தது.
 ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் என்னைப் பார்த்து: ஆற்றில் வெள்ளம்
 போகிறது. நீங்கள் ஸ்டேஷனில் இரத்தங்கி காலையிலே
 போவது நல்லது. அதற்குள்ளாக வெள்ளம் குறைந்து
 விடும்; இப்போது ஆற்றைக் கடக்கிறதாயிருந்தால் ஆபத்து.
 'வெண்ணை உருகுமுன் பெண்ணை உருகும்' என்ற சொற்படி,
 திடீரென வெள்ளம் வந்துவிடும் என்று எச்சரித்தார்.
 மிஷனரி அனுப்பின இரண்டு ஆட்கள் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்
 ரைப் பார்த்து: ஐயா, நாங்கள் வந்திருக்கிறோம், வண்டியைப்
 பிடித்துப் பத்திரமாகக் கரை சேர்ப்போம் என்று சொன்னார்
 கள். வண்டிக்காரன் என்னை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு
 ஆற்றில் இறங்கிவிட்டான். மற்ற இரண்டுபேரும் வெற்றிலை
 பாக்கு வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு பிந்தி வந்தார்கள்.
 இதற்குள்ளாக வண்டி நடு ஆறு சேர்ந்தது. திடீரென வந்த
 வெள்ளப் பெருக்கினால் வண்டி தள்ளாடினது. வண்டி வழி
 விலகி ஒரு பள்ளத்தில் இறங்கிவிட்டபடியால் மாடுகள்
 மிதந்தது. வண்டிக்காரன் வண்டியின் கடைசியில் உட்கார்ந்
 திருந்த என்னைப் பார்த்து: ஐயா, முன்பாரம் இல்லை, வண்டி
 மிதக்கிறது, மாடுகள் தத்தளிக்கிறது, என் முதுகுப் பக்கம்
 வந்து உட்காருங்கள் என்றான். அப்படியே செய்தேன்.
 மற்ற இருவரும் இருட்டில் தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார்
 கள். வண்டி தண்ணீரில் அமிழ்வதை நான் கண்டு, வேக
 மாய் பின்பக்கம் வந்து, உடுத்தின உடுப்புடன் வெள்ளத்தில்
 குதித்தேன். ஆற்றில் கழுத்தளவு வெள்ளம் ஓடினது.
 வண்டி அமிழ்ந்ததையும், மாடுகள் மிதப்பதையும் கண்ட
 அவ்விருவரும் வண்டிக்காரனைக் கூப்பிட்டு: ஐயர் எங்கே
 என்று கேட்டார்கள். வண்டிக்காரன் என்னைக் காணாததால்
 அவர் எங்கேயோ தெரியவில்லை என்றான். இதோ, நான்
 இங்கே இருக்கிறேன் என்று வெள்ளத்திலிருந்து
 கத்தினேன். ஒருவன் என் சத்தம் கேட்ட திசைநோக்கி
 வந்து என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். இருவரும்
 ஆழத்தில் நடந்து கரை சேர்ந்தோம். நடந்த ஆபத்தை
 அறிந்த ஆண்டர்சன் துரை மிகவும் விசனப்பட்டு, நனைந்த
 என் உடுப்புகளைக் களைந்து, வேறு உடுப்புகளை உடுத்தக்

கொடுத்தார். வெள்ளத்திற்குப் பயந்து நான் தண்ணீரில் குதிக்கத் தாமதித்திருந்தால் வண்டியோடு சேர்ந்து அமிழ்ந்துபோயிருப்பேன். கர்த்தர் என்னைக் காப்பாற்றி மறுநாள் காலைமுதல் தேவ ஊழியருக்கு அருமையான கூட்டங்கள் நடக்கும்படி கிருபைசெய்தார். 'நீ தண்ணீர்களைக் கடக்கும்போது நான் உன்னை இரூப்பேன்; நீ ஆறுகளைக் கடக்கும்போது அவைகள் உன்மேல் புரளுவதில்லை' என்ற வாக்கு நிறைவேறிற்று (ஏசா. 43:2).

குடல் பிதுக்கம்

நான் சபையில் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கையில் இடைக்கிடையே என் வயிற்றில் வலி உண்டாவதுண்டு. அடிக்கடி வலி வந்ததோடு வேதனையும் அதிகமாயிருந்தது. இது குடல் பிதுக்கத்தால் உண்டாகும் வேதனை என்று வைத்தியர் சொன்னார்கள். கஷ்டம் வரவர அதிகமாயிருந்தும் ஆராதனைகள் நடத்துவதை நான் நிறுத்தவில்லை. ஒரு ஞாயிறு காலை ஆராதனை நடத்தும்படி நான் ஆலயத்திற்குப் போய் பின்னறையில் நின்ற போது திடீரென சகிக்கமுடியாத வலி உண்டானது. அவ்வேளை எங்கும் ஆராதனை நடப்பதால் போதகர் ஒருவரை அழைத்துவர முடியாது. அருமை ரட்சகரை நோக்கிப் பார்த்தேன். வலி உடனே நின்றது. ஆராதனையை நடத்தி முடித்தேன். சிலநாட்கள் கழித்து என் மகளைப் பார்க்கும் படி தாம்பரம் போனேன். திடீரென இரவில் வலி உண்டானது. என்னென்னமோ செய்து பார்த்தும் வலி நீங்கவில்லை. வேதனை அதிகப்பட்டுக்கொண்டே போனது. கட்டிலில் படுத்தேன். தோட்டக்காரன் வந்து என் கால்கைகளைத் தொட்டுப் பார்த்து: ஐயோ, உடம்பு குளிரிந்து போய்விட்டதே, ஐயா பிழைக்கமாட்டார்போலிருக்கிறதே என்று புலம்பினான். எல்லாரும் கலங்கினார்கள். என் மருமகன் திரு. அற்புதநாதன் உடனே ஒரு கார் வண்டியைக் கொண்டுவந்து அதிலே என்னைப் படுக்கவைத்து, இராயபுரம் கொண்டுபோய் வீட்டில் சேர்த்தார்கள். இது 1942ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் சம்பவித்தது. டாக்டர் ஜெயசீலன் என்னைக்கூடவேயிருந்து எவ்வளவோ

பிரயாசப்பட்டார். ஒருவாரமாகியும் வலி நீங்கவே இல்லை ஆகாரம் இறங்கவில்லை. ஒருநாள் மஞ்சள் நிறமான தண்ணீரை வாந்தி பண்ணினேன். வாந்திக்குப்பின் விக்கல் ஏற்பட்டது. இது மரணக் குறி என்று கண்டு என் மனைவியும் மக்களும் அழுதார்கள். அந்நேரத்தில் என் அருமைச் சிநேகிதர் டாக்டர் ஜி. விக்டர் என்னைப் பார்க்க வந்து, என் நிலைமையைக் கண்டு மிகக் கவலைகொண்டு, பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் தலைமை இரண வைத்தியரான டாக்டர் மங்கேஸ் ராவுக்கு என் நிலைமையை டெலிபோன் மூல்மாய் அறிவித்தார்கள். ஐயோ, அவர் சாகிற நிலைமையில் அல்லவோ இருக்கிறார். தாமதமின்றி அவரை உடனே இங்கே கொண்டு வாருங்கள் என்று டாக்டர் பதிலுரைத்தார். என்னை ஒரு காரில் வைத்துக் கொண்டுபோனார்கள். உடனே ஆப்பரேஷனுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். ஆப்பரேஷன் அறைக்கு என்னைக் கொண்டு போய், படுக்கவைத்து, மயக்க மருந்து கொடாமல், ஆஸ்தெனிக் என்று சொல்லப்பட்ட ஊசியை என் தொடையின்கீழ் குத்தி, சுரணையில்லாமல் ஆக்கினார்கள். மூன்று டாக்டர்களும் நர்சுகளும் என்னைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். எனக்கு மயக்கமில்லாததால் அவர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டேன். கத்தியால் வயிற்றை அறுக்கும் சத்தமும் கேட்டது. பொதுவாக ஹெர்னியா ஆப்பரேஷன் சில நிமிஷங்களில் முடிந்துவிடும். என் விஷயத்திலோ மூன்று மணிநேரம் பிடித்தது. என் நெஞ்சுக்குமேல் ஒரு மின்சார விளக்கு எரிந்தது. அது என் நெஞ்சில் எரிச்சலை உண்டாக்கினது. டாக்டர் ஐயா, அதிக நேரம் ஆகிறதே, என் நெஞ்சு எரிகிறதே, வேலையைச் சீக்கிரம் முடிக்கக்கூடாதா என்றேன். டாக்டர் மங்கேஸ் ராவ் என்னுடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசவில்லை. என்னைச் சூழ்ந்து ஆப்பரேஷனை நடத்தினவர்கள் அதிகக் கவலையோடு நின்றதாகத் தோன்றினது. பொதுவாய் விருத்தாப்பியர்களுக்கு ஆப்பரேஷன் செய்வது ஆபத்து என்று விட்டுவிடுவார்கள். அப்போது எனக்கு 70 வயதான படியால் எப்படி ஆகுமோ என்ற கவலை அவர்களுக்கு இருந்தது. கடைசியாக ஆப்பரேஷன் முடிந்தது. என்னை

வண்டியில் கொண்டுபோய் என் படுக்கையில் கிடத்தினார்கள். மறுநாள் டாக்டர் மங்கேஸ் ராவ் என்னைப் பார்க்க வந்தவர் என்னோடு பேசாமல் தலைக்குமேல் தொங்கும் குறிப்புக்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார். மறுநாள் மாலையும் வந்து என்னோடு பேசாமல் தொங்கும் பலகையைப் பார்வையிட்டுப் போய்விட்டார். எனக்கு ஜூரம் வரவில்லை என்பது அவருக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது. மூன்றாம் நாள் வந்தபோது என்னைப் பார்த்து: நான் உங்களுக்கு என்ன செய்தேன் தெரியுமா என்று கேட்டார். எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது ஐயா என்றேன். உங்களுக்கு வேதனை கொடுத்துப் பிதுங்கி இருந்த குடலை வயிற்றுக்குள் அதன் ஸ்தானத்தில் வைக்க எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டோம். அது திரும்பவும் திரும்பவும் சுழன்று கொண்டது. அப்படியே உள்ளே வைத்துத் தைத்துவிடுவோமானால் வயிற்றில் வேதனை இருந்துகொண்டேயிருக்கும். ஆகையால், அந்தக் குடலில் ஐந்து அங்குலம் குடலை வெட்டி எடுத்து விட்டு, இரு முனையையும் சேர்த்துத் தையத்துவிட்டேன். இனிக் குடலில் எவ்வித தொந்தரவும் இராது என்றார். அவருக்கு நன்றி தெரிவித்து, இரண்டு வாரங்களுக்குப்பின் வீடு திரும்பினேன். பயங்கரமான ஆப்பரேஷனில் என்னைக் காப்பாற்றின கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.

சிறுநீர் உபத்திரவம்

பத்து வருஷங்களுக்குப்பின்பு 1952 டிசம்பர் மாதத்தில் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு மறுபடியும் போக நேரிட்டது. வயதும் 80 ஆயிற்று. நீர் தாராளமாக வராமல் கஷ்டம் உண்டானது. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னே என்னைப் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்ற டாக்டர் ஜி. விக்டர் அவர்களே இந்தச் சமயத்திலும் அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். 1942இல் சிரேஷ்ட இரண வைத்தியரான டாக்டர் மங்கேஸ் ராவிடம் என்னை ஒப்புவித்தார்கள். இந்தச் சமயம் சிரேஷ்ட இரண வைத்தியரான டாக்டர் சங்கம்லால் அவர்களிடம் ஒப்புவித்தார்கள். முன்னே இரண்டு வாரங்களில் வீடுதிரும்பினேன். இந்தத் தடவை 50 நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க

நேரிட்டது. நான் முதிர்வயதாயிருந்த படியாலும், நோய் கஷ்டமானபடியாலும், டாக்டர் சங்கம்லால் ஆத்திரப்படாமல் என்னை நன்றாய்ச் சோதித்துத் தகுந்த ஏற்பாட்டுடன் எனக்கு ஆப்பரேஷன் செய்யவிரும்பினார். டாக்டர் மங்கேஸ் ராவைப்போல் எனக்கு ஊசிபோட்டு ஆப்பரேஷன் செய்யாமல், மயக்கமருந்து கொடுத்தே ஆப்பரேஷன் செய்தார். எனக்கு எப்படியாகுமோ என்று கவலைப்பட்டு, என் பிள்ளைகளும் பந்துக்களும் ஆப்பரேஷன் நடக்கும் இடத்தில் காத்திருந்தார்கள். ஆப்பரேஷன் முடிந்தது. நான் மயக்கத்திலிருந்தபடியால் அவர்களைக் காணவில்லை. எனக்கு நல்ல சுகமாகும்வரை என்னை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திருந்து வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். நாலுவருஷங்களுக்குப்பின் கொஞ்சம் கஷ்டம் இருந்ததால் இந்தத் தடவை ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரிக்குப்போய் இரண்டுவாரம் அங்கே தங்கியிருந்து வீடு திரும்பினேன். ஒரு காரியத்திற்காக நான் கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்துகிறேன். கிறிஸ்தவர்கள் என்னை அறிந்திருப்பதால் என்னை மதிப்பதும் என்னில் அன்புகூருவதும் இயல்பு. ஆனால் சென்னையிலுள்ள இந்த இரண்டு பெரிய ஆஸ்பத்திரிகளில் நான் தங்கியிருந்தபோது சிரேஷ்ட வைத்தியர்களான டாக்டர் மங்கேஸ் ராவும், டாக்டர் சங்கம்லாலும், மற்ற டாக்டர்களும் நர்சுகளும், வேலைக்காரரும் எனக்குப் பாராட்டின மதிப்பையும், அன்பையும், தயவையும் மறக்க முடியாது. மற்ற நோயாளிகளைப்போல நானும் ஒரு நோயாளியாயிருந்தும், என்னில் விசேஷித்த கவனம் செலுத்தும்படி ஆண்டவர் அவர்கள் மனதை ஏவினார் என்பதை நிச்சயமாக உணருகிறேன்.

பற்கள் எல்லாம் விழுந்து போயின

இங்கே நான் சொல்வது ஆபத்தல்லவென்றாலும் வெகு சங்கடமான விஷயம் என்பதினாலே இங்கே எழுதினேன். என் நடுப்பிராயத்தில் எல்லாப் பற்களையும் இழந்தேன். பற்கள் விழுகிறபோதும், வைத்தியர் பிடுங்கும்போதும் வேதனை உண்டாகும். எனக்கோ யாதொரு வேதனையின்றி எல்லாப் பற்களும் விழுந்துபோயின. பற்கள் எல்லாம்

விழுந்துபோனால் கன்னத்தின் இருபக்கங்களிலும் குழிகள்
 விழும். முகத்தைப் பார்க்க விகாரமாயிருக்கும். பற்கள்
 எல்லாம் விழுந்துபோனால் பொக்கவாயன் திருத்தமாய்ப்
 பேசமாட்டான். அவன் பேச்சு விளங்காது. 'பல்போனால்
 சொல் போச்சு' என்பார்கள். நானே கன்வென்ஷனில்
 ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் முன்னின்று கிறிஸ்துவையும்
 அவரது இரட்சிப்பையும் தாராளமாக, தெளிவாகப் பேச
 வேண்டியவன். என் பற்கள் எல்லாம் விழுந்துபோயிருந்தும்
 கன்னத்தில் குழிகள் விழவுமில்லை, என் பேச்சில் எவ்வித
 மாறுதலுமில்லை. நான் பற்கள் கட்டிக்கொள்ளவுமில்லை.
 பற்கள் எல்லாம் இருந்தபோது எப்படிப் பேசினேனோ
 அதுபோலவே இப்போதும் தெளிவாய்ப் பேசுகிறேன்.
 எனக்குப் பற்கள் இல்லை என்பது நான் சொல்லக்கேட்ட
 வெகு சிலருக்கேயன்றி வேறொருவருக்கும் தெரியாது.
 என்னோடு வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்களிடம்
 எனக்குப் பற்கள் இல்லை என்று நான் சொன்னால் அவர்கள்
 ஆச்சரியப்பட்டு, கொஞ்சமாகிலும் தெரியவில்லையே ஐயா
 என்கிறார்கள். கன்னங்களில் குழிகள் விழுந்து, பொக்க
 வாயன்போல் நான் பேச நேரிட்டிருந்தால், அதுமுதல்
 இத்தனை வருஷக்காலம் நான் பிரசங்கிக்கும் ஊழியம் நின்று
 போயிருக்குமே. எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம்! வயது 86
 ஆகியும் வாழிபத்தில் பேசினதுபோலவே இன்றும் அவ
 ருடைய மகிமையை எடுத்துப் பேசுகிறேன். 'கழுக்குச்
 சமானமாய் உன் வயது திரும்ப வாலவயது போலாகிறது'
 என்ற வாக்குப்படி கர்த்தர் தம்மை நம்பிப் பிழைக்கும்
 மக்களைச் சகல தீங்குகளிலிருந்தும் காப்பாற்றுவது
 மல்லாமல், முதிர்வயதுவரை அவர்களைக் கிருபையாய்த்
 தாங்கி நடத்துகிறார். 'முதிர்வயதுவரை உங்களை ஏந்து
 வேன், தாங்குவேன், சுமப்பேன்' என்கிறார் (ஏசா. 46:4).
 காலேபின் ஜீவியம் கடைசிவரை தேவபலம் பெற்றதா
 யிருந்தது போல அநேக பக்தர்களும் கடைசிவரை
 பிழைத்து உழைத்திருக்கிறார்கள். எல்லார் விஷயத்திலும்
 அப்படி இருப்பதில்லை. உத்தம ஊழியர்களில் சிலர் நல்ல
 வயதில் அழைக்கப்பட்டதும் உண்டு. தேவமக்களுக்குக்
 கஷ்டங்கள் நேரிடாது என்பதல்ல. நேரிட்டாலும் தீங்கு

அவர்களை மேற்கொள்ளவிடமாட்டார். 'இதோ, சர்ப்பங்
களையும் தேள்களையும் மிதிக்கவும், சத்துருவினுடைய சகல
வல்லமையையும் மேற்கொள்ளவும் உங்களுக்கு அதிகாரம்
கொடுக்கிறேன்; ஒன்றும் உங்களைச் சேதப்படுத்தமாட்டாது'
என்கிறார் (லூக். 10:19). கர்த்தர் நம்மோடிருப்பாரானால்
இமயமலை சாய்ந்தாலும் சேதமிராது. 'பயப்படாதே,
நான் உன்னோடே இருக்கிறேன்' என்கிறார் (ஏசா. 43:5).
'உம்மை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்ட மனதையுடையவன்
உம்மையே நம்பியிருக்கிறபடியால், நீர் அவனைப் பூரண
சமாதானத்துடன் காத்துக்கொள்வீர்' (ஏசா. 26:3). 'மலை
கள் விலகினாலும், பர்வதங்கள் நிலைபெயர்ந்தாலும், என்
கிருபை உன்னைவிட்டு விலகாமலும், என் சமாதானத்தின்
உடன்படிக்கை நிலைபெயராமலும் இருக்கும் என்று உன்
மேல் மனதுருகுகிற கர்த்தர் சொல்லுகிறார்' (ஏசா. 54:10).

7. என் ஜெபங்களில் சில

58 வருஷங்களுக்கு முன்னுள்ள கிழிந்துபோன ஒரு பழைய நோட்டுப் புத்தகம் சிலநாட்களுக்கு முன் என் கைக்குக் கிடைத்தது. அதிலே நான் எழுதியுள்ள சில ஜெபங்களைக் கண்டேன். அக்காலத்தில் ஜெபங்களை எழுத வேண்டுமென்று நான் நினைத்தவனல்ல. ஆனால் சில சமயங்களில் எழுதும்படியான ஏவுதலுண்டானபோது எழுதினேன். ஜெபத்தைக் கேட்கிற தேவன் அவைகளை நிறைவேற்றினார்.

ஜூலை 1900 டோனால்ட்

58 வருஷங்களுக்கு முன்

கார்த்தாவே எனக்காக நான் பிழைக்கிறதில்லை என்பதை நீர் நன்றாய் அறிவீர். உமக்காகப் பிழைப்பதிலும் நான் மகா குறைவுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஐயா, உமது திருச்சித்தம் மாத்திரம் என்னில் செய்யப்படுவதாக. என் புத்தியினத்தினிமித்தமாவது, அறியாமையினிமித்தமாவது, என் மீறுதல்களினிமித்தமாவது தேவரீர் என்னை நடத்துவதை நிறுத்தக் கூடாது. ஐயா, உமது பார்வையில் நான் எம் மாத்திரம்? நான் அற்பனும் நீசனும் துரோகியும் தானே. தேவரீரோ மகத்துவமும், கிருபையும் நிறைந்த மாறாத கர்த்தர். உமது பாதம் பணிகிறேன். என் உடல் நடுங்குகிறதே. என் பெலன் என்னைவிட்டு நீங்கினதே. உமக்காக நான் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன் ஐயா. தனித்திருக்கும் எனக்கு உமது சமூகம் நிச்சயப்படவேண்டும். என்னை எப்படி நடத்துவீரோ நான் அறியேன். மகிமையாய் உபயோகிப்பீர் என்பதை மாத்திரம் அறிந்திருக்கிறேன். நீர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும்.

57 வருஷங்களுக்குமுன் தேவன் பேசினது

பரமானந்தம், என் அருமைப் பிள்ளையே, நானே உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன். என் குமாரன் மூலமாய் உன்னை எனக்குப் பிள்ளையாக்கினேன். நான் உன் சகல பாவங்களுக்கும் மன்னித்து, என் குமாரனின் திருத்தத்தால் உன்னைக் கழுவி, என் ஆவியால் உன்னை நிரப்பி எனக்கு ஊழியக்காரனாக்கினேன். ஆதிமுதல் நான் உன்னைத் தெரிந்துகொண்டு கிருபையாகவே நடத்திவந்தேன். நீ என்னை அறியாமலும் தேடாமலும் நேசிக்காமலும் இருந்த காலத்தில் நான் உன்னை நினைத்து உன்னை வழி நடத்தி வந்தேன். நீ உன் மனம்போல் நடந்து திரிந்தபோதிலும் நான் உன்னைக் கைவிடாமல் உன்னோடிருந்து உன்னை ஆதரித்து வந்தேன். நீ உன்தாயின் வயிற்றில் இருந்த போதே என் கிருபை உன்னோடிருந்தது. ஆகையால் அஞ்ஞான இருளிவிருந்து உன்னை வெளியே அழைத்து, பிற்காலத்தில் நீ என்னை மகிமைப்படுத்துவாய் என்பதை அறிந்து உன்னை ஞானமாய் நடத்திவந்தேன். உன் வாலிப வயதின் காலத்தில் உன்னை விசேஷித்தவிதமாய்ச் சந்தித்து உன்னோடு பேசி, என் அன்பால் உன்னை நிரப்பி, என் ஆவியால் உன்னைப் பலப்படுத்தி, என் ஊழியத்திற்கென்று திட்டமாய் உன்னைப் பிரித்தெடுத்தபோதிலும், உன் சிறுவயது முதல் நான் உன்னைவிட்டு விலகவுமில்லை, உன்னைக் கைவிடவுமில்லை என்பது உண்மை. நான் உன்னை அழைத்த போது உன்னை என்னோடு ஐக்கியப்படுத்தினேன். ஒருவரும் எதிர்ப்பேசவும் எதிர் நிற்கவும் கூடாத வாக்கையும் ஞானத்தையும் நான் உனக்குக் கொடுத்து உன்னை ஆசீர்வதித்தேன். உன் இருதயம் என் அன்பால் நிரம்பிப்பொங்கினது. நான் உன் இருதயத்திலே வாசம் பண்ணினேன். நீ என்னை ஒருபோதும் மறக்காமல் என்னை நேசித்துவந்தாய். மற் றெல்லா இன்பங்களையும் அற்பமென்று தள்ளிவிட்டாய். உன் மூலமாய் அநேக ஆத்துமாக்கள் என்னை அறிந்த துண்டு. உன் பேர் என் கண்முன் இருக்கிறது. என் பிள்ளையே, நான் உன்னை இன்னும் மகிமையாய் நடத்தப்

போகிறேன். நீ அதை அறியாயோ? நீ எவ்வளவாய்ச் சோர்ந்து போகிறாய். பரமானந்தம், நீ கலங்காதே. நான் உன்னோடிருக்கிறேன். என் சித்தப்படியே நீ நடந்தால் உன் மூலமாய் நான் மகிமைப்படுவேன். உன் இருதய வாஞ்சையையும், என் நாமம் மகிமைப்படும்படி உனக்குள்ள ஆவலையும் அறிவேன். நான் உன்னை நடத்தும்விதம் ஆச்சரியமாயிருக்கும். இன்னும் அதிகமாய் நான் என்னை உனக்கு வெளிப்படுத்துவேன் என்றார்.

தேவனுக்கு எனது பதில்

ஜீவனுள்ள தேவனே, மகத்துவம் பொருந்திய ராஜாவே! துவக்கம் முடிவில்லாத நித்தியவாசியே! கேரூபின்களின் மத்தியில் வாசம்பண்ணுகிறவரே! உமது பரிசுத்த பாதம் பணிகிறேன். பாவியும் நீசனுமாகிய என்னை தேவரீர் நினைத்து, இவ்வளவாய் அன்புகூர்ந்து, மிகக்கிருபையாய் நடத்தி வருவதற்கு அடியேன் எம்மாத்திரம்? என் தகப்பனே, உமது வாக்குப்படி நிச்சயமாகவே நான் உமது பிள்ளை. நீர் ஒருவரே அடியேனை அறிந்தவர். நீரே என்னை பிரித்தெடுத்து, அபிஷேகித்து, அநேகருக்குப் பிரயோஜன மாயிருக்கும்படி நடத்தினவர். நான் மனுஷரால் அல்ல, தேவரீராலேயே போதிக்கப்படுகிறவன். என் பிதாவே, தேவரீர் என் இருதயத்தின் வாஞ்சையை அறிந்திருக்கிறீர். என் விண்ணப்பங்களும் பிரதிஷ்டை ஜெபங்களும் உமது சமூகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளின்படியே என்னை நடத்துகிறீர் என்று அறிவேன். பிதாவே, என் அருமை இரட்சகர் மூலமாய் என்னை மீட்டுக்கொண்ட உமது பரிபூரண சித்தம் என்னில் நிறைவேறுவதாக. நான் எப்படியிருந்தால், எப்படி நடந்தால், எப்படி ஊழியம் செய்தால் தேவரீருக்கு மகிமை வருமோ அந்தப்படியே நடத்தும்படி மன்றாடுகிறேன். தேவவல்லமை, தேவஞானம் என்னில் விளங்குவதாக. முழுவதும் உமது சித்தமே என்னில் செய்யப்படுவதாக. என் வாஞ்சையை அறிந்த வரே, என் குறைகள், தவறுதல்களைக் கவனியாமல் உமது மகிமைக்கு ஏதுவான பாதையில் அனுதினமும் என்னை நடத்தியருளும்.

ஜூன் 1901, நாசரேத்

என் தேவனாகிய பிதாவே, நீர் ஒருவரே எல்லா நன்மைகளுக்கும், எல்லா ஆசீர்வாதங்களுக்கும் ஊற்றாயிருக்கிறீர். எந்தப் பரிசுத்தமும், ஞானமும், வல்லமையும், ஒளியும், மகிமையும், சந்தோஷமும், சமாதானமும், எந்த நல்ல ஈவும் பிதாவே உம்மிடத்திலிருந்துதான் எனக்கு வர வேண்டியதாயிருக்கிறது. இதை உள்ளபடி உணர்ந்து கொள்ளும் கிருபையை எனக்குத் தாரும். என்னுடைய பூரண ஒன்றுமில்லாமையையும், உம்முடைய சர்வ பரிபூரணத்தையும் நான் உள்ளபடி உணர்ந்து கொள்ளும்போது என்னை எப்போதும் தாழ்த்தவும், உம்மையே எப்போதும் சார்ந்து பிழைக்கவும் கற்றுக்கொள்ளுவேன். பிதாவே, உமது கிருபையினால் அநேக சத்தியங்களை அறியும்படி செய்திருக்கிறீர். அறிவு மாத்திரமல்ல, அவைகளை உணர்ந்து கொள்ளும் உணர்வையும், பூரண அனுபவத்தையும் எனக்குத் தந்தருளும். என் பிதாவே, என் ஆவி, ஆத்மா, சரீரம் முழுவதையும் உமக்குப் பூரணமாகப் பிரதிஷ்டை செய்கிறேன். நான் எனக்குச் சொந்தமல்ல, உமக்கே சொந்தம். நான் உமக்கென்றே ஜீவிக்கவும், உழைக்கவும், மரிக்கவும் கடமைப்பட்டவன். பிதாவே இந்தச் சத்தியத்தைத் திட்டமாய் உணர்ந்துகொள்ளக் கிருபை செய்யும். என் உண்மையுள்ள பிதாவே, உமது பிள்ளையாகிய என் மூலமாய் உமக்கு மகிமை வரவில்லையே என்றும், ஆத்துமாக்கள் இரட்சிக்கப்படவில்லையே என்றும் மிகவும் துக்கப்படுகிறேன். காரணம் என் பாவமே. தயவுள்ள பிதாவே, நான் என்ன செய்யட்டும்? இருதயம் கலங்குகிறது. என்னைப் படைத்தவரும், என்னை இரட்சித்தவரும் நீரே. அப்படியே என்னை நடத்தவேண்டியவரும் நீரே. உம்மை நோக்கிக் காத்திருக்கிறேன். நீர் என்னை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறீர். சகல குறைகளுக்கும் காரணம் நான்; சகல நன்மைகளுக்கும் காரணர் நீர். பிதாவே என்மேல் கிருபையாயிரும். சர்வவல்லவரே உமது வல்லமை என்னில் காணப்படவும், ஞானத்தின் ஊற்றே உமது ஞானம் என்னில் விளங்கவும், பரிசுத்தரே உமது பரிசுத்தம்

என்னில் பெருகவும், சமாதான கர்த்தரே உமது சமா தானம் என்னில் ஆளவும், ஒளியே உமது ஒளி என்னில் பிரகாசிக்கவும், மகிமையுள்ளவரே உமது மகிமை என்னில் ஜோவிக்கவும், அதிசயமானவரே உமது அதிசய செயல்கள் என்னில் வெளிப்படவும், உமது குமாரன் உம்மை உலகத் திற்கு வெளிப்படுத்தினதுபோல, நான் கிறிஸ்துவை மற்ற வர்களுக்கு வெளிப்படுத்தவும் என்னை உமக்குப் பிரதிஷ்டை பண்ணுகிறேன். வல்லபிதாவே, பூரணமாய் என்னை ஆண்டு கொள்ளும். தேவன் நடத்துகிற ஆத்துமா நானாயிருப் பேனாக. நான் பூரணமாய் உமது ஆவியினாலே ஆளப்பட்டு நடத்தப்படுகிறவனாகவும், தேவ சித்தத்திற்காகவும், தேவ மகிமைக்காகவும் ஜீவிக்கிறவனாகவும் இருப்பேனாக. இப் படியே நான் விரும்பினதும் ஜெபித்ததும் உண்டு. நடத்தப் பட்டதும் உண்டு. ஆகிலும் பிற்பாடு தவறி தவறிப் போகிறேன். பிதாவே, நீர் நல்லவர், நீர் தந்த ஆவியானவர் எனக்குள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். தேவரீர் விரும்புகிற படி நான் ஜீவிக்காவிட்டால் ஆவியானவர் மனதில் பெரிய குழப்பத்தை உண்டாக்குகிறார். அ த ற் க ா க உ ம க் கு ஸ்தோத்திரம். எல்லாம் அறிந்திருக்கிற என் பிதாவே, நான் உமக்கு என்ன சொல்லுவேன்? என்னைப் பார்க்கிறீர், என் கினைவுகளை அறிகிறீர். உமது சித்தப்படியே என்னைக் கிருபையாய் நடத்தும். உமது மகிமையுள்ள நடத்துதலுக் காகக் காத்திருக்கிறேன். பெரிய தேவனே, என்னை ஜெபித்து உமது அன்பின் சங்கிலியினால் என்னைக்கட்டி இழுத்துக்கொள்ளும். இனி என் பிரியம், என் சித்தம், என் நோக்கம் வேண்டாம், நீர் நீரே உமது பிரியம்போல் என்னை நடத்துவீராக. ஐயா, என் ஏங்கல் யாவும் உமக்குத் தெரியும். தேவரீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர்.

ஐயோ, கிறிஸ்தவர்களின் கூட்டமே, நீ உலகத்தில் அமிழ்ந்து போனாயே. ஆ, நெடுங்கால கிறிஸ்தவனே, நீ பிசாசுக்குச் சீஷனாயிருக்கிறாயே, ஐயோ, இயேசுவே. சபையின் நாயகரே, இவர்களைக் கண்ணோக்கிப்பாரும். இவர்கள் உமது நாமத்தைத் தரித்துக்கொண்ட சாத்தான் குட்டிகள். பெருமையும், பொருமையும், பொருளாசையும் நிறைந்த கேட்டின் மக்கள். ஐயோ பரிதாபம், ஐயோ

மாயம். ஊழியக்காரன் தொடங்கிச் சபையான்வரை உலகம் உலகம். இயேசு சுவாமி, எங்களுக்காகப் பாடு பட்டவரே, திருரத்தம் சிந்தினவரே பரிதவியும். நீர் இரங்கிக் கிரியை செய்யாவிட்டால் உமது ஜனங்கள் பிசாசுக்கும் உலகத்திற்கும் இரையாவார்கள். ஆண்டவரே, வைராக்கியங்கொள்ளும். பராக்கிரமசாலியே, விழித் தெழும்பும். தேவரீர் இருக்கிறீர் என்பதை இக்காலத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் அறியும்படி செய்யும். இதற்கென்று அடியேனைப் பிரதிஷ்டை செய்கிறேன். பிதாவே, உமது பிள்ளைகள் எல்லாரையும் நினைத்தருளும். அவர்களை உமது ஆவியால் நிரப்பியருளும். பிதாவே, சீக்கிரத்தில் உமது அதிசய செயல்களை எங்கள் நடுவில் விளங்கப்பண்ணியருளும். மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட தேவனே, நித்திய வாசியே, அன்புமயமான சுவாமி, உமது திருப்பாதம் பணிகிறேன். தேவனுதர்களாலும் மனுஷராலும் பூரணமாய் அறிந்து முடியாத தெய்வமே, நீர் எனக்கு அற்புதமும் அதிசயமுமாயிருக்கிறீர். நீர் உம்மை வெளிப்படுத்தினால் அல்லாமல் உம்மை அறிந்து கொள்ளத்தக்கவன் யார்? பெரிய தேவனே, சர்வத்தையும் சிருஷ்டித்தவரே, நீர் எனக்குக் கிடைத்தது என்ன பாக்கியம்! சர்வவல்ல கர்த்தர் என் சகோதரர். சர்வஞானி என் சிநேகிதர். சர்வ மகிமைப் பிரதாபர் என் தகப்பன். என் ஆத்துமாவே நான் என்ன சொல்லுவேன்? என் தேவனோடு ஐக்கியப்பட்டு ஜீவிக்கும் கிருபை பெற்றேன். எப்போதும் அவரிடம் கற்றுக் கொள்வேன். அவர் என்னைத் தமது வழியிலே அதிசயமாக நடத்துவார். அவரே எனக்குள்ளிருந்து தமது மகிமையை வெளிப்படுத்துவார். இதுவே தேவன் உண்டு பண்ணின இரட்சிப்பு. என்னை உமது கரத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். என் சித்தம், என் பிரியம், என் நோக்கம், என் மகிமை என்பவைகளை அழித்து, உம்மையே இடைவிடாமல் பூரணமாய்ச் சார்ந்துகொள்ளவும், உம்மாலே நடத்தப் படவும் கிருபை செய்யும். அப்பொழுது அநேகர் என் மூலமாய் உம்மை அறிந்து, உம்மை மகிமைப்படுத்துவார்கள் ஆமென்.

ஜனவரி 1902, நாசரேத்

சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனே, என் அன்புள்ள பிதாவே, நான் உம்முடைய பிள்ளையாயிருப்பதை நினைத்து, உம்மைப் போற்றுகிறேன். உமது நேசகுமாரனின் அருமையான பாடுகளுக்குண்டாகும் பலன்களில் நானும் ஒருவனாயிருப்பது உமது பெரிய கிருபையே. பிதாவே, நான் உம்மை அறியவேண்டும். அதுவே இராப்பகல் என் வாஞ்சையாயிருக்கிறது. உலகம் உம்மை அறியாமலே கெட்டுப்போகிறது. நான் செய்த சகல பாவங்களும் உம்மை அறியாததினாலேயே. இப்போதும் என்னிடத்தில் குறைவுண்டானால் அதுவும் உம்மை அறியாததினாலேயே. அருமைப் பிதாவே, உம்மை அறிந்தவர்கள் பாக்கியவான்கள். உம்மை அறிவதே நித்திய ஜீவன். உம்மை அறிவதே நித்திய மகிமை. ஐயா, நான் எவ்வளவு குறைவாய் உம்மை அறிந்திருக்கிறேன். ஆ, இது போதுமா சுவாமி? உம்மையும் உமது மகத்துவங்களையும் அறிய வாஞ்சிக்கிறேன். என் ஜீவனுள்ள பிதாவே, நான் உம்மை ஏற்றபடி அறிவேனானால் எவ்வளவு பெரிய மாறுதல் என்னில் காணப்படக்கூடும். உமது சமூகத்திலிருந்து ஓயாமல் உம்மைத் துதிக்கும் தூதர்கள் பாக்கியவான்கள். தேவனே, என் நேச பிதாவே, நீர் எவ்வளவு நல்லவர், ஞானமுள்ளவர், வல்லமையுள்ளவர், அதிசயமானவர், அன்பு நிறைந்தவர், உண்மையுள்ளவர், மாறாக் கிருபை நிறைந்தவர், பரிசுத்தர், நீதியுள்ளவர், மகா மகிமையின் ஆண்டவர், ஒருவரும் சேரக்கூடாத ஒளியில் வாசம்பண்ணுகிறவர், சர்வலோகங்களையும் படைத்து ஆளுகிறவர். சகல பரிபூரண நித்திய ஆசீர்வாதங்கள் நிறைந்தவர். ஆ, என் அருமைப் பிதாவே, உமது மகத்துவங்களை விவரிக்க யாரால் கூடும்? வானமும் வானாதி வானமும் உம்மைக் கொள்ளாதே. துவக்கம் முடிவில்லாமல் எக்காலமும் இருப்பவரே, நேற்றுண்டான மனுஷன் உமக்கு முன்பாக எம்மாத்திரம்? ஆ, என் ராஜாவே, மகத்துவமும் பயங்கரமுமான தேவரீருடைய வல்லமைக்கு முன்பாக எதிர்த்து நிற்பவன் யார்? உம்மை அறிந்து உணராததாலே நீச மனுஷன் பெருமைகொண்டு

தன்னைப் புகழ்ந்து போற்றுகிறான். அவபக்தரை அழிக்காமல் எவ்வளவோ பொறுமையோடு சகிக்கிறீர். உலக மக்களை இரட்சிக்கும்படி உமது ஒரே குமாரனைத் தந்த அதிசயமான அன்பை அளவிட யாரால் கூடும்? பாவிக்கு நிர்ப்பாராட்டும் கிருபை அதிசயமானது. ஆ, என் சிருஷ்டிகரே, என் தகப்பனே, உம்மை அறியும் அறிவில் நான் வளரும்படி செய்யும். உம்மை வெளிப்படுத்த வந்த உமது அருமைக் குமாரனில் உம்மை நான் கண்டு களிகூருவேனாக. உமக்குப் பயந்து எல்லாப் பொல்லாப்புகளையும்விட்டு விலகுகிறேன். உம்மில் அன்புகூர்ந்து உமது கட்டளைகளுக்கு மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிகிறேன். உம்மை நம்பி உறுதியாய் உம்மைப் பற்றிக்கொண்டு, எல்லாக் கவலைகளையும் விட்டு ஓங்குகிறேன். உமது மகிமை ஒன்றையே தேடி உலக மகிமை யாவையும் குப்பை என்று தள்ளுகிறேன். உமக்குச் சித்தமானதையே நான் செய்யவும், உமது ஆலோசனைப்படியே நீர் என்னை நடத்தவும் ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். உம்முடைய மெய்யான சந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட விரும்பி எனக்குப் பிரியமான யாவையும் மனப்பூர்வமாய் வெறுக்கிறேன். உமது பரம ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்கும் ஆவலினால் உலகப் பொருளின்மேல் நாட்டங்கொள்ளேன். பிதாவே, உமது நேசகுமாரனுடைய சாயலில் நான் வளர்ந்து பெருகும்படி, என் பழைய மனுவின் உருவழிந்து போவானாக. தேவனே நானும், உமது பிள்ளைகள், பரிசுத்தவான்கள் அனைவரும் உம்மை அறியும் அறிவில் பெருகவும், அதனால் உலகம் ஆசீர்வதிக்கப்படவும் கிருபைசெய்யும். எங்கள் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் தேவனும் மகிமையின் பிதாவுமானவரே, நாங்கள் உம்மை அறிந்துகொள்வதற்கான ஞானத்தையும் தெளிவையும் அளிக்கிற ஆவியை எங்களுக்குத் தந்தருளும்படி உம்மைப் பணிந்து கெஞ்சுகிறேன். ஆமென்.

ஏப்பிரல் 1902, டோனால்ட்

அன்பின் பிதாவே, சகல நித்திய ஆசீர்வாதங்களுக்கும் காரணரே, என் அருமை இரட்சகர் மூலமாய் தேவரீர் எனக்குப் பாராட்டிவருகிற கிருபைகளுக்காக உம்மை வணங்கி ஸ்தோத்தரிக்கிறேன். உமது நேசகுமாரன் நடந்து

கொண்டதுபோல நானும் அவருக்குள் நடந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உமது ஆவியானவர் என்னை முற்றிலுமாய் ஆண்டுகொண்டு என் இரட்சகர் நடந்த பாதையில் என்னை யும் நடத்துவாராக. நான் என் அருமைப் பிதாவின் மகிமைக்கென்றும், பாவிசுருடைய ரட்சிப்புக்கென்றும் பிழைப்பேனாக, உழைப்பேனாக, மரிப்பேனாக. தேவரீ ருடைய பரிபூரணம் நிறைந்த திருக்குமாரனுக்குள் நானும் பரிபூரணமுள்ளவனாயிருப்பேனாக. பிதாவே, நான் குறை வுள்ளவனாயிருந்துகொண்டு குறைவற்றவன் என்று என்னை வஞ்சித்துக்கொள்ளாமல் உமது பார்வையில் உமக்குப் பிரியமானவனாயிருக்கத் தயவு செய்யும். என் ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் முழுவதையும் பூரணமாய் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டேன். தேவரீருடைய அதிசயமும், வல்லமையு ம், ஞானமும், ஜீவனும், மகிமையும் என்னில் விளங்குவ தாக. மெய்யாகவே தேவரீர் எனக்குள் இருக்கிறீர் என்றும், என்னை நடத்துகிறீர் என்றும் மனுவார் அறியும்படி செய்யும். ஒருவரும் எதிர்பேசவும், எதிர்பிறகவும் கூடாத வாக்கை யும் ஞானத்தையும் உடையவனாக, அநேகரை பொல்லாங்கு னுடைய கையிலிருந்து விடுவித்து, அவர்கள் தேவரீருக் கென்றே பிழைக்கும்படி செய்ய எனக்கு வரம் தாரும். தயவுள்ள பிதாவே, இந்தச் சிறந்த தீர்மானத்திலிருந்து என்னை விழுந்துபோகும்படி செய்ய சத்துரு பலமாய்ப் போர் செய்வதை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். அவனை ஜெயித்த அருமை ரட்சகர் மூலமாய் நானும் அவனை ஜெயிக்க எனக்குப் பெலன்தாரும். ஜீவனுள்ள பிதாவே, இந்த ஆசையும் தீர்மானமும் தேவரீராலேயே உண்டானது. என்ன நேரிட் டாலும் எழுதினது எழுதினதே. பிதாவே, நீர் உண்மையுள்ளவர், அப்படியே நடத்துவீர் என்று நம்பி உமது நேச குமாரனுடைய நாமத்திலே இந்தத் தீர்மானத்தை உமது பாதத்தில் வைக்கிறேன். உமக்கே சகலகனமும், மகிமையும், ஸ்தோத்திரமும் சதாகாலமும் உண்டாவதாக. ஆமென்.

இராயபுரம் சபை சம்பந்தமான விண்ணப்பங்கள் நிறைவேற்றல்

ஏறக்குறைய பத்து வருஷகாலமாக திருவாங்கூர் ராஜ்யத்திலும், மலையாளத்திலும், தென் இந்தியாவிலுள்ள அநேக சபைகளிலும் ஆவிக்குரிய கூட்டங்களை நடத்தினது மன்றி, இலங்கை, யாழ்ப்பாணம், பர்மா முதலிய இடங்களுக்கும் சென்று கன்வென்ஷன் கூட்டங்களை நடத்தி வந்திருக்கிறேன். கர்த்தர் அவைகளை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தும், ஒரு சபையிலிருந்து ஒழுங்காக, தொடர்ச்சியாக வேலைசெய்து கொண்டுபோனால் நிலையான ஆசீர்வாதம் உண்டாகுமே என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் வந்துகொண்டிருந்தது. இந்த எண்ணத்தை ஆண்டவருக்கு அறிவித்து, அவருக்குச் சித்தமானால் வழிநடத்தும் படி ஜெபித்துவந்தேன். அந்த ஜெபத்தை 1906ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் குறிப்புப் புஸ்தகத்தில் எழுதி வைத்தேன். ஆண்டவர் என் ஜெபத்தைக் கேட்டுச் சரியாய் அடுத்த வருஷம் அதே மாதம் அதாவது 1907ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் இராயபுரம் சபையில் வேலைசெய்யும்படி நடத்தினார்.

1909இல் இராயபுரம் சபைக்கு என்னைப் போதகராக அபிஷேகம் செய்தபோது நான் ஏழு காரியங்களுக்காக ஜெபித்தேன்.

1. ஒரு பெரிய ஆலயம் அவசியம். 1914இல் ஆலயத்தின் இரு பக்கங்களும் விசாலமாக்கப்பட்டு ஆலயம் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டது.

2. ஒரு பெரிய சபை உண்டாகவேண்டும். இடங்கொள்ளாமல் போகத்தக்கதாக சபையார் பெருகினார்கள்.

3. ஒரு பெரிய கின்னரம் வேண்டும். கொடைக்கானல் மலையில் அமெரிக்கன் மிஷன்காரர் உபயோகித்துவந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறுமான ஒரு பெரிய கின்னரம் குறைந்த கிரயத்திற்குக் கிடைத்தது.

4. ஆசீர்வாதம் நிறைந்த ஆராதனைகள் வேண்டும். ஆராதனைகளும், ஜெபக்கூட்டங்களும், பிரசங்கங்களும், ஆவியானவரின் பலத்தோடு நடத்தப்பட்டன.

5. ஆராதனைகள்தோறும் குணப்படுத்தல் உண்டாக வேண்டும். பேர்க் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்த அநேகர் ரட்சிக்கப்பட்டு கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவித்தார்கள். ரட்சிப்பின் சந்தோஷத்தை அனுபவித்தார்கள்.

6. உத்தம ஊழியர்கள் எழும்பவேண்டும். ஜீவியத்தில் மாறுதலடைந்த சகோதரர் சகோதரிகள் ஆண்டவருக்கு உத்தம சாட்சிகளாக விளங்கினார்கள்.

7. இந்துக்கள் குணப்படவேண்டும். அநேக இந்துக் குடும்பங்கள் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு, ஞானஸ்நானம் பெற்று சபையில் சேர்ந்தார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் ஆண்டவரால் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு நான் வேண்டிக்கொண்ட ஏழு காரியங்களையும் ஆண்டவர் அருளிச்செய்தார்.

21, ஏப்பிரல் 1930, இராயபுரம்

மகா நெருக்கமான சமயத்தில் தேவனுக்கு ஏறேடுத்த மன்றாட்டு

அளவில்லாத கிருபையும் இரக்கமும் நிறைந்த பிதாவே! என் கிருஷ்டிகரே, என் மீட்பரே, என்னை உமக்கென்று தெரிந்துகொண்டவரே, நீசப்பாவிபாகிய எனக்கு, தேவரீருடைய ஊழியத்தை இத்தனை வருஷக் காலமாக நிறைவேற்றிவரும்படி, அறிவையும் ஞானத்தையும் வரங்களையும் கிருபையாய் அருளிச்செய்த ஜீவனுள்ள தேவனே, இந்த என் மகா ஊக்கமான விண்ணப்பத்தை தேவரீருடைய திருப்பாதத்தில் வைக்கிறேன். தேவரீர் கிறிஸ்துவினிமித்தம் மனதிரங்கி என் வேண்டுகலுக்குச் செவி கொடுக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

தேவரீர் என்னை அறிந்திருக்கிறீர். என் நிலைமையாவும் தேவரீருக்குப் பூரணமாகத் தெரியும். என் காரியங்களை விவரிக்க அவசியமில்லை. வெகுகாலமாக சகிக்கமுடியாத

உபத்திரவத்தில் இருக்கிறேன். என் இருதயத்தின் சஞ்சலத்தையும், மனதின் வேதனையையும், மனுஷர் அறிய முடியாது. இடைவிடாத வியாகுலங்களையும், அவமானங்களையும், மனத் துயரத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டே இதுவரை உமக்கு ஊழியம் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறேன். உள்ளும் புறம்புமான பாடுகளும், அவமானங்களும், துக்கங்களும் என் உள்ளத்தைச் சஞ்சலப்படுத்துவதால் உமது ஊழியம் எனக்குப் பாரமும் வெறுப்புமாயிருக்கிறது. அநேக சமயங்களில் மன வியாகுலத்தோடேயே நான் உமது ஆலயத்திற்குள் சென்று உமது வசனத்தைப் பிரசங்கித்திருக்கிறேன். இப்போதும் என் நிலைமை அப்படியே இருக்கிறது. சாத்தான் என்னை எவ்வளவோ பாடுபடுத்துகிறான். சகிக்க முடியவில்லை. செத்தவனைப் போலிருக்கிறேன். என் ஜீவன் எனக்குக் கசப்பாயிருக்கிறது.

நீர் எனக்குத் தந்த வரங்கள் உபயோகிக்கப்படாதபடிக்கு சாத்தான் மும்முரமாகக் கிரியைசெய்து என் மனதை முற்றிலும் தளர்ந்துபோகச் செய்திருக்கிறான். தேவரீர் என்னைக்கொண்டு இந்தச் சபையில் செய்த வேலைகளாலும், எழுதப்பட்ட புத்தகங்களினாலும் கிறிஸ்தவர்களுக்கு உண்டான நன்மை மிகுதி. தேவரீருக்கே ஸ்தோத்திரம். ஆனால் இன்னும் நான் செய்யவிரும்பும் வேலைகளும் எழுத வேண்டிய புத்தகங்களும் இருக்கிறது. அவைகளை நான் செய்யாதபடி சாத்தான் வெகு மும்முரமாக என்னைப் பாடுபடுத்தி அவமானப்படுத்துகிறான். அவன்தன் ஆட்களைக் கொண்டு என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதை தேவரீர் அறிந்தேயிருக்கிறீர். என் பேரைக் கெடுத்து என்னை உதவாதவனுக்கவேண்டுமென்பதே அவன் நோக்கம். நான் உமது ஊழியத்தை ஊக்கத்தோடு செய்வதும், ஜனங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதும் அவனுக்கு வெறுப்பு. என் சத்துருக்கள் ஒன்றாய்க் கூடிக்கொண்டார்கள். என்னால் நன்மைபெற்றவர்கள் எனக்குச் சத்துருக்களானார்கள். இவையாவும் என் மனதைச் சஞ்சலப்படுத்தி உமது ஊழியத்தில் சோர்வை உண்டாக்குகிறது.

இந்தச் சபையில் நீண்ட காலம் வேலைசெய்து இடைவிடாமல் உழைத்திருக்கிறேன். என் பலம் குறைகிறது. இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் சாத்தான் என்னைப் பலவிதத்திலும் பாடுபடுத்துகிறான். இடைவிடாத கவலைகளும் கஷ்டங்களும் எனக்கு நேரிடும்போது எனக்கு எப்படிச் சந்தோஷமிருக்கும்? இந்த வேலையிலிருந்து விலகித் தனித்திருந்து புத்தகங்களை எழுத விரும்பி உம்மைநோக்கி ஜெபித்திருக்கிறேன். என் உள்ளத்தின் பெருமூச்சுகளும் கண்ணீர்களும் உம்மை நோக்கி மன்றாடின. இன்றுகூட மகா ஊக்கமாக தேவரீர் என்னை நடத்தும்படி மனக்கிலேசத்துடன் வேண்டிக்கொண்டேன். நானே துணிந்து ஒன்றையும் செய்ய மனதில்லாமல் நீரே என்னைக் கிருபையாய் நடத்த வேண்டுமென்று பலமுறையும் மன்றாடிப்பிருக்கிறேன். எந்த வழியும் இதுவரை தோன்றவில்லை. தேவரீர் எப்படி நடத்தப்போகிறீர் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. இன்றோ, நாளையோ தேவரீர் என்னை நடத்துவீரானால் உம்மைப் பின்செல்ல ஆயத்தம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எனக்குச் சமாதானம் வேண்டும். உற்சாகத்துடன் உம்மைச் சேவிக்க எனக்கு விடுதலைவேண்டும். பிதாவே, ஏழைமீது உமக்கு இரக்கம் இல்லையா? என் மனக்கலக்கங்கள் உமக்குத் தெரியாதா? வாசிக்கவும், தியானிக்கவும். எழுதவும் கூடாதபடிக்கு என் மனதில் வியாசுலங்கள் பெருகியிருப்பதை அறியீரோ? எதுவரைக்கும் உமது அடியேன் இவ்வாறு சஞ்சலப்படுவதால் யாதொரு வேலையும் செய்யக்கூடாதபடிக்கு மனத்துயரமடைந்து கொண்டிருப்பேன்? உமது தாசனாகிய தாவீது என்னைப்போல ஜெபித்து உமது நடத்துதலைப் பெற்றுக்கொண்டாரே. என்னைக் கவனியாமல் விட்டுவிடுவீரோ? உமது அடியேன் செய்த பிரசங்கங்களின் மூலமாகவும், எழுதின புத்தகங்கள் மூலமாகவும், உண்டுபண்ணின கீர்த்தனைகள் மூலமாகவும் நன்மை பெற்றவர்கள் அனந்தம்பேர் என்பது தேவரீருக்குத் தெரியுமே. அவ்வாறு அடியேனை நீர் உபயோகித்திருக்க, இப்பொழுது சாத்தான் கையில் ஒப்புக்கொடுப்பீரோ? மனுஷரில் ஒருவரும் என்னை அறியவும் உதவி செய்யவும் முடியாது. உமது அளவற்ற அன்பையும் கிருபையையும்

நினைக்கிறேன். உமது இரக்கம் எனக்குச் சீக்கிரமாகக் கிடைக்கவேண்டுமென்று உமது கால்களில் விழுந்து கெஞ்சுகிறேன். தேவனே உமக்கு நிகரானவர்கள் யார்? வானமும் பூமியும் மனுக்குலமனைத்தும் உமது கரத்தின் கிரியைகள். தேவரீர் எனக்கு இரங்கி, நான் சமாதானத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் உமக்கு ஊழியம் செய்யும்படி வழி நடத்துவீரானால் உமது கையைத் தடுப்பவன் யார்? இந்த வேலையை விட்டால் என் பிழைப்பு கெட்டுப்போகுமா? கோடிக்கணக்கான மனுஷரைப் போஷித்துக் காப்பாற்றுகிறவர் நீரல்லவா? பிதாவே என் மன்றாட்டை இந்தக் காகிதத்தில் அல்ல, உமது இருதயத்தில் எழுதுகிறேன். தேவரீர் இதை உடனே கவனித்து, உமது குமாரனோடு ஆலோசித்து, உமது நாமம் மகிமைப்படவும், நான் உற்சாகத்துடன் உமக்கு ஊழியஞ் செய்யவும், விசாலமான வழியில் சீக்கிரம் என்னை நடத்தும்படி அதிகப் பணிவோடு வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். தேவரீர் அப்படிச் செய்வீரென்று நான் உறுதியாக நம்பி இந்த ஜெபத்தை எழுதிப் பத்திரப் படுத்துகிறேன். நீர் என்னை நடத்தும்போது இந்த ஜெபம் நீர் ஜீவனுள்ள தேவன் என்றும், ஜெபத்தைக் கேட்கிறவரென்றும், உம்மை நம்பும் மக்களை நிச்சயமாகவே நடத்துகிறவரென்றும் மற்றவர்கள் அறிந்து உம்மைப் போற்றுவதற்கு ஏதுவாகும். கலங்கித்தவிக்கும் உமது அடியான், பரமானந்தம்.

நான் வேண்டிக் கொண்டதிலும் மிகவும் அதிகமாகச் செய்து, விரோதிகளை அடக்கி, சபையாரைப் பிரமிக்கச் செய்து, மேலும் இருபது வருஷம் நான் சந்தோஷத்தோடும், உற்சாகத்தோடும் இராயபுரம் சபையில் ஊழியம் செய்யும்படி கிருபை செய்த தேவன் ஜீவனுள்ளவர், ஜெபத்தைக் கேட்கிறவர் என்பது நிச்சயம்.

8. நான் எழுதிய புத்தகங்கள்

சிலர் பெரிய கூட்டங்களில் நின்று தாராளமாகப் பேசுவார்கள்; எழுத்து ஓடாது. சிலர் தாராளமாக எழுதுவார்கள்; பேச்சு ஓடாது. எனக்கோ தாராளமாகப் பேசவும், தாராளமாக எழுதவும் கூடிய கிருபையை ஆண்டவர் அருளியிருக்கிறார். சிலர் நன்றாய்ப் பாடுவார்கள்; பாட்டு உண்டாக்கத் தெரியாது. சிலர் பாட்டு உண்டாக்குவார்கள்; பாடத் தெரியாது. எனக்கோ பாட்டு உண்டாக்கவும், இராகத்தோடு பாடவும் கிருபை செய்திருக்கிறார். இரு வரங்களும் பெற்றவர்களுண்டு. நிகண்டு, இலக்கியம், அகராதி உதவியால் கவி உண்டாக்குகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். சிலர் கல்வியில்லாதிருந்தும் பாட்டுகளை இயற்றவும் அருமையாய்ப் பாடவும் வரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். நான் வாகைக்குளத்தில் இருக்கையில், எனது பத்து வயதில் பாட்டு உண்டாக்கிப் பாடியிருக்கிறேன். ஒரு சரணம் இன்னும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. 'தரித்திரப் படும்போது, தவித்திருக்கிற என்னைத் தாங்கி ஆதரிப்பீர் என்றறிவேன்; தேவனை நான் நோக்கித் தீவினையே போக்கி, திவ்விய வேதத்தை நான் நோக்கி' என்று பாடியிருக்கிறேன். அவ்வளவு சிறு வயதில் பாட்டிலே வருகிற உயர்ந்த பதங்கள் எப்படி வந்ததென்பதை நினைக்கும்போது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. 38 வருஷங்களுக்குமுன் நான் உண்டாக்கின 'இரட்சணிய கீர்த்தனைகள்' என்னும் புஸ்தகம் திரும்பவும் திரும்பவும் ஆயிரக்கணக்கில் அச்சிடப்பட்டு சபைகள் எங்கும் பாடப்பட்டு வருவதை அறிவோம். சங்கீத வித்துவான்கள் பாடும் கர்நாடக இராகங்களில் கீர்த்தனைகள் இயற்றப்பட்டிருப்பதால் கிறிஸ்தவர்களும் இந்துக்களும் அவைகளைப் பிரியமாய்ப் பாடுகிறார்கள். சில பாட்டுகள் ரெக்கார்டில் எடுக்கப்பட்டு, கிராமபோனில் பாடப்பட்டு

வருவதையும் அறிவோம். அது மாத்திரமல்ல, இராயபுரத்தில் என் சபையைச் சேர்ந்த திரு. திரித்துவதாஸ் என்பவர் என் பாட்டுகளில் இனிய ராகமுள்ள கீர்த்தனைகளை அநேகர்கேட்டு ரசிக்கத்தக்கதாக அகில இந்திய ரேடியோவில் பாடியிருக்கிறார்.

‘நான் எழுதிய புத்தகங்கள்’ என்று இந்த அதிகாரத்தை ஆரம்பித்தேன். அவைகளின் ஜாபிதாவை கடைசியில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். புத்தகங்களை உண்டுபண்ணுவது சிரமமானவேலை. பொதுவாக நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, மேஜையில் வைத்து எழுதுவார்கள். நானே கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டு, மடியில் வைத்து, குனிந்த வண்ணமாய் எழுதிக்கொண்டிருப்பேன். வருஷக் காலங்களாக அதுவே பழக்கமாகிவிட்டது. சிலர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சொல்லச் சொல்ல, பக்கத்தில் இருப்பவர் அதை எழுதிக்கொண்டு போவார், அல்லது டைப் அடிப்பார். இங்கிலீஷ் புத்தகங்களில் அநேகம் இவ்விதமாய் உண்டுபண்ணப்பட்டவைகள். அவ்வித சிலாக்கியம் எனக்கில்லை. 739 பக்கங்களுள்ள ‘கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்’ என்ற பெரிய புத்தகத்தை நானே எழுதி முடித்தேன். நான் குனிந்து எழுதிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த நண்பர் சிலர் என்னைப் பார்த்து: நீங்கள் சொல்லுங்கள், நாங்கள் எழுதுகிறோம் என்றார்கள். அதற்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை. ஏனென்றால் ஊற்றிலிருந்து நீர் சுரந்து பாய்ந்து ஓடுவதுபோல, ஆவிக்குள் தியானிக்கும் எண்ணங்கள் சொற்களாகப் புறப்படும்போது, அவைகளை நானே வேகமாக எழுதவேண்டியதாயிருக்கிறது. வேறொருவர் அதிலே பிரவேசித்தால் வேலை பாழாகும். அது முதல்தரமான புத்தகமாயிராமல் இரண்டாந்தரமாயிருக்கும். என்னைப்பற்றி மாத்திரம் இவைகளைச் சொல்லுகிறேன். கர்த்தர் பலரையும் பலவிதமாக உபயோகிக்கிறார். நீங்கள் பேசுவதுபோலவே உங்கள் எழுத்தும் இருப்பதால் உங்கள் புத்தகங்களைப் பிரியமாய்ப் படிக்கிறோம் என்று அநேகர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என் பிரசங்கங்களைக் கேட்டு ரட்சிக்கப்பட்டதுபோலவே, என் புத்தகங்கள், தினசரி வேத வாசிப்பு, நல்ல சமாரியன், ஜீவ தண்ணீர்,

முதலான பத்திரிகைகளில் என் பிரசங்கங்களைப் படித்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் அநேகர். அவர்கள் என்னைக் காணதிருந்தும், புத்தகங்கள் மூலமாய் அவர்கள் அடைந்த ஆசீர்வாதத்தைக் குறித்துக் கடிதங்கள் மூலம் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆண்டவருக்கே மகிமை உண்டாவதாக. நான் எழுதிய எல்லாப் புத்தகங்களைப்பற்றியும் இங்கே விவரம் கூறாமல் 'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்', 'கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்' என்ற இரண்டு புத்தகங்களைப்பற்றி மாத்திரம் சில குறிப்புகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எல்லாப் புத்தகங்களும் அருமையானவைகளே என்பதைத் தேவ மக்கள் அறிவார்கள்.

'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்னும் புத்தகம் 1911இல் அச்சிடப்பட்டு இப்போது 48 வருஷங்களாகிறது. ஆவியானவரின் போதனை பெற்றதும், திருவசனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதுமாயிருப்பதால் ஆயிரக்கணக்கில் திரும்பவும் திரும்பவும் அச்சிடும்படியாயிற்று. அதன் மதிப்பு சற்றுகிலும் குறையாமல் இன்றும் பூரண கவர்ச்சியுள்ளதாகவே இருக்கிறது. திருவாங்கூர் ராஜ்யத்தில் இடத்துவா அச்சன் இந்தப் பிரசங்கங்களை மலையாள பாஷையில் திருப்பி அச்சிட்டார். வெகு சீக்கிரத்தில் செலவாகிவிட்டது. அச்சன் என்றால் குரு என்று அர்த்தம். எல்லார் கனம் காந்தையா ஐயர் இந்தப் புத்தகத்தை தெலுங்கில் திருப்பினார். இங்கேயும் வெகு சீக்கிரத்தில் செலவாகிவிட்டது. இந்தப் புத்தகத்தால் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அநேகர். இந்துக்களும் இந்தப் புத்தகத்தை வாங்கிப் பிரியமாய்ப் படிக்கிறார்கள். நமது பிரசங்கங்கள் கர்த்தருடைய வசனத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டதும், அனுபவத்தைச் சார்ந்ததுமாயிருக்கும் பட்சத்தில், எப்பொழுதும் வல்லமையுள்ளதாகவே விளங்கும். 'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்து நன்மை அடைந்தவர்களில் இரண்டு சாட்சிகளை மாத்திரம் விசாரிப்போம். ஜவுளி வியாபாரி தங்கையா நாடார் இந்துவாயிருந்து, கிறிஸ்துவையும் கிறிஸ்தவர்களையும் முழுப் பகையாய்ப் பகைத்து வந்ததாகவும், 'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்து கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்

கொண்டு ரட்சிக்கப்பட்டதாகவும், 45 வருஷங்களுக்குமுன் அவரே சாட்சியாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார். அதை 1913இல் அச்சிடப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரையில் காணலாம்.

தங்கையா நாடாரின் சாட்சி

நான் பூர்வீக சைவமாயிருந்து, மிகவும் கண்டிப்பான இந்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். உலகப் பிரகாரமாக யாதொரு குறைவுமில்லாததும், சகல பாக்கியமும் உள்ளது மான குடும்பத்தில் பிறந்து, என் முன்னோரின் கண்டிப்பான இந்து மார்க்கத்தை அனுசரித்து, இயேசு என்ற நாமத்தைக் கேட்பதையும் அருவருத்து, கிறிஸ்தவ தொண்டர்களைத் தூஷித்து வந்தவன். என் அருமைத் தகப்பனர் ஞான ஸ்நானம் பெற்றிருந்தும், அவர்கள் கிறிஸ்தவராயிருப்பதையும், அவர்களுக்கு ஜெபம் செய்து கொடுக்கவந்த போதகர்களையும் முழு வெறுப்புடன் அரோசித்து வந்தேன். கிறிஸ்து மார்க்கத்தை முழுப் பகையாய்ப் பகைத்துத் தூஷித்து, அதற்கு விரோதமாகப் புத்தகங்களை எழுதிக்கொண்டும், தார்க்கித்துக்கொண்டும் இருந்த சமயத்தில், தமஸ்குவக்குப் போகும் வழியில் சவுலைச் சந்தித்த கர்த்தர் என்னையும் சந்திக்கச் சித்தமானார். எப்படியென்றால், அகிலாண்ட புரத்தில் என் இனத்தார் வீட்டுக்குப் போயிருந்தபோது மனுவேல் உபாத்தியாயர் என்பவர் தாம் வாங்கியிருந்த 'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தை எனக்குக் கொடுத்தார். அதிலே முதல் பிரசங்கமாகிய 'எரிகோவின் குருடன்' என்ற பிரசங்கத்தைப் படித்தேன். அந்தக் குருடனுடைய கண்களைத் திறந்த அருள்நாதரின் மகத்துவம் என் அகக் கண்களையும் திறந்தது. அப்பால் 'தேவ-மனுவன்' என்னும் 8ஆம் பிரசங்கத்தை நான் படித்தபோது தேவ குமாரனின் மகத்துவத்தை இன்னும் அதிகமாக அறிந்தேன். தேவ ஆவியின் உதவியால் இந்தப் பிரசங்கப் புத்தகத்தை ஐந்துதரம் திரும்பத் திரும்ப வாசித்து அவரை என் சொந்த ரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு, இந்த வருஷம் ஜூன் மாதம் சாட்சியாபுரம் தவச உற்சவத்தில் கூடி வந்த ஜனங்கள் முன்பாக, என் குடும்பத்துடன்

கனம்பிரீட் (F. W. Breed) ஐயரவர்களால் வெளியாங்கமாய்
கிறிஸ்துவை அறிக்கைசெய்து ஞானஸ்நானம் பெற்றோம்.
என் ஆண்டவருக்கே ஸ்தோத்திரம்! என்னைப்போன்ற
பிடிவாதமான இந்துக்களும் இதை வாசித்துக் குணப்படு
வார்கள் என்று நம்பி ஜெபத்துடன் என் அனுபவ
சாட்சியை எழுதி அனுப்பலானேன்.

கோவில்பட்டி,

28, ஆகஸ்டு 1913.

ஏ. தங்கையா,

ஜவுளி வியாபாரம்.

சிவகாசி தங்கம்மாளின் சாட்சி

1950இல் நானும், மகன் பார்ன்ஸ் பரமானந்தமும்,
மருமகள் எஸ்தருமாக கொழும்பிலிருந்து இந்தியாவுக்குத்
திரும்புகையில் கப்பலின் மேல்தட்டில் உட்கார்ந்திருந்
தோம். சற்று தூரத்தில் ஒரு அம்மாள் தனித்து உட்கார்ந்து
ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்ததைக்
கவனித்தேன். கப்பல் பிரயாணத்தில் ஸ்திரீகள் புத்தகம்
படிப்பது அபூர்வம். நான் ஜாடையாக நடந்துபோய் அந்த
அம்மாள் அவ்வளவு கருத்தோடு வாசிக்கும் புத்தகம் எது
வென்று பார்க்க விரும்பினேன். என் மருமகள் என்னைப்
பார்த்து: அப்படி நீங்கள் செய்யக்கூடாது. அதைப் பற்றி
நீர் ஏன் கேட்கிறீர் என்று அந்த அம்மாள் கோபப்படலாம்
என்று சொல்லி என்னைத் தடுத்துவிட்டது. தனுஷ்கோடி
வந்து சேர்ந்து, கப்பலைவிட்டு இறங்கி ரெயில் வண்டியில்
ஏறி உட்கார்ந்தோம். ஸ்டேஷன்மாஸ்டர் நாங்கள் இருந்த
இரண்டாம் வகுப்பு வண்டிக்கு வந்து: ஒரு அம்மாளுக்கு
இடம் கொடுப்பீர்களா என்று கேட்டார். தடையின்றி
வரலாம், போதுமான இடம் இருக்கிறது என்று சொன்
னோம். அந்த அம்மாள் தன் சாமான்களோடு வண்டியில்
ஏறி எதிர்ப்பக்கமாக உட்கார்ந்தார்கள். அந்த அம்மாள்
தான் கப்பலில் உட்கார்ந்து கருத்துடன் புத்தகம் படித்த
வர்கள். வண்டி புறப்பட்டது. என் மருமகள் அந்த
அம்மானைப் பார்த்து: அம்மா, நீங்கள் கப்பலில் ஒரு
புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தீர்களே, அது என்ன

புத்தகம் என்று கேட்டது. அந்த அம்மாள் மருமகனைப் பார்த்து: நீங்கள் சென்னைப்பட்டணம் போகிறீர்களே, அங்கே இராயபுரத்தில் பரமானந்தம் ஐயர் என்ற போதகர் இருக்கிறார். அவர் எழுதின 'சுவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்ற புத்தகத்தையே படித்துக்கொண்டு வந்தேன். இதற்குமுன் மூன்று புத்தகங்கள் வாங்கிப் படித்து மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இது நாலாவது புத்தகம். பாளையங்கோட்டை சேராடக்கர் பள்ளிக் கூடத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் மிசி அம்மாள் இந்தப் புத்தகத்தை எனக்குக் கொடுத்தார்கள். அதைப் பத்திரமாக வைத்துப் படித்து வருகிறேன். எத்தனை தரம் படித்தாலும் திகட்டாத அருமையான புத்தகம். சாத்தூர், சிவகாசி, விருதுநகர், மதுரை, தூத்துக்குடி முதலான இடங்களில் அந்தரங்க கிறிஸ்தவர்களான சகோதரிகள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருத்தி, என் ஊர் சிவகாசி. எங்களைச் சேர்ந்த சகோதரிகள் பட்டணம் போகிற போதெல்லாம் இராயபுரத்திற்குப் போய் பரமானந்தம் ஐயரைப் பார்க்காமல் திரும்புகிறதில்லை. நான் கொழும்புக்குப் போகிறதும் வருகிறதும்பாயிருப்பதால் பரமானந்தம் ஐயரை இதுவரை பார்க்கக்கூடாதவளாயிருக்கிறேன். இந்தத் தடவை எப்படியாவது நான் பட்டணம்போய் அவர்களைப் பார்த்து வரத் தீர்மானித்திருக்கிறேன் என்றார்கள். இவ்வளவுக்கும் நான் அவர்கள் எதிரேதான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். என் மருமகள் அந்த அம்மானைப் பார்த்து: உங்களுக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் ஏன் அம்மா? நீங்கள் பட்டணம் போய்ப் பார்க்க விரும்புகிற பரமானந்தம் ஐயர் உங்களுக்கு எதிரே இருப்பவர்தான் என்று சொன்னது. அதைக் கேட்டவுடனே 'கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது' என்று சொல்லுவார்களே. அதுபோல, ஐயா என் கண்முன் இருக்கிறீர்களே. நான் யாரோ என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு இப்போது எவ்வளவோ சந்தோஷம் என்று சொல்லி வணக்கம் செய்தார்கள். சிவகாசிக்குப் போய் அருமையான கடிதம் எழுதினார்கள். ஏற்ற பதில் உடனே எழுதி அனுப்பினேன். இதுபோலவே என் புத்தகங்கள் மூலமாகவும், நெடுங்காலமாக 'நல்ல சமாரியன்'

‘ஜீவ தண்ணீர்’ என்னும் பத்திரிகைகளுக்கு நான் எழுதி அனுப்பின பிரசங்கங்கள் மூலமாகவும் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அனந்தம். என் முகத்தைக் காணுதிருந்தும் என் புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் மூலமாக ஆண்டவரை அறிந்து ஏற்றுக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் பாரஷ்கம், அஸ்ஸாம், மலேயா, அந்தமான், இந்தோனேஷியா முதலான தூரமான இடங்களிலிருந்து அருமையான கடிதங்கள் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். சுகல கனமும் மகிமையும் ஆண்டவருக்கே உண்டாவதாக.

‘கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்’ என்ற புத்தகத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள். ‘கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்’ என்ற பெரிய புத்தகம் 1925இல் அச்சிடப்பட்டது. அதிலே ஐம்பது புத்தகங்களை கனத்த காசிதத்தில் அச்சிட்டு தேவ ஊழியர்களில் முக்கியமானவர்களுக்கு இனாமாக அனுப்பினேன். அவர்கள் படித்துப் பார்த்துத் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை எழுதி அனுப்பினார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் அருமையாக எழுதியிருந்தபடியால் அவைகளை அச்சிட்டு எல்லாருக்கும் கொடுத்தேன். பிஷ்ப் அசரியா அவர்கள் படித்துப் பார்த்து எனக்கு எழுதின கடிதத்தில்: ‘உங்கள் புத்தகம் ஒப் பற்றது, தனிச் சிறப்புடையது, அதைப்போல் கிறிஸ்துவின் ஜீவியத்தை இவ்வளவு விஸ்தாரமாக வேறொருவரும் எழுத முடியாது’ என்று எழுதியிருந்தார்கள். நான் அவர்களுக்குப் பதில் எழுதி: வீண் புகழ்ச்சியும் முகஸ்துதியும் எனக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னேன். அவர்கள் மறு படியும் எனக்கு எழுதி: வீண்புகழ்ச்சியோ, முகஸ்துதியோ, அல்லது நான்சொன்னது உண்மைதானோ என்பது சீக்கிரம் வெளிப்படும் என்று சொன்னார்கள். கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்! பிஷ்ப் அசரியா அவர்கள் சொன்னது உண்மையாயிற்று. ஸ்காட்லாந்து தேசத்தில் மிஸ் ராஸ் அம்மானிடம் ‘கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்’ என்ற ஒரு புத்தகம் இருந்தது. அதை அவர்கள் போதகர் டாக்டர் குலோ வாங்கி, நான் இங்கிலீஷில் விசாலமாக எழுதியிருந்த முகவுரையைப் படித்து: இது மிகவும் அருமையான புத்தகமாயிருக்கும் என்றார். வேத சாஸ்திரிகளும், பிஷ்ப்களும், குருமாரும், பிரசங்கமாடும், சபையாரும், புத்தகத்தைப் படித்தவர்கள்

எல்லாரும் எனக்கு எழுதின கடிதங்களில், புத்தகத்தைப் பற்றி அருமையான காரியங்களைச் சொன்னதும்ல்லாமல், ஒரு காரியத்தில் எல்லாருடைய வாக்கும் ஏகவாக்காயிருந்தது. அதாவது, 'இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் எழுதியபோதிலும் நீங்கள் அல்ல, ஆவியானவரே உங்களைக் கொண்டு எழுதினார்' என்பது நிச்சயம் என்று எழுதினார்கள். அது மெய்தான் என்பதை ஆண்டவருடைய பாதத்தில் விழுந்து அறிக்கையிடுகிறேன். சமீபத்தில் புத்தகத்திலுள்ள அதிகாரம் ஒன்றை வாசித்தேன். படித்துக்கொண்டு போகையில், இதை நானா எழுதினேன் என்று ஆச்சரியப்பட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து ஆண்டவர் பாதத்தை முத்தமிட்டேன். என் சுய அறிவினால் எழுதப்பட்டிருந்தால் அதற்கு மதிப்பேது? கர்த்தரே என்னைத் தமது கையின் பேனாவாகவைத்து எழுதினார் என்பது நிச்சயம்.

'கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்' என்ற எனது புத்தகத்தால் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அநேகர். இந்துவாயிருந்து கிறிஸ்தவரான வித்துவான் ஒருவருடைய சாட்சியை மாத்திரம் இவ்விடத்தில் காண்பிக்கிறேன். அவர் எழுதிய சாட்சிக் கடிதம்.

வித்துவான் வீ. ப. நடராசன்

பசுமலை,

மதுரை மாவட்டம்,

3—7—1959.

அன்புமிகு குரு அவர்களே,

பணிவான வணக்கங்கள். நான் இந்து மதத்தினின்று கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு வந்தவன். ஆனால் இன்று நான் கிறிஸ்தவனாகத் தொடர்ந்து வாழ அருள்பெற்றது தாங்கள் எழுதியுள்ள 'கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்' என்ற பயனுள்ளதும் வல்லமை நிறைந்ததுமான புத்தகத்தாலே யாகும். இது வெறும் புகழுரையல்ல, உண்மை நிகழ்ச்சியென தாழ்மை யுடன் அறிவிக்கிறேன்.

1930ஆம் ஆண்டு நானும் என் குடும்பத்தினரும் கிறிஸ்தவ மதத்தை ஏற்றோம். நான் ஒரு ஆசிரியர். என் ஊர் பெரிய குளத்தைச் சேர்ந்த கோம்பை எனும் சிற்றூர். கிறிஸ்தவனுள் என்மீது தனி அன்புகொண்ட அமெரிக்க மிஷனெரி உயர்திரு. லார்பியர் அவர்கள் என்னைக் குரு வாக்க வேண்டுமென நீண்ட நாட்கள் விரும்பி வந்தார்கள். அவர் முயற்சியாலே 1936இல் பசுமலையில் இருந்த வேத சாஸ்திரக் கல்விச் சாலையில் சேர்ந்தேன். ஆங்கு ஏறத்தாழ 6 மாதக் காலம் படித்து வந்தேன். என்னுடன் படித்தவரிற் சிலர் இயேசுபெருமான் பிறப்பு பற்றிய வினாக்களை ஐயப்படு மாறு கிளப்பி வந்தனர். எங்களுக்குப் போதித்த ஆசிரிய குருமார் எவரும் அந்த ஐயப்பாடுகளை விளக்கி ஐயத்தைத் தீர்த்துவைக்கவில்லை. மேலும் குழப்பநிலை எனக்கேற் பட்டது. இயேசுகிறிஸ்து பெருமான் மீது வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்படும் அளவு சென்றுவிட்டது. பல நாட்கள், பல நூல்கள் படித்துப் பார்த்தேன். என் ஐயம் நீங்கியபாடிಲ್ಲ. வேதசாஸ்திரக் கலாசாலையை விடுவதெனத் துணிந்தேன். அவ்வாறே தெரிவித்து அதனினும் விலகினேன். மனைவி மக்களை வேற்றாருக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் மதுரையில் அலைந்தேன்.

நண்பர் ஒருவரைக் கண்டேன். அவர் மதுரை யுவபுரி இளைஞர் கிறிஸ்தவ சங்கச் செயலாளர். பெயர் திரு. ஜே. டி. ஆசீர்வாதம் அவர்கள். என் நிலையைக் கூறினேன். அவர் என்னை அன்புடன் அழைத்துச் சென்று லுத்தரன் மிஷனெரி யாகப் பணியாற்றிவந்த சங்கை ஜோகான்சன் ஐயரவர்களிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி, இவ்விபரங்களைச் சொன் னார். அம் மேல்நாட்டு மிஷனெரித் தந்தையோ எனக்காக ஜெபித்தார். உணவும் இருக்க இடமும் கொடுத்து, நான் படித்துள்ள நூல்களையெல்லாம் வினவியபின், தன் பங்களா விலிருந்த 'கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்' என்னும் நூலைக்கொடுத்து படிக்க ஏவினார். தமிழில் எழுதப்பெற்றிருந்த அந்நூல் சங்கை எஸ். பரமான்ந்தம் ஐயரவர்களால் எழுதப் பெற்றிருந்ததை நான் கண்டேன். தனித்திருந்து படித் தேன், வியந்தேன். நூல் என்னைக் கவர்ந்தது. மீண்டும் ஒருமுறை படித்தேன். நானடைந்த உணர்வு சொல்ல

முடியாதது. வேதசாஸ்திரக் கல்லூரியில் ஏற்பட்ட ஐயம் நீங்கிற்று. அங்கு அடையப் பெறாத அறிவைப் பெற்றேன். இயேசு பெருமானை மறுக்கும் அளவுக்குப்போன என்னை மீண்டும் அவர் பாதத்திற்குத் தங்கள் நூல் கொணர்ந்தது. நான் எழுப்பின வினாக்களைத் தாங்களே எழுப்பி அந்நூலில் விடையளித்துள்ளீர்கள். இத்தகுமுறையில் எழுதப்பெற்ற வேறு கிறிஸ்தவப் பெருநூல் தமிழில் நான் இன்றுவரை காணவில்லை. இது தங்களைப் புகழுவதற்காக நான் எழுத வில்லையென மீண்டும் பணிவாய்க் கூறுகிறேன். முன்னர் படித்த அதே பசுமலையில் உயர் நிலைப்பள்ளியில் இன்று முதன்மைத் தமிழாசிரியராகப் பணிசெய்து, எம்பெருமான் இயேசுகிறிஸ்து பெருமானுக்கு இயன்ற அளவு இலக்கியத் துறையில் தொண்டாற்றிவருகிறேன். ஆண்டவர் என்னைத் தொட்டிழுப்பதற்குத் தங்கள் நூல் பெருங்கருவியாயிருந்தது.

தமிழ் நாட்டுக் கிறிஸ்தவ அன்பர் பலர் பெரும்பாலும் தமிழ்ப் புத்தகங்களை அதிகம் விரும்புவதில்லை. இது நானறிந்த உண்மை. ஆனால் தங்கள் நூலை ஒருமுறை வாசித்தால் வாழ்நாள் முழுதும் அதை மறக்கமுடியாத நிலை ஏற்படும் என்பது என் உறுதி. அந்நூல் வாழ்க வென வாழ்த்துகின்றேன்.

தாங்கள் நற்சுகத்துடன் நீடுவாழ இயேசு பெருமானை வாழ்த்தி வணங்குகிறேன். மீண்டும் வணக்கம்.

அன்பும் பணிவுமுள்ள,

வீ. ப. நடராசன்.

இரட்சிக்கப்பட்ட தேவ மக்கள் என் புத்தகங்களை வாங்கி ஆவலோடு படிக்கிறார்கள். பேர்க் கிறிஸ்தவர்கள் ஆவிக் குரிய புத்தகங்களை விரும்புவதில்லை. கல்கி, குமுதம், கல்கண்டு, கலைமகள், ஆனந்த விகடன் முதலான கதைப் புத்தகங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி ஆசையோடு படிக்கிறார்கள். கதைகளைப் படிப்பது உற்சாகமாகயிருந்தபோதிலும் எவ்வித ஆசீர்வாதமும் கிட்டாது. அருமை இரட்ச

கரைப்பற்றிய ஆவிக்குரிய புத்தகங்களைக் கருத்தாய்ப் படித்தால் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஆசீர்வாதம் உண்டு. கர்த்தரிடத்தில் பட்சபாதமில்லை. யார் யார் அவரை உண்மையாய்த் தேடுகிறார்களோ, அவர்களை நிச்சயமாகவே ஆசீர்வதித்து, மற்றவர்களுக்கும் அவர்களை ஆசீர்வாத மாக்குகிறார். விசுவாசியின் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவ தண்ணீர் றுள்ள நதிகள் ஓடும் என்று அவர் சொன்னபடி மெப்ப் பக்தன் அநேகருக்கு ஆசீர்வாதமாயிருக்கிறான். கிறிஸ்தவன் என்ற பேரை வைத்துக்கொண்டு சாத்தானுக்குப் பிரியமாய் நடப்பது மோசம். தேவ ஊழியன் என்ற பேரை வைத்துக் கொண்டு உலக மகனாகப் பிழைப்பதும் மோசம். 'நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிற அழைப்புக்குப் பாத்திரராக நடந்து கொள்ளவேண்டும்' (எபே. 4:1). கிறிஸ்தவர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் அதுதான். நமது ஜீவியம் பிரதானம். கிறிஸ்துவோடுள்ள ஐக்கியத்தால் அவருக்குப் பிரியமான ஜீவியம் வாய்க்கும். 'மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப் படுத்தும்படிக்கு உங்கள் வெளிச்சம் (நல்ல ஜீவியம்) அவர் கள் முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது' என்கிறார். 'பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தப்படி செய்கிற வனே பரலோக ராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பானேயல்லாமல் என்னை நோக்கி: 'கர்த்தாவே, கர்த்தாவே என்று சொல்லு கிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை' என்கிறார். இங்கேயும் நமது ஜீவியத்தையே முக்கியப்படுத்திப் பேசுகிறார். கிறிஸ்து சொந்தமாகாமல் நமது ஜீவியம் மாறாது. கிறிஸ்தவர்களாக நாம் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்துவந்தாலும் கிறிஸ்து மற்றவர்களாயிருப்போமானால் சகலமும் வீணாகும்.

கனம் என். தேவசகாயம், பி. ஏ., ஐயரவர்கள் புரவைக்கம் அடைக்கலநாதர் ஆலயத்தில் நீண்டகாலம் வேலை செய்த பின், இராயபுரம் விடிவெள்ளி கோயிலுக்கு மாற்றப்பட்டார் கள். வீடுகளைச் சந்திக்க அவர்கள் இப்பக்கம் வரும்போ தெல்லாம் என்னையும் பார்த்துப் போவார்கள். ஆலயத்திற்கு வந்து என் பிரசங்கங்களையும் கேட்டிருக்கிறார்கள். 'சுவி சேஷப் பிரசங்கங்கள்' என்னும் என் புத்தகத்தைப் படித்து, அதில் பிரியங்கொண்டபடியால் புத்தகங்களை அவர்களே

வாங்கி உபதேசிமார்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். என்னையும் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் இருவரும் மார்க்க விஷய மாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்போம். அவர்கள் கிரேக்கு, ஜெர்மன் பாஷை கற்று வேதசாஸ்திர அறிவில் தேறினவர்களும், எல்லாருடைய மதிப்புக்குரியவர்களுமாயிருந்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் அவர்கள் அறையில் உட்கார்ந்து கிறிஸ்துவைப்பற்றியும் ஆவிக்குரிய அனுபவங்களைப்பற்றியும் நீண்டநேரம் சம்பாஷிப்போம். கொள்கைகளைப்பற்றிய தர்க்கம் உண்டாகும்போது எனக்குப் பிடிக்காத விஷயத்தில் என் அபிப்பிராயங்களைத் தெரியமாய் எடுத்துக் கூறுவேன். ஒருநாள் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து: நீங்கள் வயதில் இளைஞன்; நானோ வயதில் கிழவன். நீங்கள் ஆவிக்குரிய அனுபவத்தில் கிழவன்; நானோ ஆவிக்குரிய அனுபவத்தில் இளைஞன் என்றார்கள். உடனே நான் அவர்களைத் தடுத்து: ஐயா, நீங்கள் ஒருபோதும் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. உங்கள் அனுபவத்திற்குமுன் அற்பனாகிய நான் எம்மாத்திரம் என்றேன். ஆவிக்குரிய சம்பாஷணையில் நாங்கள் இருவரும் அகமகிழ்ந்தோம். அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீங்கி தஞ்சாவூர் போய் கர்த்தரிடம் சேர்ந்தார்கள்.

இனம் இனத்தைச் சேரும் என்றபடி, ஆவிக்குரிய சிந்தையுள்ள கிறிஸ்து பக்தர்கள் அன்பிலும் ஐக்கியத்திலும் ஒன்றுகூடி வாழ்வார்கள். தேவ பக்தியை பிரதானமாகத் தேடுகிறவர்களுக்கு, தேவ பக்தர்களுடைய அன்பின் ஐக்கியத்தைப் பார்க்கிலும் சந்தோஷமான காரியம் வேறில்லை. நான் என் ஆண்டவரைப் பார்த்து: என் அருமை ரட்சகரே, உமது தாசனாகிய தாவீது அரசன் இக்காலத்தில் இருப்பாரானால் என்னைத் தம்மோடு கூடவே வைத்துக்கொள்வார் என்பது நிச்சயம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் அரசனாயிருந்தும், நான் அற்பனையிருந்தும் கர்த்தருக்குள் வித்தியாசம் என்பதில்லை. தேவ அன்பு இணைக்கிறது. கிறிஸ்துவின் கிருபையால் நான் நீண்டகாலம் அவருக்கு ஊழியம் செய்துவந்திருக்கிறேன். என் பிரசங்கங்கள், மூலமாகவும் புத்தகங்கள் மூலமாகவும் ஆசீர்வாதம் பெற்றவர்கள் அநேகர். கிறிஸ்துவின் அன்பை ருசித்த

தேவ மக்கள் என்னைக் காணவும், என்னோடு பேசவும், எவ்வளவோ ஆவல்கொண்டிருக்கிறார்கள். தூரமான இடங்களில் இருக்கிறவர்கள் அருமையான கடிதங்களை எழுதுகிறார்கள். மாம்சத்துக்குரிய பேர்க் கிறிஸ்தவர்களுக்கோ நான் ஒன்றுமில்லை. அவர்களுக்கு என்னில் ஒரு விசேஷமுமில்லை. 'பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல நானும் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறேன்; நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய கற்பனையாயிருக்கிறது' (யோவா. 15:9,12) என்று ஆண்டவர் உரைத்திருப்பதை அநேகர் கவனிக்கிறதே இல்லை. கிறிஸ்தற்ற கிறிஸ்து மார்க்கம் உருப்படாது.

நான் எழுதிய புத்தகங்கள்

1. சவிசேஷப் பிரசங்கங்கள்.
2. கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்.
3. கிறிஸ்துவின் சிந்தை.
4. தூறு பிரசங்கங்கள்.
5. தேவனுடைய ஈவு.
6. பன்னிரண்டு தனிப் பிரசங்கங்கள்.
7. ஏழு வார்த்தைகள்.
8. இருதயத்தில் கிறிஸ்து.
9. கிறிஸ்தற்ற கிறிஸ்து மார்க்கம்.
10. கிறிஸ்தவ ஜீவியம்.
11. நீங்கள் அறியாதிருக்கிற ஒருவர்.
12. கிருபைப் பிரவாகம்.
13. இரட்சணயக் கிர்த்தனைகள்.

புத்தகங்கள் கிடைக்கும் இடம்:—

C. L. S., Park Town, Madras-3.

9. என் குடும்பம்

கர்த்தர் ஆபிரகாமை அழைத்தபோது அவருடைய குடும்பத்தையும் ஆசீர்வதிப்பதாக வாக்குப்பண்ணினார். 'நீ உன் பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளையும், இஸ்ரவேலுக்கு உண்டாகும் சமாதானத்தையும் காண்பாய்' என்பது தேவ வாக்கு (சங். 128:6). கர்த்தர் என்னைக் கிருபையாய் இரட்சித்து, அவருடைய ஊழியத்தில் வழிநடத்தி வந்தது மாத்திரமல்ல, என் குடும்பத்தையும் கிருபையாக நடத்தி வந்திருக்கிறார் என்பதை நன்றியுடன் அறிவிக்கிறேன். 1903இல் மதுரையில் எனக்குக் கலியாணம் நடந்தது. கர்த்தருடைய ஊழியரான ஞாலு திக்கம் அவர்கள் குமாரத்தியும், பசுமலை கனம் பார்ன்ஸ் போதகர் பேத்தியுமான சாராள் அம்மாளை எனக்கு விவாக மனைவியாக ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆண்டவர் எங்களுக்கு முதலில் இரண்டு ஆண்கள், கடைசியில் இரண்டு ஆண்கள், நடுவில் ஒரு பெண்ணுமாக ஐந்து பிள்ளைகளைத் தந்தார். 'பிள்ளைகள் கர்த்தரால் வரும் சுதந்தரம், கர்ப்பத்தின் கனி அவரால் கிடைக்கும் பலன்' (சங். 127:4).

என் மக்கள் ஆண்டவருக்குப் பிரியமான பிள்ளைகளாக வளர்ந்தார்கள். ஐயர் வீட்டில் ஐந்து பிள்ளைகள் இருந்தும் அவர்கள் இருக்கும் இடம் தெரியவில்லையே என்று சபையார் பேசிக்கொள்வார்கள். எவ்வித சத்தமோ, சச்சரவோ, மூர்க்கமோ, பிடிவாதமோ, கீழ்ப்படியாமையோ அவர்களிடம் கிடையாது. பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் பெற்றருக்கு அதிகப் பொறுப்பும் சிரமமும் உண்டென்பது நிச்சயம். ஏலி ஆசாரியனாயிருந்தும் தன் மக்கள் இருவரையும் நல்ல வழியில் நடத்தக்கூடாமற் போனான். அவர்கள் இருவரும் பாவ வழிசென்று மடிந்தார்கள். தகப்பன் நல்லவனாயிருந்தும் தாயின் குணக்கேட்டினால் கெட்டுப்

போன மக்களைக் கண்டிருக்கிறோம். சில பெற்றோர் இடி முழங்குவதுபோல தங்கள் மக்களிடம் வெகு கண்டிப்பாய் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள். அவர்களை எப்போதும் அதட்டுவதும், அடிப்பதும், முழங்காலில் நிற்க வைப்பதும், மிளகைத் தேய்த்துக் கண்ணுக்குள் தடவுவதும், உப்பில்லாச் சோறு போடுவதும், இவ்வித தண்டனைகளால் மக்களை நல்லவர்களாக்கிவிடப் பார்க்கிறார்கள். துஷ்டப் பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கக்கூடாதென்று நாம் சொல்லவில்லை. சிட்சையிலும் விவேகம் வேண்டும். 'அவர்கள் அப்பா வருவதைக் கண்டால் என் மக்கள் பயந்து ஓடி ஒளித்துக்கொள்ளுவார்கள்' என்று பெருமையாகப் பேசும் தாய்மாரும் உண்டு. தகப்பன் என்பது மக்களுக்கு அவ்வளவு வெறுப்பாயிருந்தால், தேவன் உங்கள் தகப்பன் என்னும் போதனையை அவர்கள் வெறுப்பார்கள். தேவன் தகப்பனானால் அவர் எங்களுக்கு வேண்டாம் என்பார்கள்.. மக்கள் மீது அன்பில்லாமல் அவர்களைக் கண்டிப்பாய் நடத்துவது, அவர்கள் மனதைக் கடினப்படுத்தி பெற்றோர்மேல் வெறுப்பை உண்டாக்குமே தவிர நன்மை உண்டாகாது. வாழ்க்கை எதிரொலிக்குச் சமானம். அன்பான பேச்சு அன்பான பேச்சையும், ஆங்காரமான பேச்சு ஆங்காரமான பேச்சையும் பிரதிதொனிக்கும். மக்களை முர்க்கமாய் நடத்துவது அவர்கள் மனதைக் கடினப்படுத்துவதுபோலவே, அதிக இளக்காரமும் அவர்கள் கெட்டுப்போவதற்கு ஏதுவாகும். அன்பும் ஒழுங்குமான வாழ்க்கை மக்களை அன்பின் வழியில் நடத்தும்.

மக்களை வளர்ப்பதில் எனக்கு எவ்விதமான கஷ்டமும் இருந்ததில்லை. இந்தத் துஷ்டப் பிள்ளையை ஏன் பெற்றேனோ என்று நான் புலம்பினதில்லை. நான் ஆண்டவருடைய காரியத்தில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்ததால் மக்கள் வேறுவிதமாய் நடக்க வழியில்லை. குடும்பத்தில் சத்தமும், சச்சரவும், அவபக்தியுமிருந்தால் பிள்ளைகளும் அப்படியே நடப்பார்கள். குடும்பத்தில் தேவபக்தி பிரதானமாக இருந்தால் மக்கள் அருமையாக வளருவார்கள். எல்லாம் அப்படி இருப்பதில்லை. அவபக்தியுள்ள குடும்பத்தில் பக்தியுள்ள பிள்ளை எழும்பலாம். தேவபக்தியுள்ள

குடும்பத்தில் துஷ்டப் பிள்ளையும் எழும்பலாம். சகலமும் தேவ கரத்தில் இருக்கிறது. 'உன் மனைவி உன் வீட்டோரங்களில் கனிதரும் திராட்சக் கொடியைப்போலிருப்பாள்; உன் பிள்ளைகள் உன் பந்தியைச் சுற்றிலும் ஒலிவமரக் கன்றுகளைப்போல் இருப்பார்கள். இதோ, கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற மனுஷன் இவ்விதமாய் ஆசீர்வதிக்கப்படுவான்' என்கிறார் (சங். 128:3,4).

என் மக்களுடைய கல்வி, கலியாணம், வேலை விஷயத்தில் ஆண்டவர் மகா கிருபையுடன் நடத்தி வந்திருக்கிறார். நான் அதிகக் கல்வி இல்லாதவன். மிடில் ஸ்கூல் வரை மாத்திரம் படித்தவன். என் மக்களோ மேலான கல்வி கற்றுக்கொள்ளும் சிலாக்கியம் பெற்றார்கள். என் முதல் மக்கள் இருவரும் அமெரிக்கா போய், பத்து வருஷங்களுக்கு மேலாக அங்கே தங்கியிருந்து, ஒழுங்காய் கல்வி கற்றார்கள். கலிபோர்னியாவில் லாஸ் ஆஞ்சலிஸ் (Los Angeles) என்ற இடத்திலுள்ள வேதசாஸ்திரப் பாடசாலையில் படித்துப் பட்டம் பெற்று, அதன்பின் அங்கிருந்து பாஸ்தர்ன் சர்வகலாசாலைக்குப் போய் (Boston University) M.A., S.T.B., B.D. முதலிய பட்டங்களைப் பெற்று ஸ்காட்லாந்து, இங்கிலாந்து வழியாக 1939இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார்கள். இங்கே வந்தபின் ஆசிரியர் வேலைக்கு அனுசூலமாயிருக்குமென்று B.T. பரீட்சையிலும் தேறினார்கள். ஸ்காட்லாந்திலிருந்து ஒரு அம்மாள் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில்: உங்கள் மக்களைப்போல் இரண்டுபேர் அதிகக்காலம் அமெரிக்காவில் தங்கி, உயர்ந்த கல்விகளைக் கற்றுத் திரும்பவேண்டுமானால் பணக்காரனுக்கும் அது எவ்வளவோ கஷ்டமாயிருக்குமே. அப்படியிருக்க, சாதாரண போதகரான உங்கள் மக்கள் இருவருக்கும் தேவன் அளித்த கிருபை எவ்வளவோ பெரிது என்று எழுதியிருந்தார்கள்.

மக்களுடைய விவாகம் வேலைகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாய்ப் பார்ப்போம். மக்களுக்கு விவாக ஒழுங்கு செய்வதென்றால் அதைப்போல் கவலைக்கேதுவான விஷயம் வேறில்லை. மங்கள காரியம் சஞ்சலமாயிருக்கிறது. ரூபாய் 4,000,

5,000 கொடுப்பார்களா? நகைகள் எவ்வளவு போடுவார்கள் என்று கேட்கும் சீதனப் போராட்டத்தால் குடும்பங்கள் தத்தளிப்பதை அறிவோம். கேட்கும் பணத்தைக் கொடுக்க முடியாமல் தகப்பன் கலங்கி நிற்பதைக் கண்ட இரண்டு பெண்மக்கள் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஆவியின் கூட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். இது யாழ்ப்பாணத்தில் நான் அறிந்த காரியம்.

என் ஐந்து மக்களுக்கும் கலியாணம் எப்படி நடந்த தென்பது தெரியாது. அவ்வளவு அமைதலாய், அவ்வளவு சந்தோஷமாய் முடிந்தது. நகைகளைப்பற்றியோ, பணத்தைப்பற்றியோ யாதொரு பேச்சும் கிடையாது. என் மருமக்கள் நால்வரும் என்ன நகைகள் போட்டிருக்கிறார்கள், என்ன பொருள்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அதைப்பற்றிய எண்ணமே கிடையாது. அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பிவந்த முதல் இரண்டு மக்களும் B. A., B. T. பட்டம் பெற்ற பெண்களை விவாகம் செய்துகொண்டார்கள். மூத்த மகன் பென்னி பரமானந்தமும், அவர் மனைவியும் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள திருப்பூர் என்ற இடத்தில் ஆசிரியர்களாக வேலை செய்து வருகிறார்கள். கடவுள் அவர்களைக் கிருபையாய் நடத்திவந்திருக்கிறார். இரண்டாம் மகன் மூடி பரமானந்தம் குருப்பட்டம் பெற்று, சிலகாலம் சென்னை, சூனையிலுள்ள பரி. அந்திரேயாவின் ஆலயத்தில் வேலைசெய்து வந்தார். அவருடைய மனைவியார் மண்ணடியிலுள்ள A. B. M. பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியராயிருந்தார்கள். அந்த மிஷன் விலகினபோது பள்ளிக்கூடம் நடந்துவந்த அந்தப் பெரிய கட்டிடத்தைக் கிரயத்திற்கு வாங்கி அதிலே சுயமாகப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து இருவரும் சேர்ந்து நடத்திவருகிறார்கள். திரளான பிள்ளைகள் அங்கே வந்து படிக்கிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய உபாத்திமர்களும் இருக்கிறார்கள். கர்த்தர் அவர்கள் பிரயாசத்தை ஆசீர்வதித்துவருகிறார் என்பது பிரத்தியட்சம். என் மகள் சுகந்தி அம்மாள் B. A. முடித்தபின் M. A. பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருக்கையில் பெண் கேட்டு வந்தார்கள். இது விஷயத்தில்

தேவ நடத்துதல் தெளிவாயிருந்ததால் உடனே சந்தோஷமாகச் சம்மதித்தோம். மாப்பிள்ளை கனம் J. I. அம்புதநாதன், B. A., B. L. இவர்கள் சர்க்காரில் Deputy Secretary ஆக வேலைசெய்து ஓய்வு எடுத்தார்கள். சர்க்கார் மறுபடியும் அவர்களை அழைத்து Census Operation Superintendent ஆக வேலை பார்க்கும்படி ஏற்படுத்தினார்கள். அந்த வேலையையும் முடித்து விலகினார்கள். அவர்கள் தன் குடும்பத்தோடு தாம்பரத்தில் குடியிருந்தார்கள். சமீபத்தில் நெஞ்சில் நோவுண்டாகிக் கஷ்டப்பட்டார்கள். 1959 ஜூன் மாதம் 27 ஆம் தேதி அதிகாலையில் அமைதியாய் கர்த்தரிடம் சேர்ந்தார்கள். குடும்பத்துக்கு இது பெரும் நஷ்டமாயிருந்தாலும், என் மகனையும், பேரப்பிள்ளைகளையும் ஆண்டவர் கைவிடாமல் ஆதரித்து நடத்துவார் என்பது நிச்சயம். என் மருமகன் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தரிடமும், கிறிஸ்தவர்களிடமும், இன ஜனத்தாரிடமும், எல்லா மனுஷரிடமும் மிகவும் அன்பாய் நடந்தவர்கள். 'நீ உத்தமனை நோக்கி, செம்மையானவனைப் பார்த்திரு; அந்த மனுஷனுடைய முடிவு சமாதானம்' என்ற வேத வாக்குப்படி (சங். 37:37) அவர்களுடைய முடிவு சமாதானமாயிருந்தது. சமாதானமும் மனமகிழ்ச்சியும் முகத்தில் விளங்கினது. நாலாவது பிள்ளை எபி பரமானந்தம் தன் மனைவி மக்களோடு புரசைவாக்கத்தில் வசிக்கிறார். A. V. தாமஸ் கம்பெனியில் Supervisor ஆக வேலைசெய்து வருகிறார். ஐந்தாவது மகன் பார்ன்ஸ் பரமானந்தம் C. L. S. இல் சிலகாலம் வேலைபார்த்து விலகி, கடந்த பத்து வருஷகாலமாக சென்னை கார்ப்பொரேஷன் கவுன்சிலராக பொதுஜன ஊழியம் செய்துவருகிறார். மகனும் மருமகனும் இராயபுரத்தில் வசிக்கிறார்கள். அவர்களோடுதான் நானும் இருக்கிறேன்.

என் மக்களின் ஐந்து குடும்பங்களைக் கவனிக்கும்போது, கர்த்தர் அவர்களை எவ்வளவோ கிருபையுடன் நடத்தி வந்திருக்கிறார் என்பது பிரத்தியட்சம். நாம் முழுவதும் ஆண்டவர் காரியமாயிருக்கும்போது அவர் முழுவதும் நமது காரியமாயிருந்து, நமக்காக எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கிறார் என்பது நிச்சயம். சங்கீதக்காரனுடைய

அனுபவமும் அதுவே. இரண்டு இடங்களில் அவர் சொல்வதைக் கேட்போம். 'எனக்காக யாவையும் செய்து முடிக்கப் போகிற தேவனாகிய உன்னதமான தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடுவேன்' என்றும், 'கர்த்தர் எனக்காக யாவையும் செய்து முடிப்பார்' என்றும் சொல்லுகிறார் (சங். 57:2; 138:8). 'எங்கள் கிரியைகளையெல்லாம் எங்களுக்காக நடத்தி வருகிறவர் நீரே' என்று தீர்க்கதரிசியும் கூறுகிறார் (ஏசா. 26:12). இதுவே மெய்ப்பக்தர்களுடைய அனுபவம். குடும்பகாரியங்கள் எல்லாருக்கும் ஒன்றுபோல் இல்லை. அவைகள் பலரையும் பலவிதமாகப் பாரப்படுத்துகின்றன. கர்த்தர் நமக்கு உதவி செய்யாமல் நம்மை விட்டு விலகிப் போனதுபோல் தோன்றலாம். 'நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும் பொல்லாப்புக்குப் பயப்படேன்; தேவரீர் என்னோடு கூடியிருக்கிறீர், உமது கோலும் உமது தடியும் என்னைத் தேற்றும் என்று தாவிது பாடினது போல், நாம் கலங்கித் தவிக்கும் சமயத்திலும் கர்த்தரின் சமூகம் நம்மோடுகூடவேதான் இருக்கிறது. வருத்தப் பட்டுப்பாரஞ்சுமக்கிறவர்களுக்கு இளைப்பாறுதல்கொடுத்து வழி நடத்தும் ஆண்டவர் தமது வாக்குப்படி நம்மோடு கூடவேயிருக்கிறார். அவரை வாஞ்சையோடு தேடுகிறவர்களை அவர் கைவிடுகிறதில்லை.

என் தாயார் 1924இல் புதுக்கோட்டையில் மரித்தார்கள். என் தகப்பனார் 1925இல், 82ஆவது வயதில் விருதுநகரில் காலமானார்கள். தகப்பனார் தன் ஜீவியத்தில் தினந்தோறும் வேதம் வாசிப்பதிலும், தனிஜெபம் செய்வதிலும், ஆண்டவரைத் தொழுதுகொள்ளும்படி ஆராதனைகளுக்குப் போவதிலும் தவறுவதில்லை. அவர்களுடைய தேவபக்தியின் மாதிரி மக்கள் கர்த்தரைத் தேடுவதற்கு அனுகூலமாயிருந்தது. கர்த்தருடைய மகிமைக்காகவே இவைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

பிறந்தது சங்கரன் கோயில் பேச்சியம்மாளிடம்
வளர்ந்தது நாசரேத்தூர்
படித்தது மிடில் ஸ்கூல்
பார்த்தது ஜிம்னாஸ்டிக் வேலை

அடைந்தது முழு ஏமாற்றம்
கிடைத்தது தேவாட்சிப்பு
நிறைந்தது கிறிஸ்துவின் அன்பு
நடந்தது ரட்சணய ஊழியம்
கண்டது மிகுதியான பலன்
கர்த்தருக்கே துதி ஸ்தோத்திரம்.

என் குடும்பத்திலுள்ள மனைவி மக்களைப்பற்றி எழுதி முடிக்கும்போது சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்த என் சகோதரன் எஸ். எம். தாஸ் என்பவரைப்பற்றி இங்கே சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னோடுகூட சிறுவயதில் வாகைக் குளத்திலும், சாட்சியாபுரத்திலும் கீழ் வகுப்புகளில் படித்துவந்தார். நாங்கள் நாசரேத்துருக்குப் போனபின் நான் என் படிப்பை மிடில் ஸ்கூலோடு நிறுத்திக் கொண்டு ஜிம்னாஸ்டிக் உபாத்தியாயரானேன். தம்பியோ நாசரேத்திலும் மெஞ்ஞானபுரத்திலும் தொடர்ந்து படித்து மெற்றிரிக்குலேஷனை முடித்து, தஞ்சாவூர் காலேஜில் சேர்ந்து எப். ஏ. (F. A) பரீட்சையில் தேறி, போஸ்ட் ஆபீஸில் சேர்ந்து போஸ்ட்மாஸ்டராக உத்தியோகம் பார்த்து, 33 வருஷங்களுக்குப்பின் வேலையிலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டார். நீண்டகாலம் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்தபோதிலும் கர்த்தருக்குத் தன்னைப் பூரணமாக ஒப்புவித்து அவருடைய சாட்சியாக விளங்கினார். பிஷ்ப்பிடம் அதிகாரம் பெற்று ஆலயங்களில் ஆராதனை நடத்தி கிறிஸ்துவின் இரட்சிப்பைக் கூறிவந்தார். வேத ஆராய்ச்சியிலும், ஆவிக்குரிய காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்வதிலும் அருமையான சத்தியங்களைப் பிரபந்தமாக எழுதி வைப்பதிலும் தன் நேரத்தையும், பலத்தையும், பொருளையும் உற்சாகமாகச் செலவிட்டுவந்தார். மதுரையில் 10 வருஷக் காலம் முனிசிபல் கௌன்சிலராக வேலை பார்த்ததோடுகூட அநேக சங்கங்களில் பிரசிடென்ட் ஆகவும், காரியதரிசியாகவும், மெம்பராகவும் இருந்து உழைத்திருக்கிறார். ஜப்பானிலுள்ள சர்வதேச மதசம்பந்தமான சங்கத்தில் கிறிஸ்துவின் சாட்சியாக வேலைசெய்து வருகிறார். அவர் எழுதி அனுப்பிய பிரபந்தங்களை ஜப்பானியர் அருமையாக மதித்து, ஜப்பானுக்கு வரும்படி பிரியமாக அழைத்தார்கள். பிர

யாணம் செய்வதற்குத் தேகநிலை மிகவும் பலவீனமாயிருந்தபடியால் போகவில்லை. சில வருஷங்களாக கோடம்பாக்கத்தில் உள்ள ஒரு சுயாதீன சபையில் முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டு, ஒரு போதகரைப் போலவே ஆண்டவர் ஊழியத்தை நடத்திவருகிறார். சரீரபலவீனம் இருந்தபோதிலும் அவர் செய்துவரும் வேலைகளுக்குக் காரணம் அருமை இரட்சகரின் கிருபையேயன்றி வேறல்ல. அவருக்கே மகிமை உண்டாவதாக. குருமாரும் பிரசங்கிகளுமாத்திரமல்ல, சர்க்கார் வேலைகளிலோ, வேறு எந்த வேலைகளிலோ நாம் இருந்தாலும், நாம் கிறிஸ்துவில் அன்பு கூர்ந்து அவரோடு சஞ்சரிப்பது மெய்யானால் அவருக்கென்று பிழைக்கவும் உழைக்கவும் தவறமாட்டோம். நம்மைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்ட ஆண்டவர் நம்மைக் கொண்டு மற்றவர்களையும் தம்மிடம் இழுத்துக்கொள்ளுகிறார் என்பது நிச்சயம். 'என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் எவனோ அவன் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவதண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும்' என்று ஆண்டவர் சொன்ன கருத்தும் அதுதான் (யோவா. 7:38).

ஐயரின் பிற நூல்கள்

ஏழு வார்த்தைகள்

இருதயத்தில் கிறிஸ்து

கிருபைப் பிரவாகம்

கிறிஸ்தற்ற கிறிஸ்து மார்க்கம்

கிறிஸ்தவ ஜீவியம்

நீங்கள் அறியாதிருக்கிற ஒருவர்

வர இருப்பவை

கிறிஸ்துவின் ஜீவியம்

நாறு பிரசங்கங்கள்

CLS BOOK SHOP
CL00000031

MRP : ₹ 40.00

EN SUYA SARITHAI

By S. PARAMANANTHAM

விலை ரூ. 40.00 (இந்தியாவில் மட்டும்)